

SỐNG TRONG TRÁI TIM

SÓNG TRONG TRÁI TIM

© 2013 Meg Benedicte

DRUNVALO MELCHIZEDEK

Mục lục

Lời nói đầu	6
Dành cho tình yêu của tôi, người vợ của tôi, Claudette!	6
Lời nói đầu	9
Lời giới thiệu	11
Chương I : Bắt đầu với tâm trí	15
Làm sạch không khí bằng các phương tiện kỹ thuật	16
Làm sạch không khí nhờ thân thể ánh sáng.....	27
Cuộc gặp gỡ với thế giới nội tâm bên trong trái tim.....	29
Chương II : Những người “nhìn” thấy trong bóng tối	33
Một người phụ nữ mù có thể nhìn	33
Trẻ em có khả năng ngoại cảm tại Trung Quốc.....	38
Inge Bardor “nhìn” bằng bàn tay và bàn chân	39
Những đứa trẻ siêu ngoại cảm ở Trung Quốc.....	43
Học viện quốc tế về phát triển con người gần Mát-xcơ-va	44
Jimmy Twyman và trẻ siêu ngoại cảm ở Bulgaria	45
Chương III: Học từ các bộ lạc thổ dân	47
Những trưởng lão thổ dân bản địa Úc chia sẻ năng lượng	48
Sức mạnh của lời cầu nguyện của người Maori đến từ trái tim.....	49
Trải nghiệm với bộ tộc Kogi.....	54
Người phụ nữ Colombia	60
Hợp nhất với ngựa.....	63
Mời một người khác vào không gian thiêng liêng.....	64
Chương IV: Không gian thiêng liêng của trái tim	68
Nghiên cứu và giảng dạy sống trong trái tim.....	71
Rung động của Trái tim – Con đường trở về đơn giản.....	73

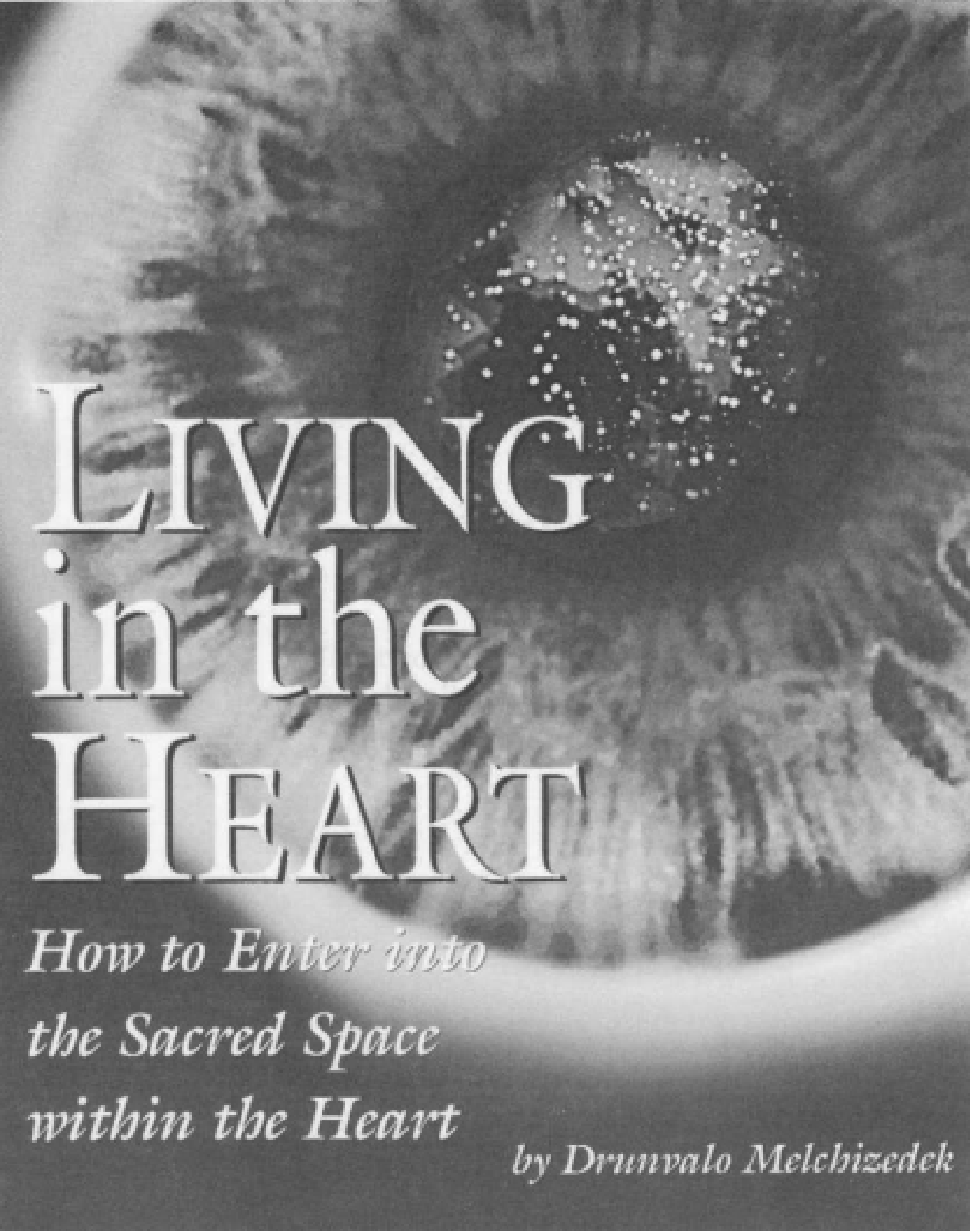
Trải nghiệm của cá nhân tôi về không gian thiêng liêng của trái tim.....	73
Trở về nhà	77
Thời gian là gì?	79
Không gian thiêng liêng của những người khác – Một số ví dụ	81
Điều cản trở bạn trải nghiệm không gian thiêng liêng	83
Chương V: Sự hợp nhất của Trời và Đất	85
Hơi thở Hợp nhất	87
Hợp nhất với Mẹ thần thánh	87
Hợp nhất với Cha thần thánh	88
Tam giác linh thiêng được kích hoạt	88
Đi lên khán đài	90
Nó rất giản đơn.....	91
Chương VI: Rời khỏi tâm trí, đi vào trái tim.....	92
Bài tập thứ 1: Di chuyển trong thân thể.....	94
Bài tập thứ 2: Đi vào trái tim	97
Bài tập thứ 3: Trong đầu – “Om”, trong trái tim – “Aaa”	97
Hai cách đi vào không gian thiêng liêng.....	98
Cách của Tính Nam đi vào Trái tim	100
Cách của Tính Nữ đi vào Trái tim	101
Chương VII: Không gian thiêng liêng trong Thiên Trái tim.....	102
Chuẩn bị thiên	103
Hơi thở hợp nhất	104
Lựa chọn con đường đi vào tim.....	105
Làm quen với không gian thiêng liêng	106
Quay trở lại không gian thiêng liêng	107
Chương VIII: Mer-Ka-Ba và không gian thiêng liêng.....	109
Sự hợp nhất giữa không gian thiêng liêng và Mer-Ka-Ba.....	111

Sự giải thích của các thiên thần	113
Phần tiếp theo: Chương IV- Sự Đồng sáng tạo Ý thức từ sự kết nối của Trái tim tới Tâm trí.....	116
Thoth nói	117
Sáng tạo từ trái tim.....	118
Sáng tạo từ trí tuệ	120
Logic trong so sánh với cảm xúc và tình cảm	122
Tạo ra ước mơ về thế giới mới.....	123
Khi chúng ta sáng tạo nên thế giới.....	125

<http://www.e-reading.bz/book.php?book=100601>

<http://www.earthsky.ru/dv/dv-533.shtml>

Sống trong trái tim

LIVING in the HEART

*How to Enter into
the Sacred Space
within the Heart*

by Drunvalo Melchizedek

Lời nói đầu

Dành cho tình yêu của tôi, người vợ của tôi, Claudette!

Khi làm quen với Claudette, tôi đã biết rằng cô ấy nắm giữ truyền thống hơn 4.000 năm về việc thấu hiểu trái tim. Hai người thầy từ Jerusalem, Catherine Shaiberg và Kolette đã dạy cô ấy Tâm ảnh của Trái tim.

Tổ tiên của Kolette là những người đầu tiên viết về Mer-Ka-Ba (tiếng Do Thái là Merkavah) trong chu kỳ tiến hóa này của Trái đất. Nhưng các ông tổ của Kolette, khi dạy về Mer-Ka-Ba, đã phát hiện ra rằng, bộ lạc của họ chưa sẵn sàng để trải nghiệm các chiều không gian khác và việc tiếp xúc trực tiếp với các thế giới khác gây ra các rối loạn tâm lý nghiêm trọng. Để giải quyết vấn đề này, những bà tổ của bộ lạc đã tạo ra một hệ thống kiến thức các tâm ảnh bí ẩn của nữ giới về trái tim để chuẩn bị cho mọi người tương tác với các thế giới khác.

Khi lần đầu được Claudette chỉ cho các tâm ảnh đó, tôi không hiểu được bản chất và tác động của chúng lên tâm hồn con người. Chỉ một điều duy nhất mà tôi biết là chúng có ảnh hưởng.

Hơn 8 năm nghiên cứu công việc của Claudette cuối cùng đã dẫn tôi đến việc nghiên cứu những kiến thức là nền tảng cho cuốn sách này. Không có sự ảnh hưởng của cô ấy, có thể đến tận bây giờ tôi vẫn đang tìm kiếm các câu trả lời từ tâm trí. Tôi vô cùng biết ơn vợ, bởi vì những Tâm ảnh Trái tim của cô ấy đã dẫn tôi đến những trải nghiệm mà tôi sẽ chia sẻ với các bạn. Claudette, anh yêu em và biết ơn em với tất cả trái tim mình!

-Drunvalo

Thơ dẫn

Nếu ai đó nói với bạn rằng,

“Trong pháo đài bất khả xâm phạm - thân thể của chúng ta, có một bông hoa sen

Và trong bông hoa sen, một không gian nhỏ

Chứa điều gì trong đó, mà một con người nên khát khao biết?

Bạn phải trả lời:

“Vô biên như thế giới này là không gian nhỏ trong trái tim:

Trong đó – trời và đất, lửa và khí, mặt trời và mặt trăng, sấm sét và cả những chòm sao

Bất cứ gì thuộc về bạn và tất cả những điều khác, đều ở đây

Tất cả quy tụ trong không gian nhỏ này

Ở trong trái tim bạn”.

(Chandogya Upanishad 8.1.2-3)

Bài thơ này được Ron LaPlace trao cho tôi một ngày sau khi cuốn sách được hoàn thành.

- Drunvalo

Lời nói đầu

Tôi nghiên cứu thiên và thân thể ánh sáng của con người – Mer-Ka-Ba từ năm 1971. Toàn bộ con người tôi trong giai đoạn trưởng thành thấm đẫm truyền thống cổ xưa này. Kiến thức này đối với tôi dường như luôn luôn bao trùm và đưa ra lời giải đáp cho tất cả các câu hỏi về cuộc sống của tôi. Sự chỉ dẫn bên trong đã dạy tôi hình học thiêng liêng, điều đưa tôi đến việc phát hiện ra cơ thể ánh sáng. Dường như, hình học thiêng liêng chứa đựng tất cả các kiến thức và bí mật của vũ trụ. Đó thật sự là một phép màu.

Sau nhiều năm trải nghiệm trong các trường ánh sáng này, dần dần tôi thấy rõ ràng là, còn có điều gì đó nữa và trong một thời gian dài, tôi đã không hiểu được “điều gì đó nữa” là gì. Đáng Sáng tạo luôn biểu hiện mình theo những cách bất thường và bí ẩn. Đầu đó từ thế giới nội tâm, một kho báu tâm linh vô giá hơn cả kiến thức về Mer-Ka-Ba, đã đến với cuộc sống của tôi. Vì sao kho báu này đến với tôi? Tôi chỉ đoán là nó cần được sử dụng.

Những lời này là món quà của tôi dành cho bạn. Bởi vì, thực sự tôi biết bạn là ai và tôi yêu bạn giống như Trái đất yêu Mặt trời! Tôi tin vào bạn và tin rằng bạn sẽ sử dụng kiến thức này một cách khôn ngoan. Tôi không sợ bạn lạm dụng thông tin này, bởi vì đơn giản điều đó là không thể.

Drunvalo Melchizedek

Lời giới thiệu

Đã lâu lắm rồi, khi đó con người hoàn toàn khác với bây giờ. Chúng ta có thể giao tiếp với nhau và trải nghiệm bằng những cách mà trong thế giới hiện đại chỉ một vài người bắt đầu nhận thức được. Hình thức giao tiếp và cảm nhận đó hoàn toàn không có sự tham gia của não mà đến từ một không gian thiêng liêng nằm ở trong trái tim con người.

Những người thổ dân Úc đến tận bây giờ vẫn kết nối với nhau thông qua một mạng lưới cổ của cuộc sống (ancient web of life), mà họ gọi là “thời gian mơ”. Ở trong giấc mơ tập thể, hay trạng thái ý thức này, họ tiếp tục tồn tại ở trong trái tim, họ sống và thở trong một thế giới đã biến mất đối với trí tuệ phương tây hiện đại. Không xa chỗ họ, ở New Zealand, thổ dân Maori trong khi thiền có thể “nhìn” tới một khoảng cách xa, ví dụ tới nước Mỹ. Bằng chính phương pháp này, họ có thể giao tiếp với bộ tộc Hopi và thỏa thuận các buổi gặp gỡ để trao đổi các lời tiên đoán. Họ không cần đến bất kỳ một công nghệ giao tiếp hiện đại nào cả. Người của bộ tộc Kahuna ở Hawaii, khi đi đánh cá, liên lạc với Mẹ Trái đất để hỏi vị trí có cá. Và những đám mây lượn sóng đang bay trên bầu trời xanh trong sẽ biến thành hình bàn tay chỉ về hướng cần thiết. Ở thung lũng giữa những dãy núi ở vùng Sierra Nevada, Colombia, Nam Mỹ, có một bộ lạc thổ dân biết ngôn ngữ không lời. Ngôn ngữ của họ đến từ khoảng không gian thiêng liêng trong trái tim.

Giả như chúng ta có thể nhớ được, Kinh Thánh có nói rằng, trước khi xây dựng tháp Babel, nhân loại được trao cho một ngôn ngữ duy nhất, mà tất cả các dân tộc trên Trái đất đều dùng. Nhưng sau đó chúng ta bị chia cắt bởi hàng trăm ngôn ngữ khác nhau. Rào cản ngôn ngữ dẫn đến mỗi bộ phận tự giam mình trong một thế giới chật hẹp.

Mỗi bất hoà sinh ra từ sự hiểu lầm là định mệnh bắt buộc của chúng ta. Định mệnh này dẫn đến việc chúng ta đối đầu với nhau. Chúng ta không thể nói chuyện được với nhau. Đây là hình thức chia rẽ nặng nề nhất. Dù sinh ra từ một nguồn, nhưng những người anh em trên Trái đất không còn bày tỏ ý nghĩ và cảm xúc của mình với nhau và chẳng mấy chốc họ trở thành kẻ thù của nhau. Hàng thế kỷ trôi qua, phương pháp cổ đi vào trong trái tim,

để trải nghiệm một trạng thái “mơ chung” đã biến mất trong sự cô độc của tâm trí con người.

Cuốn sách này cần phải đánh thức ký ức về nơi đó – nơi vẫn luôn nằm trong trái tim bạn. Ngay lúc này, nó vẫn ở đó. Nó tồn tại trước khi vũ trụ được tạo ra và vẫn còn đó sau khi những ngôi sao cuối cùng đã tắt. Hàng đêm, trong giấc mơ, bạn rời bỏ tâm trí của mình để đi vào không gian thiêng liêng trong trái tim của bạn. Nhưng liệu bạn có nhớ điều đó chẳng? Hay chỉ nhớ có mỗi giấc mơ?

Tại sao tôi lại kể cho bạn về một điều đang mờ dần trong ký ức của bạn? Việc tìm ra không gian gian này có ích gì đối với chúng ta - những người sống trong thế giới nơi khoa học chính xác và logic là tôn giáo cao nhất? Chẳng lẽ tôi lại không biết, trong thời đại của chúng ta, cảm xúc và cảm giác được coi là những “công dân” hạng hai hay sao?

Tất nhiên là tôi biết điều đó chứ! Nhưng người thầy của tôi đề nghị tôi gọi bạn nhớ lại rằng **BẠN THẬT SỰ LÀ AI**. Bạn không chỉ là cơ thể vật lý, còn hơn thế nhiều. Trong trái tim của bạn có một không gian thiêng liêng, từ đây thế giới có thể được tái tạo thông qua quá trình đồng sáng tạo có ý thức. Nếu bạn thực sự muốn đạt được trạng thái bình an và trở về nhà, tôi mời bạn đến nơi tuyệt đẹp này trong trái tim bạn. Hãy cho phép tôi được chỉ cho bạn, điều mà tôi đã được chỉ dẫn. Tôi sẽ trao bạn những chỉ dẫn rõ ràng về con đường tiến vào trái tim bạn, nơi bạn và Đấng Sáng tạo là một.

Sự lựa chọn nằm ở bạn. Nhưng tôi cần cảnh báo: trọng trách sẽ được đặt trên vai bạn. Sự sống biết rằng khi linh hồn bạn được sinh ra trong những thế giới cao hơn, bạn sẽ sử dụng sự sống như một chủ nhân vĩ đại. Nếu bạn đọc cuốn sách này và thực hành thiền, đồng thời chờ đợi mọi thứ trong cuộc sống của bạn vẫn như cũ là điều không thể. Khi bạn đi vào trong thế giới “Ánh sáng của Bóng tối vĩ đại”, cuộc sống của bạn sẽ thay đổi - cuối cùng bạn sẽ nhớ lại được bạn thực sự là ai và sau đó bạn sẽ cống hiến cuộc đời mình để phục vụ nhân loại.

Hai chương cuối chứa đựng một sự bất ngờ và một niềm hy vọng lớn lao. Mer-Ka-Ba, thân thể ánh sáng của con người có đường kính từ 15 đến 18m (tôi đã viết về nó lần đầu tiên trong cuốn sách hai tập *Bí mật cổ đại của Bông hoa cuộc sống* - The Ancient Secret of The Flower of Life) chứa đựng

bí mật có liên quan trực tiếp đến không gian thiêng liêng trong trái tim. Nếu bạn thực hành thiền Mer-Ka-Ba, điều mà bạn tìm thấy ở cuốn sách này sẽ là nền tảng quan trọng trên con đường thăng lên tới những thế giới cao hơn của ánh sáng. Nếu bạn chỉ quan tâm đến không gian thiêng liêng trong trái tim, thì hãy để cho những lời này là lời chúc phúc và giúp bạn nhớ lại bản chất tự nhiên của mình.

Cuối cùng, khi viết cuốn sách này, tôi cố gắng sử dụng một số lượng từ tối thiểu đủ để truyền đạt các ý tưởng nền tảng, nhưng vẫn giữ được bản chất tổng thể của trải nghiệm về trái tim. Hình ảnh minh họa cũng ở mức đơn giản nhất có thể. Tôi hướng tới trái tim chứ không phải tâm trí của bạn.

Chương I : Bắt đầu với tâm trí

- **Làm sạch không khí nhờ các phương tiện kỹ thuật**
- **Làm sạch không khí nhờ thân thể ánh sáng của con người**
- **Gặp gỡ với thế giới bên trong ở trái tim**

Hầu như tình cờ, câu chuyện đã bắt đầu ngẫu nhiên trong cuộc sống của tôi. Khi đó, tôi chưa thiên Mer-Ka-Ba, một hình thức thiền định đi vào thế giới cao hơn thông qua hình học thần thánh. Chỉ đơn giản, vào một thời điểm của cuộc sống hàng ngày, tôi quyết định giúp Trái đất khôi phục lại môi trường bằng những phương tiện kỹ thuật do tâm trí tạo ra. Tôi cho rằng, trách nhiệm làm sạch hành tinh này là của tất cả mọi người. Chính tôi phải bảo vệ môi trường nếu như tôi thường xuyên nói về đề tài này trước công

chúng. Vì vậy, tôi mở lòng cho mọi cơ hội đưa đến để cải thiện tình trạng môi trường trên đất Mẹ của chúng ta.

Nhưng chắc bạn cũng biết rằng, vấn đề ô nhiễm môi trường không phải là lý do của câu chuyện này. Trong thời gian thử nghiệm máy môi trường R-2 đã xảy ra một điều thay đổi toàn bộ cuộc đời tôi và tâm hồn tôi đã mở ra một cách nhận thức thực tại hoàn toàn khác.

Khi đó, tôi không biết rằng các thí nghiệm kỹ thuật này sẽ đưa tôi vượt qua biên giới của trí tuệ, đến những góc chưa được ý thức và đi sâu vào một vị trí bí mật ở trong trái tim.

Làm sạch không khí bằng các phương tiện kỹ thuật

Tất cả bắt đầu vào tháng 05/1996, khi một người bạn lâu năm của tôi gọi điện và đề nghị rằng liệu tôi có muốn tham gia vào một dự án về môi trường nhằm làm sạch không khí bị ô nhiễm ở thành phố Denver thuộc Bang Colorado hay không? Hiện tôi không tiện nói tên người bạn đó của mình. Hãy coi rằng anh ấy tên là Jon. Đây là một nhà khoa học không được công nhận chính thức, anh nghiên cứu các khía cạnh khác nhau của cuộc sống và của thế giới vật chất tại một phòng thí nghiệm gia đình nhỏ nhưng rất tinh vi.

Tôi nghi ngờ rằng chỉ số IQ của anh ấy còn có thể đo được khi mà anh ấy rõ ràng là một siêu thiên tài. Jon sáng chế ra phương pháp nhận thức thực tại nhờ bức xạ của vi sóng. Điều này đưa đến cho anh một lợi thế rất lớn trong việc trả lời các câu hỏi về thế giới. Thậm chí, chính phủ Mỹ cũng biết về công việc của nhà khoa học này, nhưng đến tận bây giờ vẫn không thể sao chép lại các sáng chế của anh.

Jon kể rằng, anh cùng với các đồng nghiệp của mình, một trong số đó là tác giả của thiết bị xoắn ốc - Slim Spurling, đã có một phát minh có thể giải quyết được nhiều vấn đề ô nhiễm môi trường trên hành tinh của chúng ta. Nhà nghiên cứu muốn tôi làm quen với sáng chế đó. Anh nói rằng họ đã thành công trong việc làm sạch không khí ở Denver và hiện giờ ở đó rất dễ thở. Và thế là, họ mời tôi tới để nhìn thấy tận mắt thiết bị này.

Điều Jon nói rất khó tin, bởi vì chính tôi đã từng sống ở Boulder, bang Colorado, cách Denver vài cây số, nơi có chỉ số chất lượng không khí tồi

nhất nước Mỹ vào cuối những năm 70 của thế kỷ trước. Thậm chí, tại Los Angeles, không khí còn sạch hơn. Đây là một trong những lý do tôi đã chuyển đi khỏi Boulder. Thành thực mà nói, tôi nghĩ rằng, Jon đã phóng đại, nhưng tôi biết với trí thông minh và tài năng của anh, mọi việc đều có thể. Để hiểu rõ sự việc, hơn nữa cũng đang cần thay đổi không khí, nên lời đề nghị này là rất hấp dẫn với tôi.

Vì vậy, tôi quyết định giữ thái độ không phán xét, cũng không chờ đợi gì cả và lên đường. Thậm chí, trong trường hợp, điều mà Jon nói không đúng với thực tế, thì chuyến đi này sẽ đưa tôi tới gần những rặng núi Rockies phủ đầy tuyết trắng, điều luôn đem lại cho tôi sự sáng khoái.

Một tuần sau, ngay khi bước xuống máy bay, tôi đã cảm nhận được một bầu không khí trong lành của Denver, không khí giống như thế này tôi rất hiếm khi được hưởng trong cuộc đời mình. Nó giống như không có không khí. Tôi có thể thấy những cái cây trên những rặng núi ở khoảng cách rất xa, hơn ba mươi cây số.

Tôi đứng như một du khách lạc đường trong một vùng đất xa lạ, ngỡ ngàng trước sự tinh khôi của không khí mà tôi chưa bao giờ được thấy trong suốt năm năm tôi sống ở đây. Nếu nói rằng tôi bắt đầu chú tâm đến thiết bị của Jon là quá nhẹ; sự quan tâm của tôi đã được thổi bùng. Jon thực sự có thể đã làm điều này ư?

Một chiếc taxi sân bay đỗ lại gần tôi, người lái xe toát lên vẻ ôn hòa, thư thái. Anh ta ra hiệu cho tôi ngồi vào ghế phía trước như thể tôi là một người bạn lâu năm và trong vài phút chúng tôi đã đến ngôi nhà mà cũng là phòng thí nghiệm của Slim Spurling, một nơi tôi chưa từng đến nhưng đã nghe nhiều câu chuyện thú vị về nó.

Tôi nhớ khi nhìn vào đôi mắt người lái xe, tôi thấy dường như anh ta hoàn toàn được giải phóng khỏi sự căng thẳng, một điều bất thường với giới lái xe taxi. Tôi hỏi anh làm sao thích công việc của mình đến vậy. Nhìn vào con đường trước mặt, anh ấy đáp rằng anh yêu điều mình làm. Với anh, mọi người như những cuốn sách kể cho anh những câu chuyện về những trải nghiệm của họ khi họ đi du lịch vòng quanh thế giới.

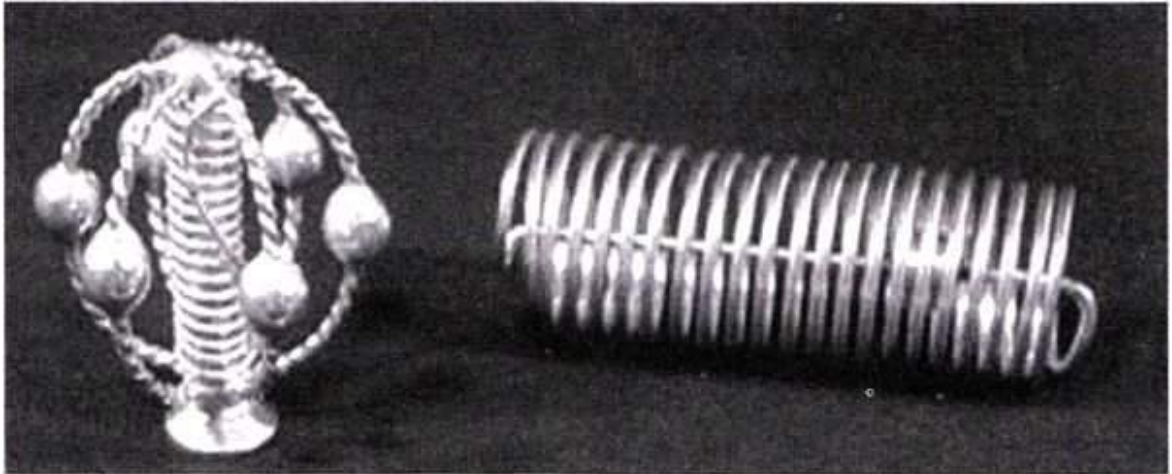
Lúc đó, anh hỏi tôi tại sao tôi đến Denver. Tôi bảo anh, tôi đến đây để tìm câu trả lời cho vấn đề ô nhiễm của thế giới. Anh nhìn tôi, ngây thơ như một đứa trẻ, và nói: "Giờ tất cả đã qua rồi. Nhìn xem, không có ô nhiễm không khí". Tôi bảo anh, tôi có thể thấy không khí rất trong lành. "Hơn cả thế", - anh nói. "Tất cả mọi người tôi biết đều cảm thấy rất thoải mái! Anh biết chuyện gì xảy ra không?".

Tôi không có câu trả lời cho câu hỏi của anh và ngay sau đấy chúng tôi tới một chuỗi tòa nhà chung cư hai tầng đã cũ trên con đường dài cuối cùng sẽ kết thúc ở Trường Colorado School of Mines. Ở đây tôi đã gặp Slim Spurling, một trong những nhà nghiên cứu đang tập hợp kết quả thực nghiệm của một thiết bị làm giảm ô nhiễm, được gọi là R-2.

Đây là một phát minh kỳ diệu cho phép phát hiện một đám mây mưa qua sóng hình của nó khi ánh chớp phát ra từ đám mây này vừa mới lóe lên. Các sóng hình đó được phát ra trong một khu vực rộng hơn 55 cây số, để phá vỡ tinh thể hydrocacbon thành các phân tử oxygen và hơi nước vô hại. Nó có thật chứ? Nó thật như việc bạn đang hít thở không khí trên phố.

Tôi gõ cửa và nghe Slim nói vọng ra mời tôi vào. Căn nhà anh rõ ràng là một phòng thí nghiệm và không phải là nơi để ăn ngủ. Hóa ra chỗ sinh hoạt của anh là ở tầng trên, tách biệt với thế giới nghiên cứu ở dưới.

Trên sàn có những cuộn dây đồng kỳ lạ, đa dạng kích cỡ la liệt khắp sàn và những thứ khác thì chỉ có Chúa và Slim mới biết chúng là gì. Người đàn ông này là sự pha trộn giữa hình ảnh của phù thủy Merlin với bộ râu trắng dài và hình ảnh một chàng cao bồi già đang tìm con bò bị lạc để lùa về nhà, những "cuộn dây cũ kỹ" này thực sự đã làm gì đó để thanh lọc sự ô nhiễm không khí ở Denver.

Trung tâm của R-2, hai trong số các cuộn dây của Slim Spurling (ghi):
Vật Điều hòa (bên trái) và Acu-Vac (*Bộ Khởi động - Hút bụi) (bên phải)

Jon không có ở đây nhưng Slim, nhà đồng sáng chế và hai nhà nghiên cứu khác đang thử nghiệm thiết bị này. Một lúc sau hai nhà nghiên cứu này đi khỏi phòng thí nghiệm, chỉ còn tôi với Slim. Nhờ giao tiếp với anh, tôi hiểu ra người đàn ông này cũng là một thiên tài như Jon. Tôi ở lại với Slim và các đồng nghiệp của anh một vài ngày để học hỏi những thứ mà họ cảm thấy có thể chia sẻ được với tôi.

Đây là cách R-2 hoạt động - thực ra có rất nhiều thông tin về nó nên những dòng dưới đây chỉ là ý chính. Sóng hình của một đám mây mưa phát ra tại thời điểm tia chớp sắp được phóng ra, được sao chép lại bằng một cái máy đặc biệt (không phải R-2). Sóng hình này được ghi tiếp vào một con chip máy tính trong R-2. Hệ thống loa của R-2 gửi nó vào trong khí quyển qua một cuộn dây đã gắn cố định, gọi là bộ phận điều hòa. Sóng hình sau đó được khuếch đại và mở rộng thành hình một trường hình xuyên, trường này tác động đến sóng trọng trường và thanh tẩy ô nhiễm từ xa. R-2 có bốn bàn xoay gắn vào cuối các thanh kim loại, tạo thành một khối tứ diện. Các bàn xoay có thể được kích hoạt nhờ tần số sóng của trường hình xuyên.

Cả Jon và Slim đều coi các trường năng lượng hình xuyên như một không gian sống (sau này tôi đã chứng kiến sự tương tác của nó với sự

nhiên). Tôi cố gắng mở lòng ra trước những điều mà cho tới lúc đó tôi chưa hề biết.

Đầu tiên tôi học cách bắt tín hiệu của một cái R-2 bằng cảm giác tại con mắt thứ ba khi tôi chỉnh bàn xoay theo từng đơn vị của bảng chỉ số. Việc này rất dễ dàng với người có nhiều kinh nghiệm trong lĩnh vực ngoại cảm, tôi làm việc này một cách hoàn toàn tự nhiên. (Về sau, tôi nhận ra chỉ có một vài người có thể làm việc đó chính xác, nhưng người nhạy cảm nào cũng có thể đào tạo để làm được việc đó).

Tôi tiếp tục luyện tập cho đến khi Slim và Jon cảm thấy tôi đã sẵn sàng cho phần kiểm tra kỹ năng. Tôi đã bắt sóng R-2 trong tự nhiên và đưa một khu vực nhỏ Denver bị "lạc nhịp" trở lại cân bằng. (Nếu một R-2 đặt trong một khu vực bị lạc nhịp, khu vực đó sẽ nhanh chóng trở lại tình trạng ô nhiễm ban đầu, thường là trong hai tuần lễ). Lúc đó, tôi không thể tin rằng Denver còn có các vùng khí bị nhiễm bẩn, nhưng cả hai nhà nghiên cứu đều khẳng định là vẫn còn.

Chúng tôi lái xe khoảng ba mươi cây số tới vùng đông nam của Denver, một vùng tôi không quen lắm và sau khi đã ở rìa ngoài của thành phố, chúng tôi dừng xe bên xa lộ; và bắt đầu đi bộ dọc theo sườn dốc của ngọn đồi để lên đỉnh. Phía trên đỉnh, quang cảnh như là một khu rừng nhỏ.

Tôi không bao giờ quên quang cảnh mà tôi nhìn thấy khi đứng trên đỉnh, nhìn xuống thung lũng rộng mênh mông bên sườn kia quả đồi. Toàn bộ thung lũng bị che phủ bởi một đám mây ô nhiễm màu đỏ nâu rộng tới vài cây số. Dưới một cây lá dương nhỏ, khuất tầm nhìn khỏi bất cứ ai tình cờ đi qua, là một chiếc R-2 đang hát giai điệu của một đám mây giông. Vấn đề là nó đã lạc nhịp.

Jon và Slim bảo tôi ngồi xuống trước máy R-2, và họ muốn xem tôi đã học được bài học cần thiết chưa. Đây ấp thích thú và ngạc nhiên như đứa trẻ, tôi ngồi khoanh chân trước bảng chỉ số, nhắm mắt, thiền để bắt sóng.

Khi tôi vừa khởi động bàn xoay, Jon dừng tôi lại và bảo: "Mở mắt và quan sát đám mây". Đây không phải cách tôi được học, nhưng tôi vẫn nghe theo, nhìn đám mây và cố gắng điều chỉnh bàn xoay một lần nữa. Jon lại ngăn tôi và nói: "Hãy lắng nghe cả tiếng chim".

"Cái gì cơ?". Tôi quay lại hỏi. Chẳng ai đề cập tới chim chóc trong suốt thời gian dạy tôi.

Anh ta lặp lại, "Cứ lắng nghe tiếng chim. Anh sẽ hiểu thôi".

Tôi chẳng hiểu anh ta đang nói nữa, nhưng cứ làm theo. Khi tôi khởi động bàn xoay lần đầu, tôi cảm thấy có sự thay đổi trong không gian bán kính khoảng vài cây số quanh đó, nhưng không có gì hữu hình xảy ra. Khi tôi chỉnh tới bàn xoay thứ tư, bỗng dưng, có hai thứ đồng thời xảy ra - và cả hai đều khiến tôi choáng váng.

Ngay lập tức, đám mây ô nhiễm đỏ nâu biến mất, để lộ ra một không gian trong veo. Cứ như một phép màu. Vào ngay khoảnh khắc đám mây biến mất, cả trăm con chim bắt đầu rào rào cất tiếng hót vang quanh tôi. Tôi thậm chí đã không biết có chim ở đó. Hai sự kiện đồng thời diễn ra có một tác động kỳ lạ tới tâm hồn tôi. Tôi đã chứng kiến và cảm nhận được sức mạnh của R-2 và trong khoảnh khắc ấy tôi biết chắc chắn rằng phát minh này là có thật và đơn giản là tôi chỉ cần học thêm về nó qua thực nghiệm.

Trong thời gian này, đặc biệt trong năm 1995 và đầu năm 1996, bầu không khí của Denver trở nên cực kỳ trong lành khi R-2 chạy liên tục, nhưng Cục Bảo vệ Môi trường (EPA) của thành phố đã giành hết công trạng cho công việc phi thường này. Cục nói rằng các biện pháp được triển khai đã giúp cho bầu không khí của Denver được trong sạch. Đã chứng kiến tận mắt R-2 làm sạch tức thì những vùng rộng lớn của Denver, tôi biết EPA đã tranh công cho một việc mà cơ quan này không làm.

Tiến xa hơn, Jon và Slim đã cho máy R-2 chạy thử ở một phòng thí nghiệm độc lập tại Fort Collins, Colorado và chứng minh đầy thuyết phục rằng R-2 đang thực hiện chính xác những gì các nhà nghiên cứu khẳng định. Chiếc máy được cho chạy trong một khoảng thời gian và sau đó tắt đi. Số liệu khoa học cho thấy mức ô nhiễm đã giảm xuống khi R-2 đang chạy và sau đấy tăng lên khi nó ngừng hoạt động. Họ cứ làm đi làm lại như vậy trong một thời gian, như tôi nhớ thì khoảng ba tháng. Ngoài ra, Lực lượng Không quân Mỹ ở Căn cứ Không quân Kirkland đã theo dõi thí nghiệm này cũng như thí nghiệm mà tôi bắt đầu tiến hành ở Phoenix (tôi sẽ nói thêm về thí nghiệm ở Phoenix ở ngay phần sau). Lực lượng không quân hỏi chúng tôi có muốn đệ trình những thiết bị này để thẩm định khoa học không. Chúng tôi

đồng ý và những thử nghiệm đã chứng minh một cách thuyết phục rằng R-2 thực sự đã làm sạch không khí ô nhiễm.

Khi trở về phòng thí nghiệm, Jon và Slim đưa cho tôi mang về nhà một chiếc R-2 để chạy thử tại Arizona. Phải thú nhận là, tôi cảm thấy vui như một đứa trẻ vừa được tặng một món đồ chơi mong đợi từ lâu. Tôi kiên nhẫn chờ tới khi về đến nhà và bắt đầu một mình khám phá cỗ máy khó tin này nhiều hơn nữa.

Tôi về tới nhà. Tóm tắt tin chính của báo Arizona Republic ngày 30 tháng 5 năm 1996 đã mô tả bầu không khí ô nhiễm kinh khủng đang là vấn đề nổi cộm ở Phoenix. Thống đốc bang Arizona, Fife Symington, nói rằng mức ô nhiễm ở Phoenix đã quá tệ đến nỗi xếp loại của thành phố đang chuẩn bị chuyển sang mức "trầm trọng". Các cảnh báo được ban hành cứ vài ngày một lần và tình hình thì vẫn cứ tiếp tục xấu đi hàng ngày.

Để đối phó, Thống đốc Symington đã thành lập "Lực lượng đặc nhiệm các chiến lược Ozone" (Ozone Strategies Task Force), được điều hành bởi luật sư Roger Ferland. Liên quan đến việc tìm ra một giải pháp cho vấn đề ô nhiễm, ông Ferland đã nói trong một bài viết của báo Arizona Republic rằng, "Tôi sẵn sàng cho bất kỳ điều gì. Không giải pháp nào mà chúng tôi không cân nhắc, dù nó triệt để hay lập dị, khó khăn hay tốn kém cỡ nào. Chúng tôi sẽ xem xét tất cả mọi thứ".

Ông Ferland nói rằng họ nhất thiết phải làm sạch Phoenix; ô nhiễm không khí sẽ phá hủy ngành du lịch và ảnh hưởng tới hầu hết các ngành khác, bên cạnh các vấn đề về sức khỏe mà nó sẽ gây ra.

Và vì thế tôi viết một bức thư gửi tới ông Ferland đề nghị hỗ trợ việc bố trí máy R-2 ở Phoenix. Vì chúng tôi có các bằng chứng khoa học chứng tỏ chiếc máy hoạt động hiệu quả, từ cả phòng thí nghiệm độc lập lẫn từ Không quân Mỹ, và vì chúng tôi cũng không yêu cầu được trợ giúp tài chính, nên tôi tưởng rằng họ sẽ quan tâm. Rõ ngốc, tôi đã sai! Trong bức thư, tôi chỉ yêu cầu thành phố Phoenix cho chúng tôi một cơ hội để thể hiện chúng tôi có thể làm được gì. Chúng tôi sẽ chịu tất cả chi phí. Tất cả những gì họ phải làm chỉ là thừa nhận sự có mặt của chúng tôi và theo dõi những gì chúng tôi đang làm.

Tôi nhận một cuộc gọi từ một người đàn ông tên Joe Gibbs. Ông ta nói là họ không hứng thú với máy R-2 của chúng tôi và họ sẽ không giúp đỡ dù thế nào đi nữa. Bạn phải hiểu rằng tôi đã bối rối như thế nào trước phản hồi đó. Đó cũng là lúc tôi bắt đầu nhận ra rằng các bài báo chỉ để phô diễn và làm chính trị và rằng họ chẳng có ý định thực sự nào làm sạch bầu không khí ô nhiễm ở Phoenix. Họ làm tôi thất vọng mọi mặt.

May mắn thay, không ai có thể ngăn tôi dừng việc nghiên cứu này, bởi vì máy R-2 chỉ chạy bằng một cục pin chính vôn và chạy bằng dòng điện milivôn, trong luật liên bang nói rằng bất cứ cái gì sử dụng ít hơn một vôn thì không thuộc diện kiểm soát.

Vì vậy, ngày 4 tháng 6 năm 1996, tôi tự khởi động máy R-2 lần đầu ở Cave Creek, ở rìa phía bắc Scottsdale. Ngày đó không khí quả là bẩn và khô nên cực kỳ khó thở. Ở đây đã không mưa hàng tháng trời, thậm chí ngay một số cây xương rồng cũng sắp chết. Trong ba ngày đầu tiên, không có gì xảy ra. Sau đấy, vào ngày thứ tư, một đám mây mưa màu đen nhỏ xuất hiện trên nhà của tôi. Trên toàn phía nam Arizona không có một đám mây nào, ngoại trừ đám mây phía trên nhà của tôi và trên chiếc máy R-2 nhỏ. Sau đó đám mây bắt đầu phình to ra.

Đến ngày thứ mười, đám mây nhỏ ban đầu đã mở rộng đường kính tới khoảng hai tư cây số và lần đầu tiên trong suốt một thời gian dài, trời đã đổ mưa và có cả sét. Trời ơi, có sét ! Cứ như cả đời tôi mới chỉ thấy sét có một hai lần. Con bão kéo dài trong vài giờ mới tan, với những tia chớp nghè ngoằng cả bầu trời. Không khí có cái mùi đặc trưng của ozone. Bầu trời từ từ mở ra để trút xuống một trận mưa. Từ khoảnh khắc đó, hầu như cả ngày trời cứ liên tục mưa, làm sạch bầu trời ô nhiễm và rót đầy nước mát lành vào các con sông và ao hồ.

Tới ngày 1 tháng 9, 1996, trường sóng hình tạo bởi R-2 đã được thiết lập, và từ ngày đó trở đi không còn một cảnh báo ô nhiễm không khí nào cho đến khi Không quân Mỹ yêu cầu chúng tôi tắt R-2 để xem điều gì sẽ xảy ra.

Chúng tôi tắt máy vào ngày 12 tháng 5 năm 1998 và ngay cuối tháng đó mức ô nhiễm không khí đã trở lại như ban đầu, thành phố lại có một cảnh báo đầu tiên kể từ năm 1996. Trong thời gian diễn ra thử nghiệm này (thực tế, chúng tôi đã đặt một máy R-2 thứ hai ở chính thành phố Phoenix vào

tháng 3 năm 1997 và đó là khi nó bắt đầu cho ra các kết quả), chỉ số hydrocarbon ở Phoenix hầu như luôn ở mức một con số. Thỉnh thoảng, ở giữa trung tâm thành phố Phoenix, chỉ số hydrocarbon bằng không. Hoàn toàn không có gì - không một chút ô nhiễm hydrocarbon. Không may, R-2 không ngăn được nitrate, chất gây ra ô nhiễm ozone, nhưng nó thực sự hữu ích với hydrocarbon. Đó thực sự là một kỷ lục.

Đến cuối cuộc thử nghiệm, tôi biết chắc chắn rằng việc chạy R-2 đã thành công nhưng Không quân Mỹ, cơ quan đang theo dõi những hoạt động của tôi, can thiệp và yêu cầu tôi tắt máy. Họ muốn thấy điều gì sẽ xảy ra, cũng như báo cho tôi biết rằng EPA của Mỹ sẽ không bao giờ cho phép việc tôi đang làm; họ gợi ý tôi nên đi ra ngoài nước Mỹ. Và vì vậy, với lời chúc của Không quân Mỹ, tôi bắt đầu thử nghiệm R-2 tại nước ngoài.

Từ tháng 6 năm 1996 đến tháng 5 năm 1998 tôi đã thực hiện công việc với R-2 và thu được những kết quả kinh ngạc, mà chẳng có bất kỳ điều gì được thành phố Phoenix ghi nhận.

Cuối cùng, tôi gửi một bức thư khác tới Thành phố Phoenix:

7 tháng Năm, 1989,

Thành phố của Phoenix

Gửi : Thị trưởng Skip Rimsza

200W. Washington

Phoenix, Arizona 85003

Thân gửi Thị trưởng Rimsza:

Trong tháng 5 năm 1996, có một bài báo của Arizona Republic mô tả tình trạng ô nhiễm không khí tệ hại ở Phoenix và ảnh hưởng nguy hại của nó tới tương lai của Phoenix. Bài viết này nói Thống đốc Symington đã thành lập "Lực lượng Đặc nhiệm Các Chiến lược Ozone" điều hành bởi luật sư Roger Ferland. Bài báo được gửi kèm thư. Liên quan đến việc tìm ra một giải pháp cho vấn đề ô nhiễm, ông Ferland đã nói: "Tôi sẵn sàng cho bất kỳ điều gì. Không giải pháp nào mà chúng tôi không cân nhắc, dù nó triệt để hay lập dị, khó khăn hay tốn kém cỡ nào. Chúng tôi sẽ xem xét tất cả mọi thứ".

Tại thời điểm đó tôi đã nói chuyện với ông Joe Gibbs, người nằm trong Lực Lượng Nhiệm Vụ Chiếu lược Ozone về hệ thống ô nhiễm không khí mà chúng tôi đã sử dụng ở Denver, Colorado trong năm 1995. Như đã chỉ ra rằng, trong suốt thời gian chúng tôi sử dụng hệ thống của mình, Denver đã có một năm trong lành nhất từng được ghi nhận.

Ông Gibbs bảo chúng tôi, ông ta không hứng thú với hệ thống này, nhưng đó là bởi vì nó đã sử dụng ít hơn một watt năng lượng nên không có luật nào ngăn chúng tôi thực hiện một thử nghiệm mà chúng tôi muốn. Chúng tôi bảo ông Gibbs rằng chúng tôi muốn thực hiện thử nghiệm này hoàn toàn với chi phí của chúng tôi. Ông ấy vẫn nói không. Chúng tôi đề nghị ông tối thiểu theo dõi những gì chúng tôi làm và ông ta vẫn từ chối. Tôi cảm thấy ông ta thực sự không có hảo ý giúp đỡ nào. Tôi thấy thái độ của ông Gibbs khác xa với thái độ mà ông Ferland đã thể hiện trong bài báo đề cập ở trên. Vài tháng sau, chúng tôi cố gắng gửi ông thử nghiệm khoa học độc lập của phòng thí nghiệm tại Fort Collins, Colorado, để chứng minh thiết bị của chúng tôi hoạt động, ông ấy lại quá bận bịu. Thậm chí khi Không quân, cơ quan đã từng làm việc với chúng tôi, gọi cho ông Gibbs, ông vẫn chẳng quan tâm.

Ngày mùng 4 tháng 6, 1996 chúng tôi thiết lập một hệ thống tối giản tại Cave Creek có phạm vi khoảng hơn năm mươi cây số. Phải mất ba ngày để khởi động hệ thống và sau ba tháng nó mới chạy ổn định được. Và nó chạy trơn tru vào ngày 1 tháng 9, 1996. Một thành phố như Phoenix nên có ít nhất mười thiết bị này, nhưng chúng tôi không đủ sức làm như vậy. Chạy một chiếc máy như sở hữu một chiếc ô tô mới và đẹp chỉ với hai mươi lăm sức ngựa, nhưng như vậy tốt hơn là không có gì.

Trước mùng 1 tháng 9, 1996, Phoenix đã có số ngày báo động cao bất thường và sắp rơi xuống mức xếp hạng "Nghiêm trọng" của EPA. Nhưng sau mùng 1 tháng 9, 1996, tôi tin chúng tôi đã không có một ngày báo động nào. Và ô nhiễm đã giảm xuống một cách đều đặn. Vào tháng 3 năm 1997, một máy khác đã được lắp đặt gần sân bay. Nhờ đó, hệ thống mạnh hơn và tác động được sâu hơn tới Phoenix

Căn cứ Không quân Kirkland ở New Mexico đã quan tâm với những điều chúng tôi đang làm một thời gian. Họ đã thử nghiệm một số thiết bị của

chúng tôi và nếu bạn quan tâm tới ý kiến của họ, bạn có thể gọi Lt.Col.Pam Burr ở 505 --/--

Lý do chúng tôi viết bức thư này là để báo cho các ngài biết chúng tôi đang tháo dỡ hệ thống này vào mùng 1, 2 tháng 5 năm 1998. Chúng tôi đã để cho hệ thống ngừng lại từ ba tuần nay. Trong vòng chín mươi đến một trăm hai mươi ngày hoặc tương đương, ô nhiễm không khí có thể trở lại mức trước thời điểm tháng 6 năm 1996. Theo đánh giá của chúng tôi về sự phản hồi của Thành phố Phoenix với công trình khoa học này từ trước tới nay, chúng tôi không kỳ vọng sẽ có sự liên lạc. Tuy nhiên, nếu các ngài thấy rằng có lẽ chúng tôi có thể giúp các ngài giữ sạch thành phố khỏi ô nhiễm, hãy gọi cho chúng tôi.

Quan tâm đến Trái đất,

Dru Melchizedek

Tổng Giám đốc

cc: Lt.Col Pam Burr

Arizona Republic

QED, Research, llc

Gov. Jane Hull

Trong thời gian thử nghiệm, tôi dần hiểu được điều đã thực sự xảy ra cũng như hiểu cách nhận thức con người tương tác với trường năng lượng của R-2. Tôi khám phá ra rằng R-2 được tạo ra theo hình ảnh của cơ thể ánh sáng của con người, hay còn gọi là Mer-Ka-Ba. Cho nên, một người biết thiền Mer-Ka-Ba và cũng biết về rung động của "đám mây mưa" có thể phối hợp hai cấu phần này và sao y lại hoạt động của R-2 chỉ bằng tâm thức mà không cần sự giúp đỡ của một chiếc máy.

Tôi nghĩ về điều này trong nhiều giờ. Và một ngày tôi đang giảng dạy ở Úc về Mer-Ka-Ba thì một trong các học viên nói, "Nếu R-2 có thể thay đổi không khí của một khu vực, thì tại sao một người biết Mer-Ka-Ba không thể tự làm điều đó? Tôi thực sự suy nghĩ..."

Làm sạch không khí nhờ thân thể ánh sáng

Hạn hán đang hoành hành dữ dội vùng bờ biển đông bắc Úc. Hình như là vào năm 1997 hay 1998, cháy rừng khắp nơi, không một khu vực nào được an toàn. Không khí trĩu nặng và mịt mờ trong khói bụi. Không khí khô rất đến mức không chịu được.

Trước sự chứng kiến của ba người cùng với người học viên đã gợi ý tôi về việc sử dụng Mer-Ka-ba để bảo vệ môi trường, tôi bắt đầu thiền Mer-Ka-Ba và truyền sóng hình mây mưa từ trường Mer-Ka-Ba vào bầu khí quyển xung quanh trong bán kính khoảng vài cây số.

Chẳng có gì xảy ra vào buổi chiều hôm đó, nhưng sáng hôm sau, tôi bị đánh thức bởi tiếng mưa đập vào mái tôn của căn phòng. Mây xám phủ đầy bầu trời. Nhảy ra khỏi giường, tôi chạy đến bên cửa sổ để thấy mưa như thác đổ trút xuống căn nhà nhỏ của mình. Tim tôi nhảy múa như một đứa bé.

Tôi biết là đã thành công, nhưng mới chỉ có một lần và một lần thì hoàn toàn có thể chỉ là sự trùng hợp. Mưa không ngớt chút nào suốt ba ngày và vẫn tiếp tục khi tôi quay trở lại Mỹ. Từ nhà, tôi nhận được điện thoại của một người bạn tại Úc nói rằng hai tuần sau mưa vẫn còn nặng hạt. Tất cả các đám cháy rừng đều đã tắt và chính phủ thông báo hạn hán đã kết thúc.

Cảm hứng dâng trào. Có thật là một người bình thường có thể thay đổi thời tiết thông qua thiền định? Vài tháng sau, khi tôi kể chuyện này cho một nhóm người người đang học về Mer-Ka-Ba tại thành phố Mexico, thì một người bảo tôi: “Nếu anh đã làm việc này ở Úc, anh sẽ làm tương tự ở Mexico chứ? Không khí của chúng tôi ô nhiễm đến mức khó thở”.

Tôi đã đi khắp nơi trên thế giới, nhưng thành thật mà nói, chưa ở đâu mà không khí ô nhiễm đến mức độ giống như ở thành phố này. Tầm nhìn rất hạn chế. Không thể thấy công trình ở khoảng cách quá hai dãy nhà. Giữa trưa vẫn không thấy bầu trời. Có cảm giác như đang sống ở trong một cái chụp màu nâu và mỗi lần hít thở có mùi như thể đứng ngay sau ống xả của xe tải chạy bằng diesel. Lời đề nghị này sẽ là một phép thử nghiệm hay.

Cùng với hơn bốn mươi người làm chứng, tôi đi về trung tâm thành phố, tới một kim tự tháp cổ, nằm kế bên loạt đường cao tốc. Chúng tôi lên

đỉnh của kim tự tháp để có thể nhìn thấy thành phố từ mọi hướng, nhưng tầm nhìn rất hạn chế do ô nhiễm dày đặc.

Chúng tôi ngồi thành một vòng tròn, hướng mặt vào nhau trên mặt cỏ rộng ở đỉnh kim tự tháp. Mọi người biết việc tôi sắp làm: thiền và sử dụng trường Mer-Ka-Ba tự nhiên của mình như một ăng-ten để gửi đi rung động của sóng hình mây mưa thời điểm chớp sắp lóe. Tôi đặt đồng hồ, những người khác cũng vậy và chúng tôi bắt đầu thiền.

Sau 15 phút, bỗng một lỗ hồng mở ra trong khoảng trời thẳng đứng từ phía trên đầu tôi. Tất cả mọi người đều hướng mắt lên và chỉ vào nó. Lỗ hồng

Kim tự tháp tại thành phố Mexico

ngày một rộng. Mười lăm phút tiếp theo, nó đạt đường kính khoảng ba đến bốn cây số. Cái lỗ tròn xoay tròn như là giống như ai đó cầm con dao bết từ phía trên cắt một khoanh của đám không khí ô nhiễm trên bầu trời thành phố và ném nó đi.

Không khí ô nhiễm bị đẩy ra xa khỏi khu vực đỉnh kim tự tháp như một “bức tường” nâu, nhưng ở trung tâm, nơi chúng tôi ngồi, không khí rất sạch quang, thoảng mùi hoa hồng và bầu trời phía trên chúng tôi xuất hiện một đám mây hồng. Một bức tranh đầy ấn tượng.

Trong khoảng từ 3 giờ 15 phút, theo ghi nhận của chúng tôi, bức tường màu nâu không di chuyển. Trực thăng của chính quyền bay đến để kiểm tra cái lỗ, nhưng tôi không rõ họ đã đưa ra kết luận gì. Sau đó, tôi nói với cả nhóm dừng thiền để xem điều gì xảy ra. Ngay khi tôi dừng thiền, bức tường không khí ô nhiễm lập tức lao bỏ về phía chúng tôi. Trong vòng mười lăm phút, chúng tôi lại bị bao phủ bởi khói bụi mịn mờ của thành phố

Mexico. Một lần nữa, chúng tôi lại bị bắt trong cái chụp ô nhiễm, che kín tầm nhìn thành phố.

Tôi vẫn còn nhớ cảm giác trong trái tim mình khi bay trở về nước Mỹ. Bây giờ tôi biết chính xác rằng ý thức là chìa khóa giải quyết mọi vấn đề. Tôi khó mà kiềm chế được sự kích động của mình trong suốt chuyến bay dài. Sau lần này, tôi còn thực hiện bốn thử nghiệm khác: hai lần ở Anh và hai lần ở Hà Lan. Lần nào cũng trước sự chứng kiến của ít nhất năm mươi người và lần nào kết quả cũng hoàn hảo. Lần thử nghiệm thứ hai ở Anh đã làm thay đổi cuộc đời tôi triệt để.

Cuộc gặp gỡ với thể giới nội tâm bên trong trái tim

Tôi không nhớ chính xác, sự kiện đã xảy ra ở vùng nào của nước Anh, chỉ nhớ đó là một đầm lầy than bùn đã không nhận được ánh nắng mặt trời trong sáu tháng. Vạn vật ẩm ướt vì bị nhấn chìm trong sương mù dày đặc. Tôi dạy Mer-Ka-Ba cho khoảng năm mươi lăm người. Vào ngày cuối của khóa học bốn ngày, tôi đề nghị thử thiền định làm sạch không khí. Tuy nhiên, không khí đó không hề bị ô nhiễm, chỉ bị sương mù. Nhưng tiếng thì thầm bên trong nói với tôi: “Đừng nghi ngờ. Hãy thiền và quan sát điều gì sẽ xảy ra”.

Bãi hoang

Thuyết phục nhóm người Anh đó đi ra ngoài trời trong thời tiết sương mù và mưa để ngồi thiền thành vòng tròn trên cỏ ướt không phải dễ nhưng cuối cùng họ cũng đồng ý. Chắc họ nghĩ rằng tôi không được bình thường cho lắm, nhưng trong chùng mực nào đó họ vẫn tin tôi.

Mọi người cầm theo ô và những tấm nhựa đen để ngồi. Hãy hình dung, 56 con người, trong đó có tôi, ngồi thành vòng và che ô trong sương mù và mưa, như những tên ngớ ngẩn.

Trong im lặng, tôi bắt đầu thiền, kỳ vọng điều gì đó diễn ra, nhưng không biết chính xác nó là cái gì. Sau mười lăm phút sau, một lỗ xanh hiện ra trên đầu chúng tôi và bắt đầu lớn lên như những gì đã xảy ra ở thành phố Mexico. Chỉ có điều lần này nó phát triển rất nhanh và đạt đường kính khoảng mười ba cây số. Bây giờ chúng tôi ngồi dưới bầu trời xanh, mặt trời ban chiều bị che khuất sau bức tường sương mù cao khoảng 1km bao vòng tròn quanh chúng tôi. Bỗng nhiên xảy ra một điều không thể tin được.

Một cảm giác trào dâng trong lòng tất cả mọi người đang ngồi trong vòng tròn này: sự hiện hữu của Đấng Sáng tạo. Tôi cảm nhận những dòng năng lượng chạy dọc cánh tay. Ngẩng lên nhìn bầu trời, trăng tròn đang chiếu sáng với tất cả sự lộng lẫy của nó. Nhưng có một điều gì đó rất khác lạ. Bầu trời trong vắt, như thể là không tồn tại bầu khí quyển. Quanh mặt trăng có cái gì đó khác mà tôi chưa bao giờ nhìn và cũng chưa từng nghe kể: những ngôi sao... những ngôi sao xung quanh mặt trăng vào giữa ban ngày! Thật là kinh ngạc!

Bất giác có cái gì đó thu hút sự chú ý của tôi vào mặt đất và tôi nhận ra có nhiều con thú nhỏ – sóc, chó, loài gặm nhấm – vây xung quanh chúng tôi, chăm chú quan sát. Rất nhiều, rất nhiều chim đậu trên các cành cây gần đây, hót khe khẽ. Tôi nhìn những người ngồi trong vòng tròn. Rõ ràng, họ đang trong một trạng thái ý thức đặc biệt. Tôi mỉm cười, nghĩ đến thánh Francis, và ngắm nhìn các con vật đang cố gắng sát lại gần chúng tôi như thể chúng cũng là những con người.

Tôi nhớ rằng, trong đầu tôi nảy lên ý nghĩ: “Giá mà có nắng, trời hơi lạnh”. Ngay lập tức, vòng tròn sáng bùng lên. Tôi quay người nhìn về phía nguồn sáng và một điều kỳ diệu đang diễn ra. Đúng lúc tôi có mong muốn về hơi ấm, thì bức tường sương mù đã từng che khuất mặt trời thủng một lỗ

chính xác chỗ có mặt trời và từ đó chiếu sang một tia nắng như luồng đèn pha quét vào đêm sương mù. Và lỗ hồng đó di chuyển cùng với mặt trời chiều đang lặn trong khoảng một tiếng rưỡi. Vòng tròn nhỏ bé của chúng tôi được tắm trong ánh nắng chói chang trong khi chúng tôi cầu nguyện.

Cuối cùng, tôi nghĩ là những điều chúng tôi chứng kiến như thế là đã đủ và dù sao đi chăng nữa mặt trời cũng sẽ lặn trong khoảng hai mươi phút nữa. Thế là, tôi bảo mọi người dừng thiền. Khi tôi dừng thiền, vòng mây mù dày đặc lao ngay về chỗ chúng tôi. Chỉ vài phút sau, chúng tôi lại bị bao vây trong mưa và mù.

Khi chúng tôi đứng lên, đã xảy ra một phép màu. Một người đàn ông ngồi trên xe đẩy đã mười năm đến với khóa học này cùng với vợ. Ông ta chỉ đứng nổi vài giây để chuyển tư thế hoặc để thay sang xe đẩy khác và lúc nào ông cũng cần sự giúp đỡ của vợ. Khi những người tham dự rời khỏi vòng tròn, người đàn ông đứng lên, đi bộ về nhà cùng với những người khác, bỏ lại chiếc xe đẩy phía sau. Ông ta tự đi ! Không thể tưởng tượng được. Hơi lão đảo, nhưng ông đang đi.

Người vợ không thể thốt lên được lời nào, nhưng sau đó, bà nói với tôi rằng chồng bà không những đi được mà cột sống của ông ấy cũng đã thẳng ra, khiến ông cao hơn trước khoảng 15cm. Trái tim chúng tôi tràn ngập niềm vui và được tiếp thêm sức mạnh bởi những gì vừa được chứng kiến.

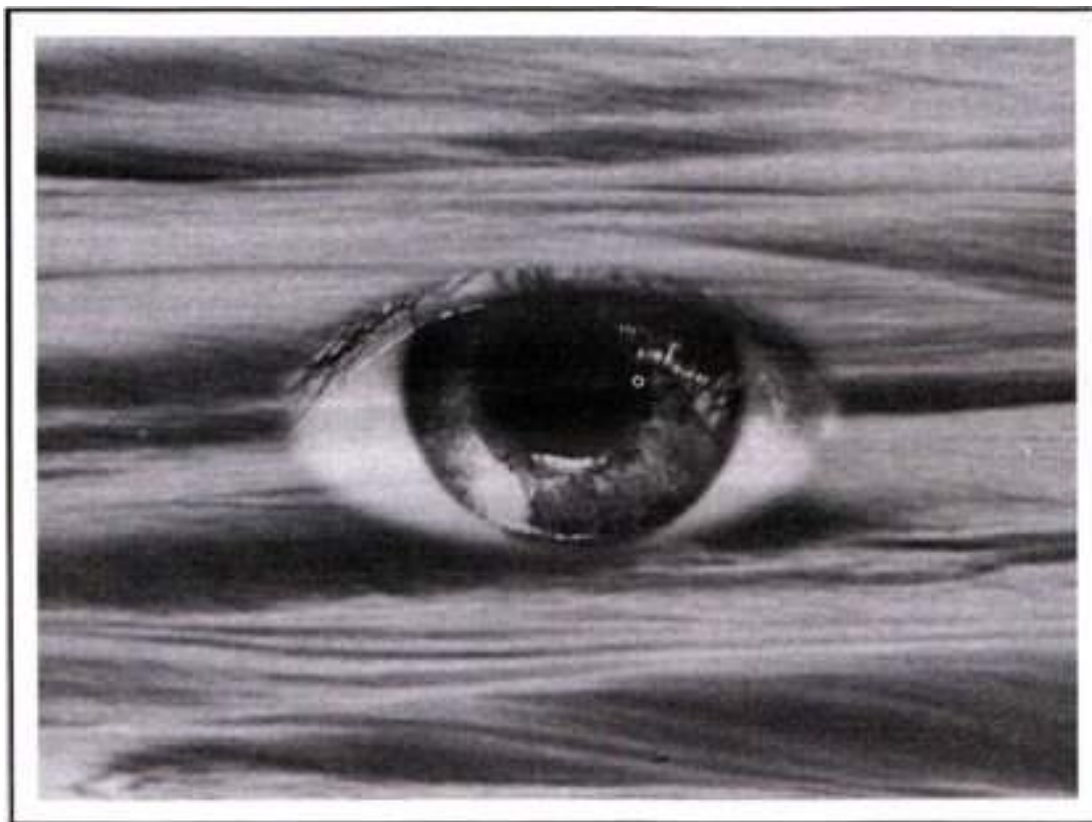
Là nhà chữa trị hàn gấn, tôi đã chứng kiến bao nhiêu điều kỳ diệu trong đời tuy vậy căn bệnh thường quay lại ngay hôm sau. Tuy nhiên sáng hôm sau, người đàn ông này đã đi bộ đến nhà ăn, bên cạnh người vợ rạng ngời. Ngoài ra, một người phụ nữ bạn của cặp vợ chồng này hàng năm đều gọi điện cập nhật tình hình sức khỏe của ông cho tôi. Năm năm đã trôi qua, ông ấy vẫn tự đi bộ bình thường.

Người đàn ông này, bằng chính trải nghiệm trên cánh đồng nước Anh, đã chứng ngộ bản chất của hiện thực. Tôi tin ông đã nhận ra rằng vạn vật là ánh sáng và rằng thế giới được tạo ra từ linh hồn con người; ông hoàn toàn không chút nghi ngờ rằng bệnh tật có thể được chữa lành bằng ý thức, và ông đã làm như thế.

Trải nghiệm tại nước Anh cũng đã thay đổi cuộc đời tôi, đưa tôi rẽ ngoặt về một sự thức tỉnh mà khi đó tôi còn chưa hiểu. Tôi bắt đầu nghiệm ra rằng linh hồn vĩ đại hơn bất kỳ điều gì mà khoa học hay lý trí có thể biết nắm bắt được. Thế giới bên ngoài được sinh ra từ thế giới bên trong, trái tim của con người, - điều này tôi tin tuyệt đối.

Tôi biết rằng có “cái gì đó” trong trái tim con người. Bởi vì, khi trường Mer-Ka-Ba của tôi phát ra rung động của một đám mây mưa, tôi có thể cảm thấy vị trí của nguồn rung động này - trái tim tôi – và điều đó đạt được nhờ vào tình yêu với Mẹ Trái đất. Dần dần, tôi đã được chuẩn bị cho một nhận thức mới về mối quan hệ của tôi với cuộc đời.

Chương II : Những người “nhìn” thấy trong bóng tối

- Một người phụ nữ mù có thể nhìn
- Trẻ em có khả năng ngoại cảm tại Trung Quốc
- Inge Bardor nhìn bằng bàn tay và bàn chân
- Trẻ siêu ngoại cảm ở Trung Quốc
- Học viện quốc tế về phát triển con người gần Mát-xcơ-va
- Jimmy Twyman và trẻ siêu ngoại cảm ở Bulgaria

Một người phụ nữ mù có thể nhìn

Một vài năm trước đây, tôi kết bạn với Pete Carroll, huấn luyện viên đội New York Jets. Anh khẳng định bảo tôi cần gặp một người phụ nữ

khác thường, mà sự chia sẻ của cô ấy có thể quan trọng với tôi. Bận bịu, tôi trì hoãn cuộc gặp mặt trong nhiều tháng. Thế là, một ngày Pete Carroll hỏi, liệu anh ấy có thể cho người phụ nữ này số điện thoại của tôi để cô ta gọi cho tôi không? Và tôi đã làm quen với Mary Ann Schinfield - một người cực kỳ đặc biệt - như vậy. (Tôi đã nhắc đến cô trong tập I của cuốn *Bí mật cổ đại của Bông hoa cuộc sống*).

Mary Ann không có mắt và do đó không nhìn thấy gì cả. Tuy nhiên, cô tự làm mọi công việc sinh hoạt hàng ngày. Thậm chí cô có thể đọc sách và xem vô tuyến mà không cần trợ giúp.

Các nhà khoa học của NASA đã tiến hành các cuộc thử nghiệm toàn diện để xác định cách cô ấy “nhìn”. Họ hỏi, cô nhìn thấy gì khi ngồi trong một căn phòng và cô, giống như đã chứng minh cho tôi thấy sau này, trả lời rằng mình di chuyển trong không gian và liên tục quan sát những điều đang xảy ra trong thái dương hệ. Thú vị hơn, Mary Ann còn nói rằng, cô bị giới hạn trong hệ mặt trời và không rời được nó.

Tất nhiên, các chuyên gia NASA không thể tin được việc Mary Ann “di chuyển trong không gian”, nên họ đã nghĩ ra một cách kiểm tra xem cô ấy có nói thật hay không. Họ đề nghị cô di chuyển dọc theo một trong những vệ tinh của họ và đọc dòng số hiệu trên thân tàu. Tôi không biết chính xác chuyện này, chỉ biết rằng, cô đã trả lời tuyệt đối đúng. Từ lúc đó, Mary Ann thuộc về NASA. Họ không để cô đi và sử dụng cô cho mục đích của họ. Tôi không nghĩ tôi sẽ chơi trò chơi này với họ, nhưng đây là sự lựa chọn của cá nhân cô.

Một ngày, Mary Ann gọi điện cho tôi và từ đó trong suốt bốn tháng, chúng tôi cũng trò chuyện với nhau. Cô ấy có cách tiếp cận vô cùng thú vị về bản chất thực tại mà chúng ta đang sống bằng việc nhận thức thông qua một loạt hình ảnh bên trong tâm trí. Cô ấy không bao giờ cho rằng thực tại này là có thực theo cái cách mà số đông vẫn tưởng. Cứ đến cuối tuần, chúng tôi lại thảo luận qua điện thoại về tất cả mọi thứ nảy ra trong đầu, bao giờ cũng từ góc nhìn “hình ảnh tâm trí” của cô ấy.

Sau hai tháng liên lạc thường xuyên, Mary Ann hỏi liệu tôi có muốn thử “nhìn” thông qua cô ấy hay không? Không đắn đo, tôi hỏi phải làm gì để

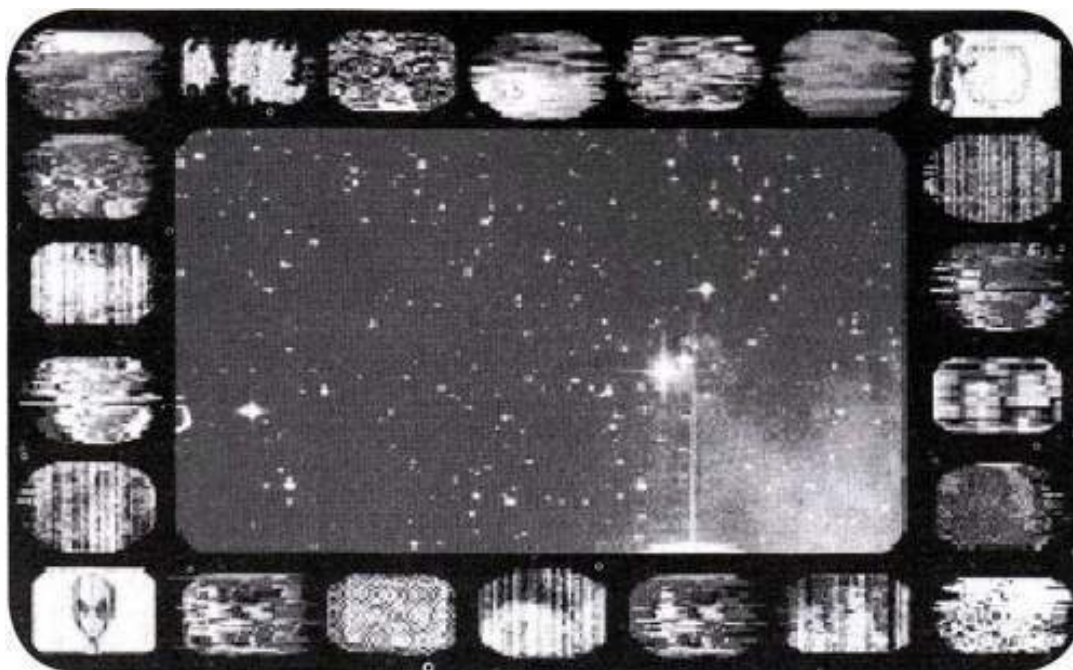
“nhìn” như thế? Cô đáp: “Hãy nằm xuống giường và để phòng ngủ tối nhất có thể”.

Vợ tôi, Claudette cũng đang nghe cuộc đàm thoại của chúng tôi, nên cô ấy lập tức kéo rèm và tắt đèn. Hôm đó là đêm trăng non đã về khuya nên trời đã tối sẫm. Khi Claudette làm xong mọi việc, tôi thậm chí còn không nhìn thấy bàn tay của mình giơ lên trước mặt.

Sau đó Mary Ann khuyên tôi đặt ống nghe điện thoại xuống gối để hai tay được tự do. Tôi làm đúng như cô ấy chỉ dẫn. Nhắm mắt trong bóng tối, tôi chờ điều gì đó xảy ra. Cả người tôi run rẩy vì dự cảm về một điều hoàn toàn mới lạ.

Một phút trôi qua. Mary Ann hỏi tôi có thấy gì không, nhưng không có gì, tất cả tối đen như là mọi lần khi tôi nhắm mắt. Khoảng năm phút nữa trôi qua, cô ấy lại hỏi và tôi vẫn không thấy gì. Nhưng chỉ một lát sau, như thể công tắc đèn được bật và một hình ảnh đột ngột xuất hiện. Đó là một cái màn hình vô tuyến, trông thực đến mức khó tin. Màn hình rành rành ở đó và con mắt bên trong của tôi cố gắng kiểm tra cái màn hình bên trong này, có lẽ vì trước đây tôi chưa nhìn thấy cái gì như thế này trong suốt cuộc đời mình. Mary Ann bằng cách nào đó biết rằng tôi đã kết nối với màn hình của cô ấy, nên cô ấy hỏi: “Bây giờ anh nhìn thấy rồi đúng không?”. Tôi chỉ có thể trả lời “Ừ, đây là cái gì?”. “Đây chỉ là một cách nhìn khác. Anh có thấy những màn hình nhỏ xung quanh màn hình lớn không?”

Tôi nhìn thấy một màn hình trung tâm lớn, cách mắt khoảng 35cm, viền xung quanh là rất nhiều màn hình nhỏ – phải và trái mỗi bên sáu cái, trên và dưới mỗi phía bảy cái. Trên màn hình nhỏ có những hình ảnh thay đổi rất nhanh để bổ sung thông tin cho màn hình lớn.

Tivi bên trong

Mary Ann bảo tôi nhìn vào màn hình ở góc trên cùng bên phải và chỉ nhìn vào đó. Tôi làm theo. Cái màn hình cho các hình ảnh về các sinh vật sống xen kẽ với các dạng hình khối. Ví dụ như, tôi thấy một con chó, tiếp theo là một cái cây, rồi đến một khối lập phương và sau đó là con chó này với một bông hoa, rồi lại đến một hình bát giác hoặc một hình học nào đó. Hình ảnh tiếp tục xuất hiện như vậy, với một tốc độ mà mà tâm trí tôi khó mà nắm bắt được.

Mary Ann nói rằng màn hình nhỏ này cho cô ấy thấy không gian cận kề thân thể vật lý của cô và bằng cách như thế cô ấy có thể “nhìn” mặc dù bị mù. Thật đáng kinh ngạc.

Sau đó, Mary Ann đề nghị tôi nhìn vào màn hình ở góc dưới bên trái. Ở đó hình ảnh cũng thay đổi rất nhanh, nhưng chúng khá lạ lùng. Trên màn hình xuất hiện những sinh vật không giống người và thỉnh thoảng có cá heo. Mary Ann nói rằng đây là hệ thống giao tiếp của cô ấy với các “người anh em” từ không gian và chiều kích khác. Cô ấy ngụ ý về sinh vật ngoài hành tinh!

Trước khi tôi kịp suy nghĩ về những gì vừa trông thấy, Mary Ann bảo tôi nhìn vào màn hình trung tâm và nói cho cô ấy biết ở đó đang có gì. Nhìn qua một khung cửa sổ - vừa rất thực vừa như màn hình vô tuyến - tôi thấy một không gian sâu thẳm với hàng nghìn, hàng nghìn ngôi sao ở khắp nơi. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy những ngôi sao theo cách này và bằng cơ thể mình tôi “cảm nhận” độ sâu thẳm thẳm của vũ trụ. Một cảm giác gây chấn động mãnh liệt!

Vào thời gian đó, các nhà khoa học của NASA đang làm việc với Mary Ann. Cô được giao nhiệm vụ định vị hai mươi một mảnh vỡ của sao chổi Shoemaker-Levi 9, đang trên đường lao tới Sao Mộc. Việc này xảy ra vào năm 1994. Các mảnh vỡ đó chuyển động sau mặt trời và định mệnh của chúng là đâm vào bề mặt của Sao Mộc. Mary Ann nói với tôi: “Drunvalo, chúng ta sắp rẽ sang phải. Đừng sợ, anh sẽ cảm thấy điều đó”. Lập tức tôi cảm thấy cơ thể mình quay sang phải, mặc dù tôi vẫn nằm nguyên trên giường. Góc nhìn bên trong màn hình bắt đầu thay đổi, như thể tôi đang ở trên một tàu con thoi quay theo chiều kim đồng hồ.

Và ngay trước mặt tôi là một trong những mảnh vỡ sao chổi mà cả thế giới đang dõi theo từ xa. Chúng tôi ở cách khối cầu lửa đang bay được tạo thành từ bụi và đá này chỉ khoảng 12m. Chúng sáng lòa và dường như đứng yên. Tôi nhìn chăm chăm vào chúng như thể xem phim.

Cuối cùng thì Mary Ann nói: “Tôi đang làm việc cho NASA. Họ muốn tôi trả lời một số câu hỏi liên quan đến các mảnh vỡ sao chổi. Nhưng hiện giờ tôi muốn anh nhìn thấy cái mà tôi nhìn thấy. Anh có muốn không?”.

Tức thì, mối quan tâm của tôi chuyển sang một cấp độ trải nghiệm hoàn toàn khác. Tôi nhận ra rằng Mary Ann và tôi đang nhìn giống như một người bình thường: Chúng tôi nhìn về phía trước và không thấy phía sau nếu không quay đầu. Nhưng từ kinh nghiệm trước kia của tôi khi giao tiếp với các dạng sống khác, tôi biết rằng đôi khi sinh vật ngoài hành tinh có thể nhìn hình cầu, tất cả các hướng một lúc.

“Mary Ann, đằng sau lưng cô có cái gì, không phải ở thực tại mà cô đang theo dõi mà ở thực tại cao hơn ấy?”. Cô ấy không biết: “Anh biết đấy, tôi không bao giờ nhìn về đằng sau. Tôi chẳng bao giờ nghĩ đến điều đó. Tôi

hỏi liệu tôi có thể nhìn ra đằng sau không, cô ấy không phản đối. Được sự đồng ý, tôi đề nghị cô giữ nguyên tư thế khi tôi nhìn ra đằng sau.

Tôi xoay người để nhìn sau lưng cô ấy. Tôi kinh ngạc vì sự phát hiện của mình, và đến tận bây giờ cảm giác lạ lùng vẫn còn nguyên trong tôi. Nhận thức của Mary Ann khác với người bình thường, đằng sau lưng cô ấy là cảnh trung giới hay thế giới âm, còn đằng trước là thế giới vật lý. Cô ấy có một nhận thức mà giao hòa cả hai thế giới ấy. Đến thời điểm đó tôi không biết rằng điều này là có thể.

Không thể mô tả trải nghiệm này với một người chưa từng có kinh nghiệm về trung giới. Tôi chỉ có thể nói là nhận thức của cô ấy về đằng sau là độc nhất vô nhị. Người phụ nữ đáng kinh ngạc này không chỉ là một người mù “nhìn” thấy. Cô ấy chắc chắn là một sinh vật từ hành tinh khác. Tôi tin rằng nếu có ai thử xét nghiệm DNA của cô, chắc chắn sẽ phát hiện ra điều dị thường chứng minh rằng cô ấy không phải là người của Trái đất.

Giao tiếp của chúng tôi kéo dài hai tháng nữa. Sau khi tôi được trải nghiệm về màn hình, cô ấy chỉ muốn nói chuyện bằng hình ảnh và biểu tượng, mà cô đề nghị tôi ghi chép lại. Giống như màn hình nhỏ phía trên bên phải của màn hình lớn, ngôn ngữ của cô ấy là hình ảnh của các sinh vật sống trộn lẫn với các khối hình học. Bằng cách nào đó, tôi luôn biết cô ấy nói gì, mặc dù tâm trí tôi rất khó khăn trong việc lĩnh hội thông tin.

Đến một ngày, mối quan hệ của chúng tôi đã đạt được sự viên mãn và chúng tôi nói lời chia tay. Chúng tôi từ biệt nhau. Trải nghiệm với Mary Ann không giống với bất kỳ điều gì tôi đã từng biết. Vì vậy, tôi ghi nhận nó như là “một tệp thông tin kỳ lạ”, để đợi thêm thông tin cho phép kiến thức mới này có thể được kết nối với các thông tin khác. Nhưng thật sự, tôi không kỳ vọng gì. Đây chỉ là một trải nghiệm được thêm vào những “tệp thông tin kỳ lạ” mà tôi đã thu thập được. Và tôi trở lại với cuộc sống của mình.

Trẻ em có khả năng ngoại cảm tại Trung Quốc

Tôi đã nêu vấn đề này trong *Bí mật cổ đại của Bông hoa cuộc sống*, nhưng tôi cảm thấy cần kết nối vấn đề này tại đây cho những người chưa đọc sách. Tháng một năm 1985, tôi tìm thấy một bài báo trong tạp chí Omni, về những đứa trẻ có khả năng ngoại cảm đặc biệt tại Trung Quốc. Chúng có

những khả năng đặc biệt. Đây là một tạp chí có uy tín, nên, tôi chú ý đến bài báo.

Chính phủ Trung Quốc đã yêu cầu các phóng viên của Omni đến đất nước họ để nghiên cứu hiện tượng này. Trung Quốc khẳng định những đứa trẻ này, khi mắt bị bịt kín, có thể nhìn bằng tai, chóp mũi, miệng, và đôi khi bằng lưỡi, tóc, nách, bàn tay và bàn chân.

Năm 1974, Trung Quốc lần đầu tiên phát hiện một cậu bé có thể “nhìn” bằng tai. Bị bịt mắt, cậu vẫn có thể “nhìn” bằng cách hướng tai về cái muốn “nhìn”. Cùng với thời gian, họ tìm được thêm những đứa trẻ khác, phần lớn dưới mười bốn tuổi, có khả năng sử dụng các bộ phận khác nhau của cơ thể để “nhìn”.

Việc này hiển nhiên kích thích sự chú ý của ban biên tập Omni. Năm 1984 họ cử một nhóm đến Trung Quốc để nghiên cứu những đứa trẻ này. Chính quyền Trung Quốc đưa một nhóm trẻ cho họ để kiểm tra. Omni nhấn mạnh rằng, các cuộc thử nghiệm đều được tiến hành rất cẩn thận để hạn chế tất cả các khả năng dối trá, chính quyền Trung Quốc bí mật quan sát mọi động thái của nhóm nghiên cứu.

Một trong những thí nghiệm Omni đã tiến hành là từ một chồng sách cao, lấy ngẫu nhiên ra một cuốn. Sau đó, ngẫu nhiên, một trang sách được ai đó xé ra và vo viên nhanh đến nỗi không ai có thể đọc được. Trang giấy vo viên đó được đặt dưới nách một đứa trẻ cũng được lựa chọn ngẫu nhiên. Hết lần này đến lần khác, bọn trẻ đọc được từng chữ trên những trang sách một cách hoàn hảo. Vì sao những đứa trẻ có thể làm được điều đó? Nhóm nghiên cứu của tạp chí Omni không trả lời được. Sau khi kiểm tra bằng nhiều cách khác nhau, họ chỉ có thể khẳng định được rằng điều đó là sự thật, không phải xảo thuật.

Inge Bardor “nhìn” bằng bàn tay và bàn chân

Trong tập hai của bộ sách *Bí mật cổ đại của Bông hoa cuộc sống*, tôi đã kể về việc Inge Bardor, người đã biểu diễn khả năng nhìn bằng bàn tay và bàn chân trong một bài giảng của tôi tại Denver, Colorado vào năm 1999.

Tôi gặp Inge trong khóa học thiền Mer-Ka-Ba của tôi ở Mexico. Đây là một khóa học bốn ngày. Trong ngày thứ ba, khi đang kể về những đứa trẻ

có thể nhìn bằng các bộ phận khác nhau của cơ thể ở Trung Quốc, bỗng nhiên một cô gái mười tám tuổi đứng lên và nói: “Dunvalo, tôi cũng biết làm như thế. Tôi có thể nhìn được bằng bàn tay và bàn chân khi bị bịt mắt. Ông có muốn tôi làm điều đó không?”. Lời đề nghị bất ngờ. Tất nhiên là tôi đồng ý để cô thể hiện khả năng đặc biệt của mình trước khoảng một trăm người có mặt lúc đó.

Inge, xinh đẹp trong bộ đầm màu trắng, đi lên bục nơi tôi đang đứng. Quay lại phía đám đông, cô hỏi liệu có ai không tin rằng cô có thể “nhìn” khi bị bịt mắt. Hai thanh niên đứng lên.

Cô đề nghị họ đi lên bục và bảo họ gập hai mảnh vải vào nhau để tự bịt mắt. Cô lại dùng khăn quàng dài quấn quanh đầu họ vài vòng để ánh sáng không thể lọt qua. Hai thanh niên khẳng định tình trạng tối như hũ nút. Trong khi hai thanh niên tháo khăn và vải, Inge tự bịt mắt mình và sau đó để hai người này kiểm tra. Khi hai thanh niên khẳng định rằng Inge không thể nhìn thấy ánh sáng thì cô bắt đầu.

Cô ngồi trên một cái ghế có tựa lưng thẳng, hai chân đặt trên sàn. Cô hỏi mượn ảnh để trong ví hoặc trong túi của bất kỳ ai trong phòng để “nhìn”. Một người phụ nữ rút một cái ảnh trong túi đưa cho Inge.

Inge nhanh chóng xoay tấm ảnh cho đúng. Cô rà ngón tay trên mặt ảnh khoảng ba giây rồi bắt đầu mô tả nó cho cả nhóm. Đó là bức ảnh một phòng khách với bốn người ngồi trên một cái tràng kỷ. Đối diện với bức tường phía sau treo một bức tranh lớn, không có gì thêm. Chỉ là một bức ảnh bình thường.

Inge hỏi: “Chị có muốn tôi kể điều gì đó về những người ngồi ở đây hay về ngôi nhà không?”. Điều này nằm ngoài mong đợi. Chủ nhân của bức ảnh đồng ý và cô gái bắt đầu mô tả những người có mặt trong bức hình, tên và nếu tôi nhớ không nhầm, cả độ tuổi. Người phụ nữ rất ngạc nhiên và tiếp tục hỏi xem Inge có thể đi “thăm” căn nhà.

“Tôi đi về phía cuối hành lang và rẽ phải. Cửa đầu tiên ở bên trái là phòng ngủ của chị”. Inge “đi” vào và mô tả chính xác căn phòng, thậm chí cả những vật ở trong tủ gương. Sau đó, cô “đi” qua phòng khách vào nhà tắm và một lần nữa mô tả hoàn hảo căn phòng. Người phụ nữ kinh ngạc và xác nhận tất cả đều chính xác.

Đúng lúc đó, một trong hai thanh niên ban nãy nhảy khỏi ghế ngồi và kêu lên đây là trò lừa đảo mà anh ta sẽ cho mọi người thấy. Anh ta rút ví từ túi quần sau, lấy ra một cái bằng lái xe và đưa nó cho Inge, lộn mặt trước sau, trên xuống dưới. “Nào bây giờ cô nói gì?”

Không ngần ngại, Inge lật rồi xoay chiếc bằng lái xe theo đúng chiều. “Đây là bằng lái xe của anh, anh cần biết gì nữa?”. “Số của nó?” người thanh niên hỏi. Inge đọc số bằng, địa chỉ và vài thông tin cơ bản trên đó. Anh thanh niên vẫn chưa hài lòng.

Anh ta nói “Hãy nói một điều gì đó mà chỉ mình tôi biết, tôi mới tin”. Cười nhẹ, Inge đáp “Anh ở đây cùng với bạn gái, nhưng anh còn một người bạn gái khác đang ở nhà, cô ấy tên là... (Inge nêu tên người con gái đó cho đám đông). “Anh đã bí mật giữ để hai người không biết nhau”. Anh thanh niên giật lấy bằng lái xe, quay về chỗ ngồi cạnh người bạn gái đang tức giận trước tiết lộ này. Anh ta không nói thêm một lời nào nữa.

Inge tiếp tục thể hiện khả năng của mình cho đến khi mọi việc trở nên rõ ràng rằng Inge không chỉ “nhìn” thấy hình ảnh trên bức ảnh bằng tay. Cô gái có thể nói tên người chụp hình, quần áo và suy nghĩ của họ khi bấm máy. Chúng tôi tự hỏi về những điều vừa chứng kiến. Nó là sự thật, nhưng bằng cách nào nó xảy ra?

(Qua Inge, tôi biết gần thành phố Mexico có hai trường học dành cho việc đào tạo trẻ em “nhìn” bằng các bộ phận khác nhau của cơ thể, và đồng thời phát triển các khả năng ngoại cảm khác. Cô biết ít nhất một nghìn đứa trẻ Mexico có khả năng tương tự.)

Inge và mẹ của cô là Emma đến thăm gia đình tôi ở Arizona trong vài ngày. Chúng tôi quyết định làm một số thử nghiệm ngoại cảm, thực vui được trực tiếp nghiên cứu tiềm năng con người. Tôi, vợ tôi và hai đứa con bảy và tám tuổi, Mia và Marlee, đã tận mắt chứng kiến những điều mà mọi người coi là trò thôi miên.

Mia im lặng quan sát Inge “nhìn” khi bị bịt mắt trong suốt mấy giờ. Cuối cùng con bé không thể chịu được nữa và nói: “Em muốn làm được như

chị, hãy giúp em!”. Cô gái nhìn con gái tôi chăm chú và nói: “Mia, bất cứ ai cũng có thể làm được việc này. Em muốn nhìn giống chị phải không?”.

Mia nhảy lên vì sung sướng: “Có, có, có”. Thế là, Inge lấy vải bịt mắt Mia rất cẩn thận. Cô gái cứ hỏi đi hỏi lại xem Mia có thấy gì không để điều chỉnh chiếc băng.

Mất vài phút để Inge tìm trong tập tạp chí được một bức ảnh lớn trọn cả trang giấy chụp một con tê giác đang băng qua một dòng sông xanh, chắc là bên châu Phi. Cô gái để cuốn tạp chí lên đùi Mia, đặt hai tay Mia thì ở rìa bức ảnh. Sau đó con bé được yêu cầu nhìn trong bóng tối.

Sau vài phút, Inge hỏi Mia có nhìn thấy gì không, con bé trả lời: “Không thấy gì. Chỉ toàn màu đen”. “Hãy tiếp tục cố gắng”, - Inge nói. Sau khoảng năm phút, cô lại gần Mia và đặt các ngón tay lên vai con bé. Bỗng nhiên, con gái tôi reo lên: “Inge, em thấy rồi. Đây là bức ảnh một con tê giác đang vượt qua một dòng sông lớn màu xanh!”.

Rõ ràng, Mia có thể “nhìn” theo kiểu Inge. Tôi hỏi có phải Inge đã chạm vào điểm đặc biệt nào trên vai con gái tôi không. Cô gái xác nhận rằng cô dường như trở thành ăng-ten của Mia để con bé có thể “nhìn”. Ở trường dạy ngoại cảm, Inge đã được giúp đỡ để nhìn lần đầu tiên theo cách này.

Trong một lần trò chuyện, tôi hỏi Inge về hình ảnh hiện ra trong đầu cô khi cô “nhìn”. Vì lý do nào đó cô chần chừ không muốn nói, nhưng tôi cứ gắng hỏi mãi và cuối cùng thì cô giải thích rằng: “Được thôi, điều này hơi lạ lùng nên tôi đã không muốn nói về nó. Cái mà tôi nhìn thấy giống như một màn hình vô tuyến to ở trung tâm bao xung quanh bằng nhiều màn hình nhỏ. Màn hình nhỏ cung cấp thông tin về màn hình lớn”.

Đây là điều tôi ít chờ đợi nhất. Tôi như bị một vật nặng đập vào đầu, đưa ký ức về Mary Ann quay trở lại. Tôi biết chính xác điều Inge nói, nhưng tôi chưa bao giờ áp dụng ý tưởng về những màn hình bên trong của Mary Ann cho trường hợp trẻ em ngoại cảm. Tôi chết lặng trong vài phút.

Điều đó có nghĩa là tôi cần phải phân tích lại tất cả những gì tôi tưởng mình đã biết về những đứa trẻ này. Chẳng nhẽ đây lại là sự thật? Có phải tất cả những đứa bé có khả năng ngoại cảm vượt trội này nhìn bằng màn hình bên trong? Theo Inge, có ít nhất một nghìn đứa trẻ ở Mexico như thế.

Những đứa trẻ siêu ngoại cảm ở Trung Quốc

Thời gian làm việc với Inge Bardor, tôi đang đọc các nghiên cứu của Paul Dong và Tomac I. Raphill, đồng tác giả cuốn sách *Những đứa trẻ siêu ngoại cảm của Trung Quốc*. Theo họ, chính phủ Trung Quốc đã kiểm tra hơn 100.000 trẻ em siêu ngoại cảm có khả năng “nhìn” mà không cần sử dụng mắt.

Chính phủ Trung Quốc thành lập các trường học đặc biệt để đào tạo các trẻ em này. Thực ra, họ vừa dạy vừa nghiên cứu chúng nhằm tìm hiểu sự bí ẩn đang mở ra trước mắt họ.

Ông Dong cho biết những đứa trẻ biểu diễn những kỳ tích ngoại cảm đáng kinh ngạc khi các nhà khoa học chính phủ nghiên cứu và kiểm soát mọi thí nghiệm để hạn chế dối trá.

Đây là một ví dụ. Một cái bàn trống đặt trong một căn phòng trống. Máy quay phim sẵn sàng. Các nhà khoa học được đào tạo để kiểm soát mọi động thái. Một nhà khoa học đặt vào giữa bàn một cái lọ kín, bên trong đựng những viên thuốc giống vitamin và đặt ở mép bàn một vật nhỏ như đồng xu hay viên sỏi. Đứa trẻ đến gần cái bàn, nhưng không chạm vào bàn hay bất cứ vật gì trên đó. Nhờ khả năng đặc biệt của mình, viên thuốc bay qua vỏ thủy tinh, ra khỏi lọ và xuất hiện ở mép bàn. Còn vật nhỏ đặt ở mép bàn như đồng xu hay viên sỏi bỗng bay lơ lửng trên cái lọ, vẫn được niêm phong kín, rồi chui qua thành thủy tinh vào bên trong lọ. Hiển nhiên, trò này không quá khó khăn nên có tới hơn năm nghìn đứa trẻ làm được điều đó dưới sự quan sát kỹ lưỡng của chính phủ.

Một bé gái Trung Quốc sáu tuổi đã thể hiện khả năng của mình trước hàng nghìn khán giả. Trước khi vào nhà hát, mỗi khán giả được phát một cành hồng với một nụ hoa chưa nở, vẫn còn được bọc kín trong cái cuống của nó. Khi bé gái xuất hiện trên sân khấu, vung tay lên, thì tất cả các nụ hồng mở ra, rồi thành một bông hoa nở rộ chỉ trong vòng vài phút. Nếu đây là ảo thuật thì trò này quả rất khéo.

Có nhiều cuộc trình diễn về khả năng của những đứa trẻ đặc biệt này. Suy đến cùng có một sự thật giản dị là có điều gì đó rất đặc biệt đang diễn ra ở Trung Quốc và Mexico. Giờ đây tôi cần phải tìm ra rằng đây là hiện tượng toàn cầu hay chỉ giới hạn trong hai đất nước nói trên.

Vì cả Mary Ann và Inge cùng sử dụng màn hình bên trong để nhìn, tôi đã trao đổi về những trẻ em ngoại cảm Trung Quốc với Paul Dong, người đã có những nghiên cứu kỹ lưỡng về chúng. (Từ năm 1985, ở Trung Quốc, xuất hiện hướng nghiên cứu chuyên sâu xoay quanh ý tưởng về nhận thức vượt trội của những đứa trẻ có khả năng ngoại cảm. Khả năng ngoại cảm đặc biệt của chúng đã được thảo luận trên các tạp chí uy tín như *Nature Journal* và nhiều tạp chí khác. Đây là một lĩnh vực đã được nghiên cứu kỹ và có nhiều tài liệu).

Tôi gọi điện cho Paul, người sống ở California. Chúng tôi thảo luận với nhau gần hai tiếng đồng hồ và cuối buổi nói chuyện, tôi hỏi hộp hỏi “Paul, những đứa trẻ thấy gì khi chúng nhắm mắt. Ý tôi là, chúng nhìn thấy gì trong tâm?”.

Paul phản ứng giống như Inge trước câu hỏi này, nói rằng việc này khá là kỳ lạ và chuyển chủ đề câu chuyện. Sau những nỗ lực gắng hỏi kéo dài ít nhất mười phút, Paul trả lời tôi: “Drunvalo, tôi chưa bao giờ thấy cái mà những đứa trẻ thấy, nhưng chúng nói với tôi rằng chúng nhìn thấy một màn hình vô tuyến bên trong, mà từ đó xuất hiện nhiều hình ảnh”. Tôi lập tức hỏi rằng có phải xung quanh màn hình lớn ở trung tâm còn có những màn hình nhỏ. Nhưng Paul không biết bởi vì lũ trẻ không nói về điều này với anh.

Cho đến lúc đó tôi đã biết những đứa trẻ ngoại cảm ở Trung Quốc cũng nhìn thấy cái gì đó giống như màn hình vô tuyến, nhưng tôi không chắc chắn những màn hình này giống nhau. Khám phá này thực thú vị. Có thể, tôi đã chạm vào một hiện tượng phổ quát và bây giờ tôi lại càng quyết tâm tìm ra sự thật.

Học viện quốc tế về phát triển con người gần Mát-xcơ-va

Kostya Kovalenko, nhà báo, nhà văn người Nga làm việc cho tạp chí tâm linh *The Spirit of Ma'at*, người đã đọc một trong những bài viết của tôi về những đứa trẻ siêu ngoại cảm và màn hình bên trong, đã kể với tôi về một trường học đặc biệt ở gần Mát-xcơ-va, nơi dạy trẻ em nhìn với màn hình bên

trong và còn phát triển khả năng này lên nữa. Trường này đưa ra những tuyên ngôn mạnh mẽ, mà nếu đúng, sẽ đổi thay thế giới mãi mãi.

Những đứa trẻ này không những sử dụng màn hình bên trong và nhìn không dùng mắt mắt mà còn có thể cầm một cuốn sách trong vòng vài phút cho đến khi toàn bộ nội dung của sách hiện lên trên màn hình. Lúc này, chúng có thể lật giở từng trang để đọc văn bản và minh họa của cuốn sách, như với máy tính. Hơn nữa, chúng có thể biết ngay nội dung của cả cuốn sách.

Người sáng lập và điều hành Học viện Quốc tế về Phát triển Con người là Viacheslav Bronnikov. Danh tiếng và thành tựu của học viện này lan đến tận Washington D.C. bởi vì chính Hillary Clinton đã đích thân đến Mátx-cơ-va thăm học viện này trong nhiệm kỳ tổng thống của chồng bà. Hillary Clinton có học được gì ở đây không? Biết đâu điều này đã giúp bà đã trở thành nghị sỹ của New York!

Kostya còn nói với tôi là tại Nga, có hai trường khác dạy những điều tương tự nhưng sử dụng phương pháp khác. Và khi đó tôi hiểu rằng vấn đề rộng hơn nhiều so với điều tôi hình dung ban đầu.

Năm 1999, tôi đến Mátx-cơ-va và được mời đến Kremlin để nói chuyện với các đại diện Viện Khoa học Nga về thân thể ánh sáng của con người - Mer-Ka-Ba. Khi tôi hỏi về những đứa trẻ siêu ngoại cảm, các thành viên của viện thừa nhận rằng có hàng nghìn đứa trẻ như vậy ở Nga và nhiều người nay đã ngoài ba mươi tuổi. Chính quyền Nga biết về hiện tượng này cùng thời gian với chính quyền Trung Quốc, nghĩa là từ đầu những năm 70. Tôi bùng tỉnh! Tôi đã từng cho rằng Mary Ann là độc nhất vô nhị!

Jimmy Twyman và trẻ siêu ngoại cảm ở Bulgaria

Phần lớn chúng ta biết đến James Twyman như là một người “hát rong vì hòa bình”. Anh đi khắp thế giới hát những bài ca về hòa bình. Nhiều lần khi Jimmy hát bài ca của mình, xung đột giữa các chính phủ dịu xuống. Tôi gặp James Twyman hai năm trước, khi anh đến làm khách ở nhà tôi cùng với Gregg Braden, một người bạn lâu năm của tôi. Chúng tôi trao đổi về những đứa trẻ siêu ngoại cảm, nhưng lúc đó Jimmy không có chút kiến thức nào về chúng.

Rồi thì một ngày, cái duyên đã tới. Jimmy thuyết giảng trước một nhóm toàn người lớn, tại một ngôi nhà riêng. Bỗng nhiên một bé trai khoảng mười hai tuổi xuất hiện, ngồi ngay hàng đầu sát bên anh.

Cậu bé nhanh chóng làm James chú ý, một lúc sau anh giảng trực tiếp cho cả Marcos, tên của cậu bé. Sau đó giữa họ có một cuộc nói chuyện và Marcos đã làm gì đó khiến Jimmy nhìn thấy màn hình bên trong. Trước đây, anh chưa bao giờ thấy màn hình này, nhưng nhớ tới những gì tôi đã nói, tôi đó anh liền gọi điện cho tôi.

Sự khởi đầu này đã đưa James đến một cuộc phiêu lưu tuyệt vời, mà anh mô tả trong cuốn sách *Sứ giả tình yêu*. Anh kể về chuyến đi tới Bulgaria, quê hương của Marcos. Anh tìm đến một tu viện trên núi cao, nơi đào tạo trẻ nhỏ nhìn bằng màn hình bên trong và nhìn bằng các bộ phận của cơ thể.

Hiện giờ, những đứa trẻ Bulgaria đó nói chuyện từ xa bằng ngoại cảm với Jimmy về cách thế giới sẽ tìm lại được hòa bình. Thông điệp căn bản của lũ trẻ là hòa bình nằm trong mỗi chúng ta. Từ sự thấu hiểu này, lũ trẻ đặt cho chúng ta một câu hỏi: “Là sứ giả của tình yêu, chúng ta cần sống như thế nào?” Và chúng bảo ta: “Bắt đầu bằng hiện tại”.

Mọi việc dần sáng tỏ rằng nhìn trong bóng tối là sự thực, mặc dù tôi vẫn chưa thực hiểu việc đó. Tôi học được rằng chúng ta có thể nhìn bằng mắt và tâm trí nhờ ánh sáng, hoặc chúng ta có thể nhìn bằng các bộ phận khác của cơ thể trong bóng tối. Tôi học hỏi được, chúng ta có thể nhìn và biết sâu hơn bề mặt của sự vật hiện tượng. Tôi không biết điều này đang dẫn đến đâu, nhưng tôi luôn tin vào Đại Tinh thần (Great Spirit) và biết rằng mỗi thứ là một tổng thể trọn vẹn, và hoàn hảo như nó đang là. Tôi biết rằng tôi chỉ cần chờ đợi, mở lòng và chân lý sẽ tự sáng tỏ.

Chương III: Học từ các bộ lạc thổ dân

- Những trưởng lão thổ dân bản địa Úc chia sẻ năng lượng
- Sức mạnh của lời cầu nguyện của người Maori đến từ trái tim
- Trải nghiệm của người Kogi
- Người phụ nữ Colombia
- Hợp nhất với ngựa
- Mời một người khác vào không gian thiêng liêng

Thời gian biết đến những đứa trẻ siêu ngoại cảm, xuất hiện một manh mối khác liên quan đến việc nhìn trong bóng tối. Những manh mối này tuy tinh tế nhưng lại vô cùng quan trọng góp phần đưa tôi đến không gian thiêng

liêng và bí mật trong trái tim, nguồn gốc cho những hình ảnh khó tin và những kiến thức mà những trẻ em này nhận được.

Dần dần, những bộ lạc thổ dân từ khắp nơi trên thế giới đã ghép nối một mảnh khác cho bí mật vĩ đại, cho phép tôi nhớ lại một điều cổ xưa về tinh thần con người. Thành viên của nhiều bộ lạc nói rằng thông qua tôi, những thay đổi bên trong thế giới công nghệ sẽ bắt đầu, đưa hành tinh đến hòa bình và cân bằng sinh thái.

Những trưởng lão thổ dân bản địa Úc chia sẻ năng lượng

Vào giữa những năm 1900, tôi được mời phát biểu tại Hội thảo về cá voi và cá heo ở Úc. Đến Queensland, tôi bị quyến rũ bởi vẻ đẹp của mảnh đất này với những rạn san hô Great Barrier Reef chạy dài hơn 1.600 km. Thật là nơi tuyệt đẹp để sống!

Hàng trăm người từ khắp nơi trên thế giới đến đây để thảo luận về cá voi và cá heo, cùng những chủ đề liên quan, như môi trường thế giới. (Hiển nhiên là, không những chỉ cá heo và cá voi mà tất cả các sinh vật sống khác sẽ không sống sót trừ khi chúng ta, con người thay đổi cách sống).

Vào thời gian đó, tôi đang thực hiện thí nghiệm cùng với R-2 và đi đến kết luận rằng một người, khi kết nối với Mẹ Trái đất có thể thay đổi môi trường bằng cách sử dụng thân thể ánh sáng của mình, tức là Mer-Ka-Ba. Tôi bị cuốn hút vào ý tưởng này đến nỗi khi đến lượt mình, tôi bắt đầu thuyết trình về vấn đề này với khán giả từ quan điểm hoàn toàn cá nhân. Tôi nhấn mạnh rằng chúng ta tạo ra thế giới xung quanh bằng ý nghĩ và cảm xúc của mình, và rằng bằng sự liên kết với Mẹ Trái đất từ trong trái tim, thì mọi việc đều có thể - thậm chí như là làm sạch môi trường chỉ nhờ vào thân thể ánh sáng của con người.

Kết thúc bài nói chuyện, tôi đi xuống khỏi sân khấu, đi về chỗ ngồi của mình trong phòng để đợi bài thuyết trình của một diễn giả khác. Nhưng tôi bị chặn ngang bởi một nhóm năm hoặc sáu người thổ dân bản địa Úc. Họ mời tôi tới nhập nhóm của họ, tôi làm theo, không mảy may suy nghĩ.

Các vị trưởng lão này dẫn tôi vào giữa nhóm của mình và nói rằng tôi là người da trắng đầu tiên mà họ biết nói lên sự thật mà họ hiểu. Họ nói rằng Mẹ Trái đất cung cấp mọi thứ cần thiết mà không cần phải vật lộn để tồn tại,

rằng thế giới chỉ là ánh sáng và rằng nhận thức của con người vượt xa những gì người da trắng vẫn nghĩ. (Họ coi chúng ta, một biến thể từ cấp độ nhận thức của họ, là những đứa trẻ đang học hỏi về thế giới bên ngoài).

Một cụ già nói họ sẽ hỗ trợ tôi trong thời gian tôi ở Úc, nếu tôi đồng ý. Tôi hoàn toàn không hiểu, sự “hỗ trợ” của họ có hàm ý gì, nhưng tất nhiên là tôi vẫn đồng ý vì dù sao thì họ cũng thực sự là những người anh lớn.

Sau đó tôi quyết định diễn thuyết tại các thành phố khác trên nước Úc như Brisbane, Melbourne và Sydney. Lần nào cũng vậy, vào thời gian đầu của buổi nói chuyện, khi tôi hướng ánh mắt xuống phía người nghe, tôi đều thấy những vị trưởng lão đó ngồi ở cuối phòng, theo một vòng tròn và niệm trú khe khẽ.

Một số buổi diễn thuyết có hơn một nghìn người, nhưng dòng năng lượng đến từ những người thổ dân đó vẫn đủ mạnh để tôi có thể cảm nhận được rung động của nó ở trong phòng. Tôi không biết họ đã tìm tôi và vượt qua các quãng đường dài bằng cách nào vì họ không có ô tô, nhưng lần nào họ cũng ở đó.

Điều cuối cùng họ nói trước khi tôi rời khỏi nhóm của họ tại Hội thảo về cá voi và cá heo là: “Hãy nhớ đến bóng tối và trái tim, khi sáng tạo”. Vào lúc đó, những lời này không có ý nghĩa gì với tôi.

Sức mạnh của lời cầu nguyện của người Maori đến từ trái tim

Một thời gian ngắn sau khi trở về từ Úc, thủ lĩnh tinh thần của người Waitaha Maori, thổ dân bản địa của New Zealand đã liên hệ với tôi và hỏi về việc liệu họ có thể đến nhà tôi ở Mỹ để nói chuyện. Macki Ruka đưa ra lời đề nghị này thông qua Mary Thunder, một trưởng lão thổ dân bản địa da đỏ, người đã gọi điện cho tôi và trở Macki Ruka đến nhà tôi. Thực là thú vị vì từ trước tới nay tôi chưa hề tiếp xúc với những người thổ dân này, nhưng tôi làm sao có thể từ chối. Cùng được Mary Thunder dẫn đi với Macki Ruka là vài người tháp tùng của ông. Mary là một người bà tuyệt vời của bộ lạc Cheyenne và từ ngày đó đến giờ chúng tôi vẫn là những người bạn tốt của nhau.

Macki Ruka là một người đàn ông to lớn, cân nặng khoảng 160kg. Những người thanh niên tháp tùng mang theo những đồ cúng lễ linh thiêng

mà ông cần cho buổi gặp mặt với tôi. Một vài đồ trong số đó nặng hơn 50 kg! Tôi không nhớ chính xác chúng là những cái gì nhưng chúng đều rất nặng và đôi khi cần tới hai người khiêng. Đồ cúng lễ được đặt cả xung quanh chúng tôi khi cuộc trò chuyện bắt đầu.

Đối thoại của chúng tôi chẳng mấy chốc dẫn cuộc thảo luận về sự tồn vong của thế giới và cách mà chúng ta, những thành viên của nền văn minh hiện đại, cần phải làm để nhớ lại minh triết cổ xưa để sống sót. Ông khẳng định rõ ràng rằng có những hình thức giao tiếp, mà nếu chúng ta nhớ lại được, có thể thay đổi cả thế giới. Đây là thông điệp chính của Macka Ruka. Chúng tôi trò chuyện suốt bốn tiếng đồng hồ về nhiều chủ đề, nhưng trước khi ra về, ông nói sẽ gửi một người nào đó từ bộ lạc của ông đến và bảo tôi hãy chờ người này. Không hiểu, những tôi vẫn đồng ý.

* * *

Vài năm sau, khi đang sống với gia đình tại Arizona, tôi dự định chuyển nhà từ Sedona đến Cave Creek. Tôi thuê một xe tải chuyển đồ và đang vật lộn để khuân hết thùng này đến thùng khác lên xe. (Thật không thể tin nổi, sau khi lấy vợ, tôi đã có thêm nhiều đồ vật thế này. Khi quen nhau, tôi và Claudette, mỗi người đều có một căn nhà riêng với đầy đủ đồ dùng sinh hoạt).

Khi tôi đang đi đi lại lại, khuân càng ngày càng nhiều đồ ra khỏi nhà và chất đống lên xe, một thanh niên trẻ mà tôi chưa từng gặp tiến đến và chào tôi. “Ông có cần tôi giúp không?”, anh chàng khoảng hai tám tuổi này nói với ngữ điệu California hoàn hảo. Cậu ta mặc quần bò cũ, áo phông trắng sạch sẽ, với một nụ cười tươi. Có thể, người này đã từng là hàng xóm của tôi, khi tôi sống thời niên thiếu ở California.

“Không”, tôi trả lời anh ta, “Mọi việc sẽ ổn thôi, chỉ còn ít đồ nữa”. Thực lòng, tôi rất cần giúp đỡ, nhưng tôi không muốn lợi dụng thiện chí của cậu thanh niên. Chàng trai trẻ nhìn vào mắt tôi, chân thành nhưng kiên quyết, anh ta nhẹ nhàng nói: “Tôi đang không có việc gì làm, tôi rất vui được giúp đỡ ông”. Vậy làm sao mà từ chối được chứ?

Thế là, chúng tôi bắt đầu làm việc cùng nhau. Anh thanh niên hóa ra rất ít nói và có vẻ chỉ tập trung vào công việc. Cứ thế chúng tôi làm việc trong im lặng. Khi chiếc xe tải đã đầy, tôi cảm ơn và hỏi liệu tôi có thể làm

gì lại cho anh. Cậu ta trả lời “Không cảm ơn, nhưng tôi thực lòng muốn giúp ông bốc dỡ đồng đồ này vào nhà mới, ông không phản đối chứ?”.

Tôi không thể tin là có người lại tốt đến thế. “Không, như thế thì đòi hỏi anh quá. Cảm ơn anh vì những việc anh đã làm cho tôi! Anh thanh niên, một lần nữa nhìn vào mắt tôi rồi nói: “Hãy để tôi giúp ông. Ông cần sự giúp đỡ của tôi mà tôi thì chả có việc gì khác để làm. Thật vậy, ỏn cả mà”. Tôi bắt đầu có cảm giác đã gặp chàng thanh niên này rồi, ở đâu đó. Cậu ta như một người em trai thân thiết, cho nên tôi lại nghe theo: “Được rồi, lên xe đi. Nhưng cậu quả là không bình thường”.

Mất hai giờ ba mươi phút để đến nhà mới của tôi, vì vậy, tôi có nhiều thời gian để hỏi về anh thanh niên. Khi giúp tôi chất đồ lên xe, cậu ta hầu như không nói gì về bản thân mình, nhưng bây giờ cậu ta ở trên chiếc xe tải đi thuê cũ kỹ này với tôi.

Khi vừa đi khỏi Sedona, tôi hỏi cậu thanh niên từ đâu đến và gần như tin chắc rằng câu trả lời sẽ là “California”, nhưng anh ta lại trả lời “Từ New Zeland” mà không thêm một lời giải thích nào. Tôi ngạc nhiên nhìn cậu ta: “Tôi tưởng cậu đến từ Carlifornia. Chắc là cậu đã từng sống ở đó một thời gian?”

Không nhìn tôi, cậu ta trả lời “Không, đây là lần đầu tiên tôi đến Mỹ. Tôi tới đây hai tuần trước”.

Tôi lập tức quay sang cậu ta: “Thế hả, cậu học tiếng Anh ở đâu mà có ngữ điệu California chuẩn thế?”. Câu trả lời của cậu ta làm tôi choáng váng cả người: “Tôi học ba tuần trước ở bộ lạc của tôi”. Sự tò mò của tôi chuyển thành mong muốn được tìm hiểu thêm: “Cái gì cơ? Cậu thành thạo tiếng Anh trong thời gian ít hơn một tháng sao?”. “Vâng, nó cũng dễ”.

Trước khi tôi kịp hoàn hồn, thì cậu nói: “Ông có nhớ Macki Ruka không? Ông ấy gửi tôi đến đây”. Tôi gần như đã quên lời hứa của Macki Ruka về việc gửi đến tôi một người nào đó từ bộ lạc của ông. Tôi thậm chí không đủ sức thốt lên: “Không thể như thế!”. Dù sao, phủ nhận cũng việc là ngớ ngẩn, điều này ắt hẳn phải là sự thật. Bởi vì không ai có thể biết về lời hứa này, trừ tôi.

Thời khắc đó tôi hiểu rằng mình đang có một trải nghiệm tâm linh sâu sắc, năng lượng trong thân thể tôi thay đổi. Tôi hỏi người đồng hành: “Bạn tìm thấy tôi như thế nào?”. Câu trả lời thật rõ ràng: “Dễ thôi, tôi đi theo trái tim”.

Ngừng một lúc, cậu ta nói tiếp: “Thật sự là, đầu tiên tôi phải đến gặp người Hopi. Tôi được chỉ dẫn rằng bộ lạc của tôi và người Hopi cần chia sẻ những lời tiên tri và tôi được lựa chọn để đến gặp họ. Sau đó, tôi được bảo đi tìm ông. Thế là tôi đi thẳng đến gặp người Hopi”. Rồi chàng thanh niên hỏi liệu cậu ta có thể kể cho tôi chuyện xảy ra ở đó, như thể là tôi sắp không cho cậu nói. Rất ít người có thể tin vào câu chuyện của anh ta, nhưng tôi sẽ thuật lại cho bạn y như anh ấy đã kể cho tôi.

Chàng trai trẻ ngồi lại cho thoải mái trên ghế của chiếc xe tải cũ, hơi quay đầu về phía tôi. “Tôi tới Third Mesa khi đêm đã khuya. Bằng cách nào đó họ (người Hopi) đã biết trước sự xuất hiện của tôi và đã chuẩn bị sẵn chỗ nghỉ cho tôi. Ngày hôm sau, họ dẫn tôi vào trong một trong những căn phòng tế lễ nửa chìm nửa nổi của họ và giữ tôi ở đấy ba ngày, ba đêm. Chúng tôi hoàn toàn ở trong bóng tối”.

“Khi cần đưa ra những yêu cầu giản đơn, họ nói tiếng Tây Ban Nha, thứ tiếng mà tôi cũng biết. Còn phần lớn thời gian, họ trao đổi với tôi thông qua hình ảnh và linh ảnh tương lai phản ánh tiên tri của họ. Đáp lại, tôi truyền cho họ tiên tri của chúng tôi về tương lai. Vào đêm thứ ba, họ đặt vào tay tôi một cái nồi đất cũ và hỏi tôi cảm thấy gì”.

“Thành thật mà nói, đầu tiên tôi chẳng thấy gì đặc biệt, nhưng sau khi giữ nó trong tay vài tiếng đồng hồ, một làn sóng nhận thức ào đến, theo sau là một linh ảnh mạnh mẽ. Tôi thấy vài trăm năm trước tôi cũng đã từng là người Hopi và chính tôi đã làm chiếc nồi này. Tôi cũng nhớ rằng, một hình ảnh được tôi đặt vào trong nồi để đánh thức ký ức của chính mình hàng trăm năm sau đó trong tương lai”.

“Linh ảnh này khiến tôi nhớ lại tất cả về bản thân và cuộc sống của tôi với người Hopi. Thật thoải mái và kỳ diệu khi nhớ lại được tất cả. Tôi cũng nhớ lại luôn ngôn ngữ của người Hopi. Từ lúc đó, chúng tôi chỉ giao tiếp bằng ngôn ngữ này. Ba ngày đã trôi qua như thế”.

Liệu có thể nói gì về câu chuyện này? Sau một khoảng lặng, tôi hỏi: “Cậu có thể chia sẻ cho tôi những lời tiên tri là gì không?”. Chàng trai nhìn tôi với vẻ như cậu thực sự muốn nói, nhưng lại trả lời: “Xin lỗi, tôi không thể nói về những lời tiên tri với bất cứ ai”.

Sau đó câu chuyện quay về những điều thông thường đã xảy ra từ khi cậu ta đến Mỹ. Chàng trai trẻ cho rằng đây là một chỗ bất bình thường để sống. Cậu ta cảm rằng chúng ta đã bị cách ly với thiên nhiên và thực tại, còn TV được cậu gọi là “sự thủ dâm của tâm trí”.

Chẳng mấy chốc chúng tôi đến nơi. Tôi đỗ xe tải bên lối vào nhà. Và một lần nữa, anh thanh niên lại chăm chú dỡ đồ và nói chuyện rất ít. Khi công việc xong xuôi, người khách đề nghị thực hiện một nghi lễ trên mảnh đất mới, trước khi chúng tôi quay về Sedona. Buổi lễ là một bài học lớn về sức mạnh của lời cầu nguyện xuất phát từ trái tim.

Mảnh đất chúng tôi mua gần như là một hình ngũ giác. Người bạn Maori này xin phép cầu nguyện ở năm góc của miếng đất. Tất nhiên là tôi đồng ý. Chúng tôi cùng nhau đến từng điểm và cậu thanh niên cầu nguyện với lòng thành kính sâu sắc: “Hỡi Đấng Sáng tạo yêu quý, hãy nghe lời cầu nguyện của tôi cho bạn Druvalo”. Cậu ta tiếp tục xin cho tất cả các sinh vật có thể tìm thấy chỗ ẩn náu trên mảnh đất này, cho tất cả mọi người sống nơi đây được khỏe mạnh, hạnh phúc và không bao giờ bị tổn thương; và cuối cùng để không ai có thể lấy chỗ đất này của tôi. Ngôn từ cậu dùng thì còn nhiều, nhưng ý chính là như vậy.

Ngay khi chúng tôi quay lại Sedona, cậu thanh niên ôm tôi thật chặt, nhìn vào mắt tôi lần cuối, rồi đi. Tôi không gặp lại cậu ấy nữa.

* * *

Khi chuyển đến nhà mới, tôi và vợ để ý thấy các sinh vật ngủ đầy trên mặt đất. Mảnh đất chỉ rộng một hecta và khoảng một nửa diện tích là nhà. Trên không gian nhỏ bé còn lại, ngủ sát bên nhau là những con vật, mà bình thường không ở gần nhau, như hươu, lợn rừng và chó sói. Trong tự nhiên, chó sói Bắc Mỹ thường ngủ trong hang, nhưng ở đây chúng ngủ, con nọ cách con kia, vài mét. Chúng tôi thường đùa vui về lời cầu nguyện của người Maori, mà đưa đến ở chỗ chúng tôi từng ấy loài động vật. Mặc dù, có nhiều bọ cạp, rắn chuông và thằn lằn độc, nhưng không ai bị chúng cắn.

Sau ba năm rưỡi, chúng tôi lại quyết định chuyển nhà. Đây là một khu vực rất đông dân, nên người môi giới tin rằng có thể chúng tôi có thể bán nhà sau nửa tháng hoặc nhiều nhất là một tháng. Nhưng sau gần một năm, với hàng trăm người mua tiềm năng, ngôi nhà xinh đẹp của chúng tôi vẫn không bán được. Chúng tôi không biết cần phải làm gì.

Một lần, Claudette tỉnh dậy giữa đêm và đánh thức tôi: “Drunvalo, anh có nhớ anh chàng Maori đã xin rằng không ai có thể lấy mảnh đất này của chúng ta. Chúng ta cần phải hủy bỏ lời nguyện này, nếu không ngôi nhà này sẽ không bán được”. Ngày hôm sau, chúng tôi cùng nhau đi đến năm góc của miếng đất và xin thay đổi những lời cầu nguyện trước. Sau năm ngày thì có người mua ngôi nhà của chúng tôi.

Trải nghiệm với bộ tộc Kogi

Chính nhờ người Kogi, trải nghiệm của tôi với những người thổ dân không chỉ còn là những bài học về tâm linh và tiềm năng con người, mà trở thành điều gì đó lớn hơn. Họ dạy tôi và làm sáng tỏ cho tôi ý nghĩa tâm linh của khả năng nhìn trong bóng tối. Không có sự giúp đỡ của họ, tôi sẽ chẳng bao giờ tìm được khoảng không gian thiêng liêng bên trong trái tim. Tôi mãi mãi chịu ơn người Kogi vì sự giúp đỡ chứa chan yêu thương của họ.

Khi tôi vừa kết thúc một cuộc hội thảo *Mặt đất và Bầu trời* ở Maryland, Mỹ, một thanh niên da trắng đến gần tôi và nói rằng anh ta là phái viên của người Maya ở Guatemala. Anh cần phải chuyển cho tôi một thông điệp của bộ lạc Kogi, sống ở vùng núi Sierra Nevada, Colombia, Nam Mỹ. Tôi nghe anh ta chăm chú mặc dù chưa từng nghe về người Kogi.

Làng Kogi

Chàng trai giải thích rằng người Kogi là một trong số ít các bộ lạc, vào thế kỷ XVI, đã chạy trốn khỏi sự truy xét của người Tây Ban Nha để tới vùng núi cao Sierra Nevada de Santa Marta. Khu vực đó rất cách biệt, nên bộ lạc vẫn giữ được một phần văn hóa và tín ngưỡng nguyên thủy của mình. Thậm chí, cách sống của người Kogi bây giờ vẫn không khác nhiều lắm với cách sống của họ một nghìn năm trước đây.

Trong bộ lạc có một nhóm mà người Kogi gọi là Mama. Các Mama được cho không phải là người bình thường mà là một phần của nhận thức của Trái đất, phần đảm bảo cho hệ sinh thái của thế giới. Người Kogi tin rằng, không có các Mama, Trái đất sẽ bị hủy diệt.

Các Mama là lãnh tụ tinh thần của bộ lạc Kogi và được kính trọng như là Chúa Jesus với người theo đạo Thiên chúa, hoặc Mohammed với người theo đạo Hồi. Theo lời của anh thanh niên, Mamacó khả năng nhìn thấy trong bóng tối hoàn toàn. Họ quan sát thế giới bằng linh ảnh bên trong và sự liên hệ sâu sắc với Mẹ Trái đất mà họ gọi là Aluna.

Dân làng Kogi

Điều thú vị nhất là khi một đứa trẻ có định mệnh trở thành một Mama được phát hiện trong bộ lạc Kogi, nó được đưa đến một chỗ rất khác thường để được nuôi dạy một cách đặc biệt. Thời xưa, đó là một cái hang tối đen, nhưng ngày nay đứa trẻ được đưa đến một tòa nhà xây dựng chỉ từ vật liệu tự nhiên mà không một tia sáng nào có thể lọt vào trong.

Trong bóng tối hoàn toàn, đứa trẻ đặc biệt này được nuôi lớn bằng thức ăn màu trắng và sẽ chỉ tiếp xúc vừa đủ với ánh sáng để không bị mù. Đứa trẻ cũng trải qua sự huấn luyện tinh thần đặc biệt. Trong suốt chín năm đầu, đứa trẻ ở trong bóng tối, học nhìn không dùng mắt, giống như những đứa bé siêu ngoại cảm đang xuất hiện khắp nơi trên thế giới. Vào tuổi thứ chín, đứa trẻ được đem ra ngoài ánh sáng để học nhìn bằng mắt. Thật là một trải nghiệm mãnh liệt. Hãy hình dung cảm giác của một người nhìn thấy hành tinh tuyệt vời này lần đầu tiên năm chín tuổi!

Người thanh niên kể tiếp một câu chuyện khác, về lý do mà anh được gửi đến gặp tôi. Anh nói các Mama Kogi không những có thể nhìn thấy bất cứ nơi nào trên Trái đất mà còn có khả năng nhìn về tương lai, giống như người Hopi, người Maori và nhiều bộ lạc thổ dân khác trên Trái đất. Anh nói thêm, trong suốt lịch sử của bộ lạc, các Mama chưa một lần tiên đoán sai.

Theo các Mama, sau nhật thực cuối cùng của thế kỷ XX, vào ngày 11 tháng 08 năm 1999, tất cả các dân tộc thuộc nền văn hóa kỹ trị sẽ buộc phải

chuyển tới một chiều khác của hành tinh đa chiều này, các bộ lạc thổ dân và những người sống hài hòa với thiên nhiên thừa kế Trái đất vật lý. (Điều này gợi nhớ đến những lời trong Kinh thánh rằng “Những người hiền lành sẽ thừa hưởng Trái đất”. Tiên đoán này tương tự với câu nói của “nhà tiên tri ngủ”, Edgar Cayce về sự dịch chuyển của cực Trái đất vào mùa đông năm 1998, kéo theo những thay đổi to lớn trên Trái đất. Nhiều người theo phong trào New Age nghĩ rằng điều đó có nghĩa là phần lớn nhận thức của thế giới sẽ đi sang chiều thứ tư).

Anh thanh niên tiên sát bên tôi, như để chuẩn bị nói một điều rất quan trọng. Anh hạ giọng và thì thầm: “Vào ngày 12 tháng 08 năm 1999, các Mama Kogi phát hiện rằng chúng ta, những người thuộc nền văn hóa kỹ trị vẫn ở đây trên Trái đất. Và để tìm hiểu tại sao lần đầu tiên trong lịch sử bộ lạc, lời tiên tri không thành hiện thực, họ đã tiến hành thiền định rất sâu”.

Trong bóng tối, các Mama Kogi nhìn thấy ánh sáng khắp trên bề mặt hành tinh, mà trước đó chúng chưa có. Để tìm hiểu về ánh sáng, các Mamas thấy rằng đó là ánh sáng của những người, đã biết về thân thể ánh sáng, mà thời cổ gọi là Mer-Ka-Ba. Các Mama Kogi tin rằng những con người với cơ thể ánh sáng này đã thay đổi tiến trình lịch sử.

Là một người giảng dạy về Mer-Ka-Ba, tôi biết rằng sau khi nhớ lại cơ thể ánh sáng của mình, chúng ta có thể luyện tập theo một cách thức nhất định để thay đổi thế giới bên ngoài nhờ vào việc thay đổi suy nghĩ và cảm xúc. Theo các Mama Kogi, một số người trong chúng ta đã thực sự thay đổi thế giới bên ngoài đến mức sáng tạo nên một thực tại mới. Đây chính là điều mà những lãnh tụ tâm linh Kogi không dự đoán được, bởi vì sự thay đổi không xuất phát từ quá khứ mà lại từ tương lai. Và nếu điều đó là sự thật, nó hé lộ một tầng sâu hơn về bản chất của tiềm năng con người. (Chỉ để bổ sung thông tin, các Mama Kogi không nghĩ rằng chúng ta biết sử dụng khả năng bên trong này).

Còn một điều này nữa. Khi tôi tiến hành thí nghiệm làm sạch không khí đầu tiên bằng R-2, sau đó bằng trường Mer-Ka-Ba của mình, Không quân Mỹ liên hệ với tôi và trong một buổi nói chuyện cá nhân cho tôi biết một điều thú vị. Theo lời kể của các học viên các khóa học về Mer-ka-ba và theo chứng kiến cá nhân, thời điểm một người kích hoạt Mer-Ka-Ba lần đầu,

người đó có thể thấy vài chiếc máy bay trực thăng màu đen xung quanh. Những chiếc trực thăng hiếm khi đi luôn mà ở lại và bay vòng vòng theo họ trong vài tuần thậm chí vài tháng. Một thiếu tá không quân nói với tôi rằng khi đĩa Mer-Ka-Ba bắt đầu nở rộng, một người trong trường đó tỏa ra năng lượng (xung từ) bằng một thành phố với khoảng mười lăm nghìn người. Người sỹ quan này nói rằng vệ tinh của Không quân Mỹ có thể phát hiện ra cơ thể ánh sáng của một người và hiển thị hình ảnh trên màn hình máy tính. Điều đó trong vài năm đã làm quân đội lo ngại, nhưng bây giờ họ hiểu nó là một phần của nhận thức mới vừa được hé mở trên Trái đất. Nếu Không quân Mỹ có thể “nhìn thấy” trường Mer-Ka-Ba, thì tại sao các Mama Kogi lại không làm được?

Chàng trai trẻ nhìn tôi hồn nhiên và nói: “Các Mama Kogi muốn cảm ơn ông vì đã dạy về Mer-Ka-Ba và vì đã thay đổi thế giới theo hướng này”. Sau đó, anh ta đưa cho tôi một gói thuốc lá nhỏ quấn trong một mảnh vải đỏ, món quà của các Mama để bày tỏ sự trân trọng. Tôi không chuẩn bị để nhận tặng phẩm bất ngờ này, vì thế tôi nhìn ra xung quanh, lấy một bông hoa hồng đỏ gần đó, gửi anh thanh niên để đáp lễ cho các Mama. Cuộc gặp gỡ kết thúc.

Khi người khách đi khỏi, tôi suy nghĩ về sự việc xảy ra trong chốc lát, nhưng tôi nhanh chóng quên mất những người Kogi khi quay lại thế giới quen thuộc của mình. Tôi không nghĩ rằng mình sẽ nhận còn được thông điệp từ họ.

Một vài tháng trôi qua và sau khi kết thúc một hội thảo khác, người thanh niên lúc trước lại đến bên tôi với một thông điệp từ các Mama Kogi. Anh nói rằng những người cử anh đến đây muốn gặp tôi để dạy tôi “ngôn ngữ không lời”. Anh bảo đi đến Mỹ là một việc rất không bình thường với họ, bởi vì chỉ có ba người trong số họ đã từng rời Colombia, nhưng nếu tôi yêu cầu, họ sẽ tìm cách. Họ rất mong muốn tôi sẽ đi đến Sierra Nevada de Santa Marta để gặp họ ở đó.

Tôi suy nghĩ về lời đề nghị này một lúc, sau đó tôi đi vào thiền định sâu để hỏi hai thiên thần của mình. Cả hai nhìn tôi và lập tức cho phép tôi theo đuổi cuộc phiêu lưu này dù nó sẽ dẫn tôi tới bất kỳ đâu. Tôi mở mắt và trả lời “Vâng, tôi đồng ý”.

Tôi có hai sự lựa chọn, hoặc tự đi đến vùng núi Colombia, hoặc mời các Mama đến đây tìm tôi. Lịch làm việc của tôi đã được bố trí dày đặc cho hết cả năm sau, nên tôi đề nghị họ đến. Không chần chừ, người phái viên trả lời: “Tôi sẽ truyền đạt lại câu trả lời của ông” và rời đi không nói thêm một lời nào.

Trên máy bay trở về nhà, tôi có thời gian suy nghĩ về câu chuyện này. Mặc dù không biết cách các Mama Kogi sẽ tìm tôi, tôi tin rằng họ sẽ làm được. Tôi đã chứng kiến những người thổ dân tương tác với thế giới hiện đại bằng những cách mà người thường không thể nào tin nổi. Đây là một ví dụ. Những người da đỏ ở Taos Pueblo, New Mexico mời tôi tham gia một buổi lễ nhằm hàn gắn xung đột giữa người da trắng và người da đỏ. Buổi lễ được những tín đồ Peyote, tín ngưỡng thổ dân bản địa Mỹ ở Taos Pueblo, dự định thực hiện lúc mặt trời mọc vào một ngày định trước.

Đến ngày lễ, khi mặt trời mới ló ra ở chân trời, ba pháp sư của bộ lạc Huichol da đỏ xuất hiện bên đám lễ của chúng tôi và xin phép được tham gia. Họ mặc trang phục nghi lễ trang trọng, với lông chim trên tóc và hình vẽ trên mặt và người.

Jimmy Reyna, người bản địa Taos Pueblo chủ tọa buổi lễ, hỏi làm sao những người khách biết về sự kiện này, bởi vì những người tham gia đã được yêu cầu từ trước không được kể về nó với bất kỳ ai. Các pháp sư trả lời rằng trong một buổi lễ Peyote ở Mexico họ đã nhìn thấy linh ảnh của buổi lễ này. Các trưởng lão của bộ lạc nhất trí cử ba người của họ đến dự buổi lễ của chúng tôi, vì thế họ đã mặc trang phục phù hợp và đi bộ cả quãng đường dài đến Taos-Pueblo.

Rất đáng kinh ngạc! Bộ lạc Huichol sống cách biên giới Mỹ bốn trăm tám mươi cây số, sau khi vượt qua biên giới, nhóm người này còn phải đi bộ thêm một quãng đường dài bốn trăm tám mươi cây số nữa để đến Taos-Pueblo, tổng cộng gần một nghìn cây số mà không bị ai ngăn cản. Họ vượt sông Rio Grande, băng ngang đường cao tốc, trèo qua hàng rào dây thép gai và tới nơi năm phút trước khi buổi lễ bắt đầu, cả quãng đường trong lễ phục chỉnh tề. Cuộc sống và tiềm năng của con người vĩ đại hơn rất nhiều điều mà phần lớn chúng ta vẫn chấp nhận.

Vậy là, tôi bắt đầu chờ đợi các Mama Kogi liên lạc với mình, mặc dù không tưởng tượng nổi bằng cách nào điều đó xảy ra.

Người phụ nữ Colombia

Hai tới ba tháng sau, tôi tới thành phố Cuernavaca, không xa thành phố Mexico, dạy khóa *Mặt đất và Bầu trời* tại. Hơn một trăm người có mặt, trong số đó khoảng hai mươi người đến từ Colombia.

Một người phụ nữ Colombia, ngoài bốn mươi tuổi, trông bình thường như bao phụ nữ hiện đại khác, đã thay đổi hoàn toàn, khi lớp học thực hiện một nghi lễ, nhằm đánh thức cảm nhận về sự hiện diện của Đấng Sáng tạo, nhờ vào một điệu nhảy hay một bài thánh ca. Cô ấy trở nên hoang dã và nguyên thủy; với những chuyển động, buông lơi và cuồng nhiệt của một người hoàn toàn thả mình vào âm nhạc hoặc thánh ca, hành vi không ai chờ đợi đối với một người phụ nữ hiện đại.

Với tôi, cảnh tượng này đơn giản là rất đẹp, nhưng những người Colombia còn lại cảm thấy rất xấu hổ. Hành vi “lạ lùng” của người phụ nữ cứ tiếp tục lại vào mỗi ngày trong bốn ngày hội thảo những người đồng hương của cô càng lúc càng mất kiên nhẫn hơn.

Vào ngày thứ ba, cả lớp đứng thành một vòng tròn, cùng hát những âm thanh nhất định để nâng cao nhận thức. Với dáng điệu bất thường, người phụ nữ Colombia phá vòng tròn, đi vào giữa, nhảy hoang dã theo nhịp ca. Sau mười lăm phút sau, nhóm người Colombia không chịu nổi nữa và ra hiệu cho tôi dừng cô ấy lại. Tôi thực lòng không muốn làm thế vì với tôi vũ điệu của cô ấy rất đẹp. Nhưng vì tôn trọng mọi người, tôi đi đến trung tâm của vòng tròn để đưa cô ấy về chỗ của mình.

Khi tôi lại gần người phụ nữ, cô ấy quay lưng về phía tôi. Tôi chạm nhẹ vào vai cô, người phụ nữ quay tròn nửa vòng. Cô ấy nhìn qua mắt tôi, đi thẳng vào tâm hồn tôi, còn cơ thể cô ấy phát ra một tiếng động bất thường, bao bọc toàn bộ cơ thể tôi. Trong khoảng khắc đó, căn phòng ở Cuernavaca biến mất, tôi xuất hiện ở một chỗ xa lạ. Ở đó có những túp lều rom, những người mặc quần áo trắng đứng xung quanh nhìn tôi. Tất cả thực đến nỗi, thậm chí còn có cả một con chó chạy qua.

Tôi không còn trong thân thể của mình, mà trong một thân thể phụ nữ và nhìn mọi thứ xung quanh. Một cảm giác kỳ lạ, chưa từng biết tới, dâng lên xuyên qua tôi, rất dục cảm, mà cũng không phải thế. Có thể nói rằng, tôi cảm thấy rất, rất dễ chịu. Đúng lúc tôi bắt đầu chấp nhận thực tại mới này, thì hình ảnh tôi lại xuất hiện trong căn phòng cũ ở Cuernavaca, nhìn chăm chăm vào mắt người phụ nữ Colombialà lòng này. Tôi chưa bao giờ có trải nghiệm gì giống như thế, mặc dù đã qua không ít trạng thái bất thường.

Vào lúc đó, tôi chỉ biết một điều duy nhất là muốn được trải qua cảm giác đó lần nữa. Quên hết vai trò chỉ đạo cả nhóm hát thánh ca, tôi kéo tay người phụ nữ ra một góc. Ngồi xuống cùng cô và nhìn thẳng vào cặp mắt mở to màu hạt dẻ, tôi nói: “Làm ơn, hãy làm lại điều đó”.

Cô ấy mỉm cười và phát ra âm thanh ban nãy, và một lần nữa tôi không còn ở Cuernavaca, Mexico, mà ở Colombia. Theo lời của học viên, những người đã ngừng hát và quan sát điều xảy ra, tôi đã ở trạng thái thay đổi nhận thức trong khoảng hai tiếng.

Trong khoảng thời gian ngắn mà tôi trải qua với người phụ nữ Colombia lạ lùng đó, tôi biết và hiểu điều gì đã xảy ra. Tất cả trở nên tuyệt đối rõ ràng. Thật ra, hai cụ Mama Kogi đã giải thích cho tôi mọi việc trong lúc tôi còn đang ở Colombia, trong cơ thể của một người phụ nữ này.

Họ nói: “Chúng tôi đi xuống núi đến một bộ lạc khác gần đó để gặp một người phụ nữ thuộc bộ lạc này, người có khả năng đặc biệt. Chúng tôi nhờ cô ấy giúp để tiếp cận được anh, và cô ấy đã đồng ý”.

Ema, tên người phụ nữ đó, nằm trên một cái giường trải cỏ dày trong một túp lều tròn. Tinh thần của bà ấy đã rời khỏi thể xác đi xuống núi, đến thung lũng nơi người phụ nữ Colombia đang sống trong một căn nhà gạch cũ. Ema nhập vào thân thể của người phụ nữ Colombia, tôi không rõ bà có được phép làm như thế không và đặt ý tưởng đi học chương trình của tôi ở Mexico vào đầu người phụ nữ này. Vì như thế, Ema có khả năng dạy tôi “ngôn ngữ không lời”.

Kinh ngạc nhất là người phụ nữ Colombia này không có tiền, không có hộ chiếu lẫn thị thị thực, không có giấy khai sinh hoặc bất kỳ giấy tờ tùy thân nào và cũng không có vé máy bay. Vậy mà, cô ấy có thể đi đến Mexico để tham dự khóa học của tôi. Ai đó đã mua cho cô ấy vé máy bay và trước

khi tôi rời nước Mỹ để sang Mexico, hai thiên thần nhắc tôi cho cô ấy học miễn phí. Mặc dù vậy, bằng cách nào đấy, cô ấy đã đi qua được cửa khẩu hải quan mà không có giấy tờ tùy thân. Bằng cách nào đấy, cô ấy thực hiện được chuyến bay từ Colombia đến Mexico và chuyến bay về theo chiều ngược lại, mà không gặp phải rắc rối. Tôi đoán rằng cô ấy đã “tàng hình”.

Những gì tôi học được từ Ema với những âm thanh lạ lùng của cô ấy không chỉ giới hạn trong cách thức các Mama Kogi di chuyển tôi trong không gian, mà còn nhiều hơn thế. Nhờ khả năng mới của mình, tôi đã đi bộ trên mảnh đất của người Kogi, thăm quan thế giới thực của họ, trong một thân thể phụ nữ và xung quanh là các pháp sư Mama già. Họ đều biết rằng tôi ở trong thân thể phụ nữ này, lần lượt từng pháp sư lại gần, nhìn tận mắt tôi và phát ra âm thanh lạ.

Mỗi lần một âm thanh vang lên, tôi lập tức biến mất để rồi lại xuất hiện trong một thực tại mới mà ở đó họ dạy tôi nghe về lịch sử, văn hóa và đức tin của họ. Khi những trải nghiệm rất thực đó kết thúc, ngoài tất cả những điều trên, tôi còn biết rất rõ về người phụ nữ mà tôi đã “mượn” cơ thể, về chồng cô ấy và ba đứa con, cứ như họ là người thân của tôi. Trong suốt thời gian đó, bên cạnh tôi là hai Mama Kogi già và tôi biết về họ nhiều như thể chúng tôi là một gia đình.

Mamos Bernardo, một trong hai người trở thành người hướng dẫn tâm linh của tôi trong một vài tháng tiếp theo. Tôi cảm thấy như được sinh ra một lần nữa trong thế giới mới và khó tin, nơi tất cả các nguyên tắc cũ không còn hoạt động. Thế giới cũ quen thuộc của tôi trở nên giống như một giấc mơ trong khi, thế giới mới là hiện thực.

Buổi làm việc của tôi với Ema kết thúc bất ngờ như khi nó bắt đầu. Tôi trở lại thân thể của mình ở Mexico, tiếp tục giảng dạy khóa học, mà đối với tôi khi đó, không có gì chung với trải nghiệm vừa qua.

Chậm rãi qua vài tuần sau đó, tôi bắt đầu hiểu trải nghiệm mới này và bắt đầu tiếp nhận cách thức diệu kỳ mà các Mama Kogi đã dạy tôi. Tôi ngộ ra rằng những âm thanh đó không phát sinh ra từ tâm trí, thông qua suy nghĩ và ngôn từ, mà được tạo ra từ một không gian thiêng liêng bên trong trái tim. Những âm thanh này được gửi qua giấc mơ, cảm giác, tình cảm. (Hình ảnh

được tạo ra trong cơ thể bởi cả tâm trí và trái tim, nhưng chỉ trái tim mới tạo ra các hình ảnh rất thực).

Không nghi ngờ gì, đây là một cách thức giao tiếp vượt qua mọi khả năng của tâm trí. Chính tôi, sau trải nghiệm “ngôn ngữ không lời”, không bao giờ còn như trước đây. Tôi cảm thấy vinh dự và hào hứng trước những khả năng của nó. Ngôn ngữ không lời là cách thức giao tiếp giữa mọi dạng sống, chứ không phải chỉ giữa con người. Các Mama Kogi khuyên tôi thử cách giao tiếp này với động vật để tự chứng nghiệm sự thật.

Hợp nhất với ngựa

Claudette có ba con ngựa. Chúng sống ở ngoài trời, trên cánh đồng. Một ngày sau khi trở về từ Mexico, tôi nắm tay vợ và kéo cô ấy đến chỗ chúng. Tôi đã kể cho cô ấy câu chuyện về Ema và cả hai chúng tôi đều muốn xem chuyện xảy ra với những con ngựa.

Chúng tôi ra đến cánh đồng. Những con ngựa đang đứng lười biếng cạnh bờ rào, mỗi con cách nhau khoảng 30m và không để ý gì đến nhau. Tôi chậm rãi đi bộ đến giữa cánh đồng trong khi Claudette chuẩn bị thức ăn cho chúng. Cả ba con ngựa như đang mơ màng dưới ánh nắng khô rát và nóng bỏng của Arizona.

Tôi lặng lẽ rời bỏ tâm trí và đi vào trái tim theo cách mà tôi đã được dạy và cơ thể của tôi phát ra một âm thanh chót vót. Tôi không phát ra âm thanh. Âm thanh tự phát ra và linh ảnh bên trong về một chú ngựa con cũng tự xuất hiện.

Đúng vào khoảng khắc đó, cả ba con ngựa quay đầu và nhìn vào tôi chằm chằm. Sau đó, như được ra lệnh, chúng vội vã đi về phía tôi. Khi gặp tôi, chúng thay nhau dụi mặt chúng vào mặt tôi. Thế là chỉ trong vài giây, tôi đã ở trong vòng vây của những con ngựa. Như theo một tín hiệu ẩn, chúng đồng thời cúi đầu, và tôi, không có sự lựa chọn nào khác, cũng cúi đầu.

Trong vòng nửa tiếng đồng hồ, tôi trở thành một con ngựa. Chúng tôi trao đổi với nhau những âm thanh ngắn ngủi, xen kẽ với những tiếng hí nhỏ. Hình ảnh ngựa và đàn ngựa tràn ngập trong tôi, cùng với xúc cảm “tình dục” mà tôi đã được biết với Ema. Tôi không thể giải thích tường tận điều gì đã xảy ra khi đó, nhưng đó là những khoảnh khắc không thể quên được trong

cuộc đời tôi. Tôi tràn đầy hạnh phúc vì có thể trò chuyện được với những chú ngựa.

Và bỗng nhiên, tất cả kết thúc, nhanh như lúc bắt đầu. Nhưng tôi, giống như những chú ngựa kia, đã thay đổi mãi mãi. Từ lúc đó, mối quan hệ giữa chúng tôi không còn như giữa một con người và một con ngựa, chúng tôi là thành viên của một gia đình. Thật là một quà tặng tuyệt vời! Thời khắc đó tôi đã biết chắc chắn rằng trải nghiệm của tôi ở Mexico là thực.

Những ai đã đọc Kinh thánh, chắc còn nhớ câu chuyện về Babylon. Trước Babylon, cả thế giới nói một ngôn ngữ và con người có thể giao tiếp với con vật qua ngôn ngữ này. Sau Babylon, Đấng Sáng tạo đã chia cắt chúng ta bằng rất nhiều ngôn ngữ khác nhau, ngôn ngữ khiến chúng ta rời xa nhau vì chúng ta không thể luôn hiểu nhau như trước. Tuy nhiên, các nhà khảo cổ chưa bao giờ tìm thấy dấu tích của ngôn ngữ chung này ở bất kỳ nơi nào trên thế giới. Tại sao?

Tôi tin rằng, bởi vì, ngôn ngữ duy nhất này không phải là thứ ngôn từ dùng để nói và viết, mà đó là các âm thanh đi ra từ bên trong trái tim. Chỉ khi trái tim nhân loại một lần nữa mở ra, chúng ta sẽ nhớ lại ngôn ngữ này và sẽ tái kết nối với nhau - không chỉ giữa chúng ta, mà còn với động vật và với tất cả sự sống ở muôn nơi.

Mời một người khác vào không gian thiêng liêng

Khoảng hai tuần sau trải nghiệm của tôi với các chú ngựa của Claudette, tôi lại Bờ Đông nước Mỹ dạy khóa *Mặt đất và Bầu trời*. Những điều tôi vừa học được từ các Mama Kogi vẫn in đậm trong tâm trí. Người trợ lý cho khóa học đó lắng nghe rất chăm chú những điều tôi nói về không gian thiêng liêng trong trái tim, cuối cùng không kìm được, cô ấy yêu cầu: “Hãy chỉ cho tôi về nó!”

Đầu tiên tôi hoài nghi, bởi vì con người chúng ta có quá nhiều gánh nặng cảm xúc và ràng buộc lý trí, nên phần lớn đều rất sợ phải buông bỏ tâm trí. Nhưng cô ấy cứ năn nỉ nên tôi cuối cùng đồng ý thử. Mặc dù, thực sự, tôi không chờ đợi kết quả nào cả.

Chúng tôi khoan chân, ngồi đối diện nhau và bắt đầu bài thiền đơn giản bằng cách theo dõi hơi thở vì nó giúp thư giãn nhanh hơn những

phương pháp khác. Sau đó, theo cách các Mama Kogi đã hướng dẫn, linh hồn tôi rời bỏ không gian của tâm trí và chuyển vào trái tim. Và gần như lập tức, cơ thể của tôi phát ra âm thanh lạ và tâm ảnh bên trong xuất hiện.

Tôi thấy mình trên bờ sông Amazon, cách dòng nước xanh màu bùn vài mét và xa hơn bên trái là một cái cây nhiệt đới rất to. Một cành cây lớn vươn ngang mặt đất, ra tới khoảng 6m từ thân cây chính. Linh hồn tôi bay cách mặt đất khoảng 2m quan sát phía dưới một con sư tử đực đang đi rất nhanh và tự tin. Nó nhảy lên cái cành cây đó và sải bước tới cuối cành. Sau đó, con sư tử nhảy xuống đất và tiếp tục đi dọc theo dòng sông.

Vào khoảng khắc tiếp theo, tôi trở lại căn phòng, mà tôi đang ngồi cùng với người trợ lý. Chúng tôi cùng mở mắt một lúc. Tôi nhìn cô ấy, muốn biết cô ấy đã trải qua điều gì, nhưng không kỳ vọng gì. Trong sự ngạc nhiên của tôi, cô ấy đã mô tả lại điều tôi nhìn thấy đến cả những chi tiết nhỏ nhất. Tôi gần như không thể tin được điều đó. Vậy là đã thành công! Không cho tôi một giây nào để suy nghĩ về điều vừa xảy ra, cô ấy hào hứng đề nghị tôi làm lại. Điều này làm tôi nhớ lại cảm xúc của mình khi Ema lần đầu tạo ra những âm thanh cho tôi.

Chúng tôi lại nhắm mắt, sau vài giây, thân thể tôi lại một lần nữa phát ra tiếng động. Lập tức tôi lại lơ lửng trên trần phòng ngủ trong ngôi nhà của người phụ nữ Colombia, nhìn xuống thấy cô ấy đang ngủ trên giường. Lúc bấy giờ là buổi sáng sớm.

Linh hồn của Ema tách ra khỏi thể xác, bay lên gặp tôi trên trần nhà. Chúng tôi hợp thành một và bay xuyên tường ra bên ngoài. Chúng tôi bay lên rất cao trong không trung, nhìn xuống cánh rừng bên dưới và những dãy núi bao quanh.

Sau đó chúng tôi bay qua những ngọn cây hương về phía ngọn núi. Chúng tôi bay nhanh chóng mặt, ở độ cao khoảng 30m so với ngọn cây, lướt theo một sườn núi rồi hạ xuống một thung lũng sâu, nơi có một cái làng với những túp lều rơm tròn.

Chúng tôi bay thẳng tới một cái lều, xuyên qua những bức tường tới giường cỏ nơi thân thể trần trụi của Ema đang nằm. (Những người bộ lạc sống trên ngọn núi này và người Kogi thường ngủ trên một cái võng, nhưng

họ sợ đặt thân thể Ema lâu trên võng trong tình trạng bất tỉnh nên đã chuyển nó xuống đệm cỏ).

Chúng tôi nhập vào cơ thể của cô ấy và Ema đứng dậy giữa các thành viên trong gia đình mình đang đứng vây xung quanh. Ba đưa con chạy tới, vui mừng gọi tên mẹ và ôm lấy người mẹ vừa trở về. Đứa nhỏ nhất, mới hơn một tuổi, chúi vào ngực trái của mẹ và bắt đầu bú. Đứng ở bên cạnh còn có chồng của Ema và hai cụ Mama Kogi. Tôi nhìn họ và họ cũng biết về sự hiện diện tôi. Và rồi mọi thứ kết thúc.

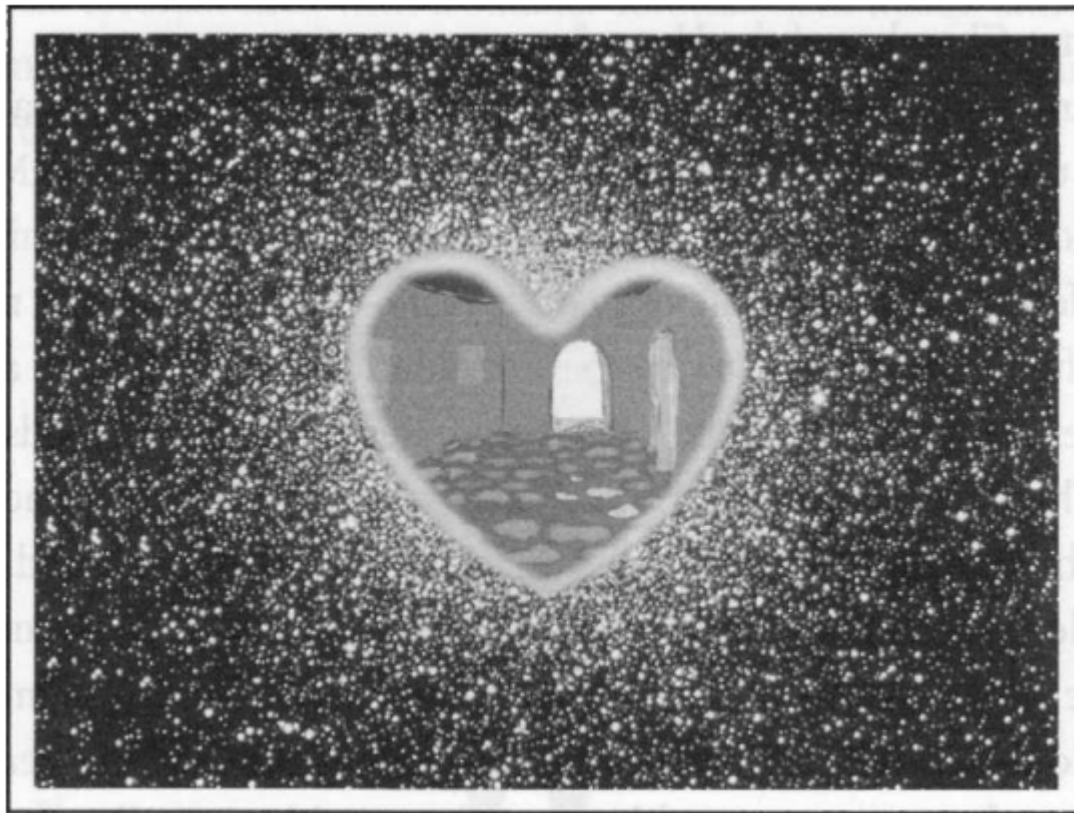
Tôi trở lại trong căn phòng xuất hiện trên Bờ đông nước Mỹ, cùng với người trợ lý. Một lần nữa, chúng tôi lại cùng mở mắt ra. Tôi chưa kịp nói lời nào, cô ấy đã mô tả rất chi tiết sự việc xảy ra trừ một điểm duy nhất, mà đến bây giờ tôi vẫn chưa giải thích được. Cô ấy nhìn thấy tinh thần của Ema bay ra từ cơ thể của người phụ nữ Colombia dưới dạng một con bọ. Ai mà biết được, có thể, điều này có liên quan tới một hình ảnh nào đó trong hệ tư tưởng của cô ấy. Ngoài điểm đó, tất cả những điều còn lại đều chính xác như những gì tôi đã trải qua.

Nếu nói là tôi rất phấn khởi, thì thậm chí còn rất xa để mô tả cảm xúc của tôi. Bây giờ, không còn một chút nghi ngờ gì nữa về sự tồn tại của một khoảng không gian thiêng liêng trong trái tim con người. Trải nghiệm đó chứa đựng trong nó tiềm năng to lớn của con người và có thể làm thay đổi hướng đi của lịch sử loài người khỏi nạn diệt vong. Và điều mà các Mama Kogi muốn tôi làm là dạy hay truyền lại khả năng này cho người khác. Để làm gì? Là những người gìn giữ sự cân bằng trên trái đất, các Mẹ Kogi tin rằng, nếu chúng ta nhớ lại được, chúng ta thực sự là ai và điều gì nằm trong trái tim của chúng ta, thì chúng ta không thể giết chết trái đất bằng cách sử dụng kỹ thuật ngu ngốc phi nhận thức của mình. Tôi tin rằng họ đúng.

Trong suốt hai tuần tiếp theo, các Mama Kogi đều xuất hiện trong các giấc ngủ của tôi, mỗi đêm và suốt đêm. Họ tiếp tục dạy tôi và hé lộ các khía cạnh của bản thân mà theo họ tôi nên biết. Những giấc mơ đó cho thấy một cách hoàn toàn rõ ràng rằng họ muốn tôi truyền đạt lại thông tin này cho nền văn hóa kỹ trị của thế giới.

Cuối cùng, tôi đã đến tận nơi gặp người Kogi. Thực sự là trong lần gặp này, tôi không biết thêm điều gì mới so với những cái họ đã dạy tôi. Tuy nhiên, người Kogi cho tôi một loạt các lời khuyên. Một số trong số chúng, tôi đã sử dụng để truyền đạt lại những điều tôi đã được học. Một số khác tôi không thể dùng được. Ví dụ, các Mama Kogi nói rằng, nếu học viên của tôi đứng liên tục chín ngày đêm trong bóng tối không ăn và không ngủ, họ có thể đi vào không gian thiêng liêng của trái tim. Điều này có thể đúng, nhưng cách đó không thực hiện được trong thế giới hiện đại. Từ kinh nghiệm của cá nhân, trong vai trò người hướng dẫn, tôi dần dần tìm ra hai phương pháp có thể cho kết quả tương tự, tôi sẽ chia sẻ với các bạn ở cuối cuốn sách này.

Chương IV: Không gian thiêng liêng của trái tim

- **Nghiên cứu và giảng dạy sống trong trái tim**
- **Rung động của trái tim – Con đường trở về đơn giản**
- **Trải nghiệm của cá nhân tôi về không gian thiêng liêng của trái tim**
- **Trở về nhà**
- **Thời gian là gì?**
- **Không gian thiêng liêng của những người khác – Một số ví dụ**
- **Điều cản trở bạn trải nghiệm không gian thiêng liêng**

Không gian thiêng liêng của trái tim, mà đôi khi còn được gọi là cung điện bí mật của trái tim là tâm thức phi thời gian, nơi tất cả đều khả thi, ở

đây và bây giờ. Không gian bí mật đặc biệt nằm trong trái tim được đề cập đến xuyên suốt trong các tài liệu cổ xưa và lưu truyền dân gian. Một ví dụ là một đoạn thơ trong Kinh Upanishad mà tôi đã trích dẫn ở phần mở đầu cuốn sách. Một ví dụ nữa là cuốn sách liên quan đến Torah có tên là “*Cung điện bí mật của trái tim*”.

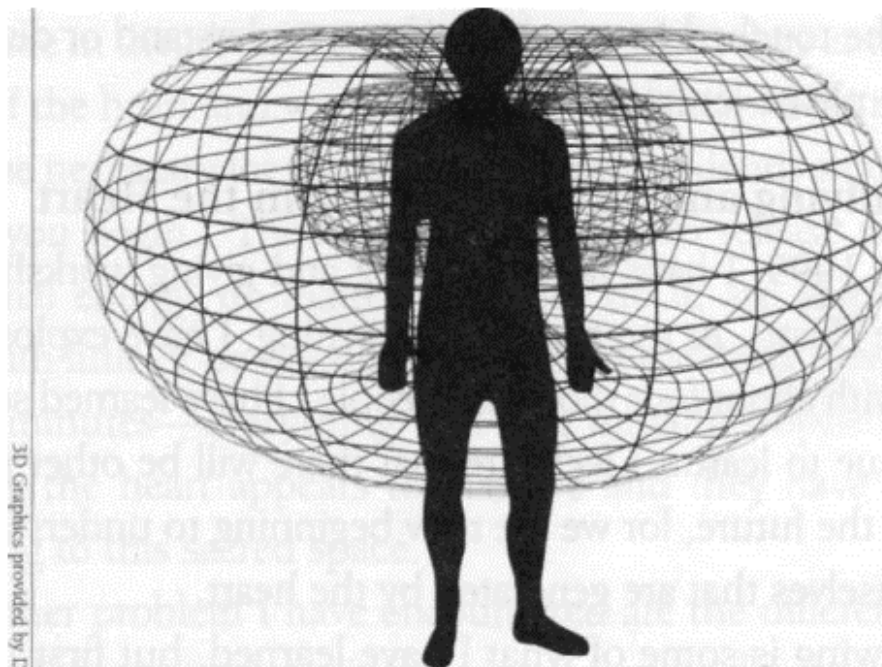
Có thể khoa học đang bắt đầu tiếp cận những hiểu biết cổ xưa một cách thận trọng. Viện Toán Tim ở Boulder Creek, bang California, hợp tác với Đại học Stanford đã có một phát hiện thú vị. Thông tin này có thể rất bổ ích nếu bạn muốn tìm hiểu kỹ hơn về trái tim. Công việc này không đơn giản, nhưng khi trí tuệ muốn hợp tác, trái tim sẽ đáp lời.

Tồn tại một nghịch lý: khi hình thành phôi thai, trái tim đập trước khi não được hình thành. Điều này là một câu hỏi đối với các bác sĩ: từ đâu trí thông minh được hình thành? Xung động để kích thích và sau đó là điều chỉnh nhịp tim xuất phát từ đâu? Làm kinh ngạc giới y khoa, các nhà khoa học của Viện Toán Tim đã phát hiện ra rằng trái tim có bộ não riêng của nó – một bộ não với các tế bào não đích thực. Là một bộ não rất nhỏ với khoảng bốn mươi nghìn tế bào, nhưng từng đó đối với trái tim hiển nhiên là đủ. Đây là một phát hiện lớn, khẳng định tư tưởng đã được nói và viết đến trong hàng thế kỷ về trí tuệ của trái tim.

Các nhà khoa học của Viện Toán Tim có một phát hiện thậm chí còn quan trọng hơn về trái tim. Họ chứng minh rằng trái tim tỏa ra một trường năng lượng lớn nhất và mạnh nhất trong so sánh với tất cả các bộ phận khác của cơ thể bao gồm toàn bộ não với hộp sọ. Trường điện từ của trái tim có đường kính lên tới 2,5m đến 3m có trung tâm ở trong trái tim. Nó có hình xuyên hoặc hình nhẫn, cấu trúc thường được coi là cơ bản của vũ trụ.

Những người đã đọc cả hai tập của cuốn *Bí mật cổ đại của Bông hoa cuộc sống* sẽ thấy trường hình xuyên của trái tim rất quen thuộc. Trong khối lập phương Metatron, có năm khối lập thể platon, lồng trong nhau, mỗi cái chứa trong chúng bản sao của chính nó - khối lập phương trong khối lập phương, hình bát diện trong hình bát diện và cứ như thế.

Ở đây, tỏa ra từ không gian bí mật trong trái tim, là một trường điện từ hình xuyên, chứa bên trong nó một trường điện từ hình xuyên đồng trục khác nhỏ hơn, như là năm lập thể platon trong khối lập phương Metatron.

Trường hình xuyên của trái tim, sơ đồ 3D của David Senita

Tôi đã phát hiện ra hai tính chất quan trọng của trường hình xuyên này. Thứ nhất, nó có thể sử dụng như một cánh cổng để đi vào cung điện bí mật của trái tim. Chỉ dẫn để vào không gian bí mật nhờ xoáy điện từ này sẽ được bàn đến ở phần sau cuốn sách. Tính chất thứ hai liên quan đến hình xuyên nhỏ. Đây chưa phải là lúc giải thích về tầm quan trọng của trường điện từ bên trong, nhưng tôi sẽ quay lại chủ đề này, khi chúng ta nói về sự sáng tạo từ trái tim

Khoảng không gian thiêng liêng của trái tim được tạo ra tương tự như một hình xuyên trong hình xuyên. Tức là, có một không gian thiêng liêng, rồi bên trong nó, lại có một không gian thiêng liêng nữa, rất nhỏ, nhưng đặc biệt. Không gian này, với những ứng dụng đặc thù, khác với không gian lớn chứa nó.

Bác sĩ phẫu thuật tim biết một thông tin, mà tôi biết có liên quan đến thảo luận của chúng ta, mặc dù tôi không biết tầm quan trọng của thông tin này đối với các bác sĩ. Họ phát hiện ra rằng có một điểm trong tim, mà trong bất cứ trường hợp nào cũng không được động vào, nếu không, người

bệnh sẽ chết ngay lập tức. Dù điểm này là gì chẳng nữa, thì nó cũng cực kỳ quan trọng với sự sống.

Tôi tin rằng trường điện từ hình xuyên đi qua và được tạo ra từ không gian thiêng liêng của trái tim, nhưng tôi chưa rõ về bộ não của trái tim và điểm tử huyệt. Nếu bạn hiểu hoặc phát hiện ra sự liên hệ của chúng, thì làm ơn hãy cho tôi biết.

Nghiên cứu và giảng dạy sống trong trái tim

Từ cuối năm 1999, tôi đã nghiên cứu và dạy các khóa học về sống trong trái tim. Đến khi viết cuốn sách này, tôi đã truyền giảng cho khoảng bốn nghìn người. Tôi đã học hỏi được rất nhiều và vẫn tiếp tục có những phát hiện mới. Tôi tin rằng, trong tương lai, cuốn sách này có thể được bổ sung, vì hiện tại, chúng ta mới chỉ bắt đầu hiểu các hình ảnh được sinh ra bởi trái tim.

Tôi sẽ kể một phần những gì mình đã học được, nhưng trước hết tôi muốn nói về phạm vi trách nhiệm pháp lý: tất cả những gì tôi biết trong thời điểm hiện tại là kết quả trải nghiệm trực tiếp của cá nhân tôi và của các học trò của tôi. Đôi khi, có những điều đã xảy ra rất lâu mà chúng tôi vẫn không hiểu. Vào thời điểm hiện tại, tôi cho rằng những điều tôi chia sẻ với các bạn là sự thật, nhưng cùng với thời gian, quan điểm của tôi có thể sẽ thay đổi ở đâu đó. Bạn cần phải lắng nghe trái tim và thành thật với bản thân mình. Nếu một số điểm trong cuốn sách không phù hợp với bạn, hãy bỏ qua chúng. Tôi tin rằng, có cách riêng cho bạn để tìm ra không gian thiêng liêng của trái tim.

Trong hai năm đầu dạy khóa học Sống trong trái tim, tôi chỉ thành công với 50% học viên của mình. Lần nào cũng vậy, chỉ một nửa học viên hiểu và tiếp thu được những gì tôi dạy. Trong khi đó, nửa còn lại hoàn toàn không nắm được bản chất của khóa học. Cuối cùng, trước mỗi khóa học, tôi cảnh báo rằng chỉ có khoảng một nửa sẽ trải nghiệm không gian thiêng liêng của trái tim và nhờ vậy cuộc đời của họ sẽ thay đổi, còn một nửa trở về “tay trắng”. “Tại sao lại như thế?”, tôi tự hỏi mình.

Tôi đã suy nghĩ nhiều giờ về điều này. Dựa trên phản ứng của hàng trăm người không thể tìm thấy khoảng không gian thiêng liêng của trái tim,

cản trở chủ yếu dường như đến từ thể tình cảm của họ. Những người bị một chấn thương tình cảm nghiêm trọng trong các cuộc đời của mình, sẽ cảm thấy vết thương này khi đi vào không gian thiêng liêng của trái tim và họ bị bật ra ngay lập tức. Điều đó có nghĩa là trước tiên cần hàn gắn những nỗi đau tình cảm. Những người đã sử dụng bất kỳ phương pháp nào đó để làm sạch năng lượng cảm xúc tiêu cực, thì có thể nhẹ nhàng đi vào trái tim, mà không có hoặc có rất ít khó chịu. Một khi đã đi được vào trong không gian thiêng liêng của trái tim, dù chỉ khoảng mười lăm phút, tất cả những điều trước đó đã ngăn cản họ đi vào trái tim dường như được giải tỏa và người đó sẽ dễ dàng quay lại được không gian thiêng liêng này.

Một vấn đề nữa tôi gặp phải là những người khác nhau “nhìn” bằng những cách khác nhau. Một số người sử dụng con mắt bên trong nhận được thông tin qua hình ảnh hoặc giấc mơ; một số khác cảm nhận thể giới bên trong thông qua âm thanh và thính giác; nhóm thứ ba “nhìn” bằng cảm giác khác như khứu giác, xúc giác và vị giác. Kết quả là, kỳ vọng trải nghiệm phải xảy ra theo cách này hoặc cách khác đôi khi sẽ gây cản trở. Đây là một ví dụ minh họa.

Một cặp vợ chồng kết thúc khóa học trở về nhà. Người vợ vào được không gian thiêng liêng của trái tim, còn người chồng cảm thấy thất bại. (Mặc dù, tôi đã chuẩn bị tinh thần trước rằng điều này có thể xảy ra với bất kỳ người nào, bạn vẫn sẽ thất vọng khi điều này xảy ra với bạn). Người chồng nói với vợ: “Anh cảm thấy khó chịu vì chẳng có gì xảy ra trong lúc thiền. Nhưng phải thừa nhận là cái đĩa CD với các âm thanh của cá voi và cá heo mà Drunvalo bật lúc đó thích thật. Nhạc hay đến mức anh cảm thấy nước trên cơ thể. Người vợ sùng sốt bảo chồng rằng chẳng có cái đĩa CD nào được bật lên cả. Thực tế, không có âm nhạc trong lúc thiền. Người chồng không thể nào tin được vợ cho đến khi một người nữa cũng tham gia khóa học khẳng định rằng chẳng có âm nhạc, cùng với tiếng cá voi và cá heo phát ra từ đĩa CD. Người đàn ông này là một nhạc công và đó là cách “nhìn” của anh ấy. Anh ấy kỳ vọng sẽ nhìn thấy hình ảnh, nhưng thay vào đó thì anh đã “nhìn thấy” bằng tai.

Nhiều người cho rằng họ không trải nghiệm được không gian thiêng liêng nhưng thực tế họ đã ở đó. Nhưng vì cảm nhận của họ không khớp với

kỳ vọng ban đầu, nên họ phủ nhận toàn bộ trải nghiệm đã có trong không gian trái tim.

Rung động của Trái tim – Con đường trở về đơn giản

Khi đi vào không gian thiêng liêng của trái tim, điều đầu tiên tôi chú ý là rung động mà tôi có cảm giác như phát ra từ khắp mọi nơi. Đó không phải là nhịp tim, bởi vì âm thanh này liên tục, giống thần chú Om, nhưng vẫn có sự khác biệt. (Cả hai lần ở bên trong Căn phòng của Pharaon trong Đại kim tự tháp Ai Cập, tôi đều cảm nhận được một rung động như là đến từ khắp nơi trong kim tự tháp, thậm chí từ mỗi tảng đá mà tôi chạm vào. Tôi đã nói chuyện với nhiều người có cùng cảm nhận này và tin rằng đó chính là rung động của trái tim).

Khi đi vào không gian thiêng liêng của trái tim, việc đầu tiên tôi mong muốn bạn làm khi nghe thấy rung động này là nhắc lại âm thanh đó thành tiếng. Không nhất thiết bạn phải lặp lại chính xác, hãy cố gắng giống nhất có thể. Bằng cách này, bạn đã thiết lập sự liên hệ giữa thế giới bên trong tim mình với thế giới bên ngoài của trí tuệ.

Vợ tôi nghiên cứu các học thuyết cổ của Israel về con đường của trái tim. Người hướng dẫn của vợ tôi, bà Kolett, người Jerusalem nói việc kết nối thế giới bên trong trái tim và thế giới bên ngoài luôn có ý nghĩa quan trọng. Sau khi chúng kiến trải nghiệm đi vào không gian thiêng liêng của trái tim của nhiều người, tôi hoàn toàn đồng ý với bà. Việc chuyển tiếng vọng của trái tim vào thế giới vật lý bên ngoài còn có một ý nghĩa nữa: đó là phương tiện để trở lại.

Một khi đã trải nghiệm khoảng không gian thiêng liêng của trái tim, nếu muốn quay lại, bạn chỉ cần bắt nhịp với rung động của trái tim, bằng cách tái tạo lại âm thanh đó và chuyển nó từ đầu xuống tim. Rung động này dẫn bạn tới thẳng không gian thiêng liêng và mỗi lần trở về tiếp theo trở nên dễ dàng hơn. Cuối cùng, việc di chuyển từ tâm trí xuống trái tim được hoàn thành chỉ trong vòng hai hoặc ba giây.

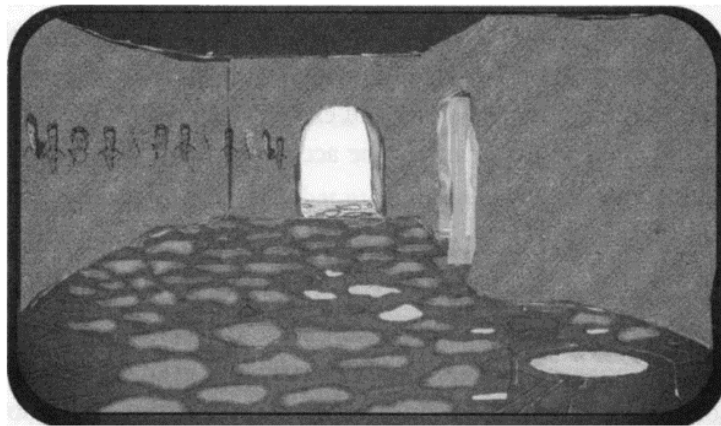
Trải nghiệm của cá nhân tôi về không gian thiêng liêng của trái tim

Xin hãy hiểu rằng trải nghiệm của bạn và của tôi có thể khác nhau hoàn toàn, thậm chí, bề ngoài chúng chẳng liên quan gì đến nhau. Dù luôn

có mối liên hệ giữa hai con người bất kỳ, nhưng mỗi người là độc nhất vô nhị, như những bông tuyết. Vì vậy, xin đừng kỳ vọng. Càng đi vào trái tim giống như một đóa bé với đôi mắt và giác quan mở rộng, trải nghiệm của bạn sẽ càng dễ dàng và trực tiếp bấy nhiêu. Những kinh nghiệm mà tôi sắp kể chỉ là sự tham khảo, không phải là “quy luật”.

Giữa những năm 80, khi đang thiền bên trong Mer-Ka-Ba, thân thể ánh sáng của con người, tôi bỗng thấy mình xuất hiện trong một cái hang đá được trạm khắc, hoàn toàn như có thật.

Một cửa hang giống mái vòm tròn trịa, phía sau một không gian hình trống rỗng là một vòng tròn trải đầy cát trắng với đường kính khoảng 2m và đường viền bằng đá dày khoảng 30cm. Chạy dọc theo bức tường là khoảng hai mươi bức chân dung như được gắn vào đá cứng. Tôi không nhận ra ai trong số những bức hình này và không hiểu sao chúng lại ở đó. Ở phía đối diện của bức tường là một lối ra thô ráp với chiều rộng khoảng 3,5m và chiều cao khoảng 5m. Ánh sáng trắng làm lóa tầm nhìn bên ngoài. Trực giác cho tôi biết rằng đằng sau tấm màn trắng đó là những điều còn bị che dấu bởi chính bản thân tôi. Tôi biết mình đã tự tạo ra bức tường ánh sáng đó, nhưng không rõ tại sao.

Hang của tôi

Rảo bước trong hang, tất cả với tôi vừa như quen thuộc vừa như được thấy lần đầu. Ở phía xa, cuối hang là một cái cầu thang tạc vào nền đá dẫn vòng xuống phía dưới. Tầng dưới tỏa ánh sáng xanh lá cây không hắt bóng, như thể chính không khí có màu xanh. Tôi thấy nhiều căn phòng đóng kín, -

có lẽ phải đến vài trăm. Sự mách bảo bên trong nói với tôi rằng những phần này của hang sẽ để cho các giai đoạn sau của cuộc đời tôi và thế là tôi trở về căn phòng chính.

Cứ khoảng một tuần, tôi lại trở về cái hang này trong những lần thiền định, mặc dù, không cố gắng làm việc đó. Hang không có gì thay đổi cả và tôi cũng không tìm thấy cái gì mới.

Cho đến khoảng một năm sau, tôi đang ngồi khoanh chân trong vòng tròn cát, đối diện với bức tường đá. (Tôi phát hiện ra rằng, một khi vào không gian này, tôi thường không thể đi ra cho đến khi buổi thiền kết thúc một cách tự nhiên. Thế là, tôi có thói quen đi vào vòng tròn và ngồi trên cát vì có một cái gì đó làm tôi thấy rất dễ chịu). Bỗng nhiên tôi cảm thấy một rung động lạ, mà một khi nhận ra thì nó đã xuất hiện ở khắp nơi. Tuy nhiên, ngay khi đi ra khỏi vòng tròn cát, độ cao của âm thanh rung giảm mạnh. Cùng với thời gian, tôi hiểu rằng, tiếng rung đồng nhất trong toàn bộ hang, ngoại trừ ở trong vòng tròn cát. Sự thay đổi độ cao của tiếng rung có thể là dấu hiệu đầu tiên về sự đặc biệt của không gian này. Tôi luôn bị hấp dẫn bởi vòng tròn mà ở đó, tôi tới để ngồi thiền hàng giờ. Nhưng phải thừa nhận rằng, khi đó, tôi chưa có khái niệm về ý nghĩa của trải nghiệm này.

Một lần, vẫn đang ngồi thiền ở vòng tròn cát đối diện với bức tường đá, tôi nhận ra bức tường bắt đầu trở nên trong suốt. Tôi chạm vào vùng trong suốt của bức tường và bất ngờ tay tôi đi xuyên thẳng qua đá. Hứng khởi, tôi cúi người về phía bức tường và cố gắng vươn càng sâu càng tốt vào trong đá. Cả người tôi như là xuyên qua bức tường và tôi thấy mình ở ngoài hang, trên bề mặt một hành tinh nào đó, trong một hẻm núi rất sâu.

Tôi trèo lên trên để nhìn. Trên bầu trời đêm lấp lánh những ngôi sao quen thuộc. Nhưng tôi không nhìn thấy bất kỳ dạng sống nào, chỉ có đá; tôi thậm chí không thấy cả bụi đất. Sau vài phút, tôi trèo lại vào khe đá và cố gắng quay trở lại vào bên trong cái hang, nhưng lần đầu tiên tôi không thành công. Chỉ có một bức tường đá. Không biết làm gì, tôi thấy sợ.

Đứng một lúc trước bức tường đá dường như không thể xuyên qua, tôi nhớ đến rung động của vòng tròn cát. Tôi cố gắng tái hiện lại âm thanh đó và nó thấm vào cơ thể tôi, còn bức tường trở nên trong suốt. Tôi lại đi xuyên qua nó và trở về vòng tròn cát trong hang. Sự việc được lặp đi lại lại như vậy

mà tôi vẫn khó mà tin được rằng nó đang thực xảy ra, dù tất cả dường như rất thật! Rất nhiều lần, sự việc được lặp lại giống như thế, tôi hầu như không thể tin được vào điều xảy ra, dù tất cả dường như rất thật!

Nắm được thủ thuật này, trong vòng một năm, tôi đi ra không gian bên ngoài để khám phá. Cảnh vật ở đó cũng thực hơn như cuộc sống trên Trái đất, ít nhất với tôi không có sự khác biệt nào. Tôi có thể cảm nhận được mình đang thở, còn nếu chạm vào đá, cảm giác giống y như tôi chạm vào đá ở trong thế giới bình thường. Tất cả đều y hệt, trừ tiếng rung không bao giờ dừng và ánh sáng không hắt bóng.

Trong thời gian đó, tôi sống trong một gia đình người da đỏ trên một bình nguyên ở vùng núi cao gần Taos, New Mexico. Căn nhà của tôi là một cái xe ô tô buýt Chervolet trở học sinh cũ, xuất xưởng từ năm 1957 và một cái lều vải trắng theo truyền thống của người da đỏ ở bên cạnh. Tôi sống như thế khoảng hai năm rưỡi.

Vào một đêm bão tuyết giá lạnh, có tiếng gõ vào cửa chiếc xe. Tôi ngạc nhiên rằng trước cửa lại có người, trong khi bão tuyết hoành hành và “nhà” tôi cách đường nhựa gần nhất khoảng hai, ba cây số. Một cô gái khoảng hai mươi tuổi run cầm cập hỏi xin chỗ trú ẩn. Tất nhiên, tôi mời cô ấy vào.

Khi cô cởi mũ trùm đầu, tôi thấy một gương mặt rất quen. Không nhớ được đã gặp cô ấy ở đâu, tôi bắt đầu hỏi người khách về những địa điểm mà ở đó chúng tôi có thể đã gặp nhau. Đột nhiên trong tôi lóe lên bức hình đầu tiên trên bức tường ở trong hang, là cô ấy! Trong buổi thiền đầu tiên sau đó, tôi đi vào trong hang. Chính xác, trên bức tường là bức hình của cô ấy. Cô gái ở với tôi gần một năm. Sự hiểu biết tâm linh mà cô truyền tải đã ảnh hưởng lớn tới cuộc đời tôi.

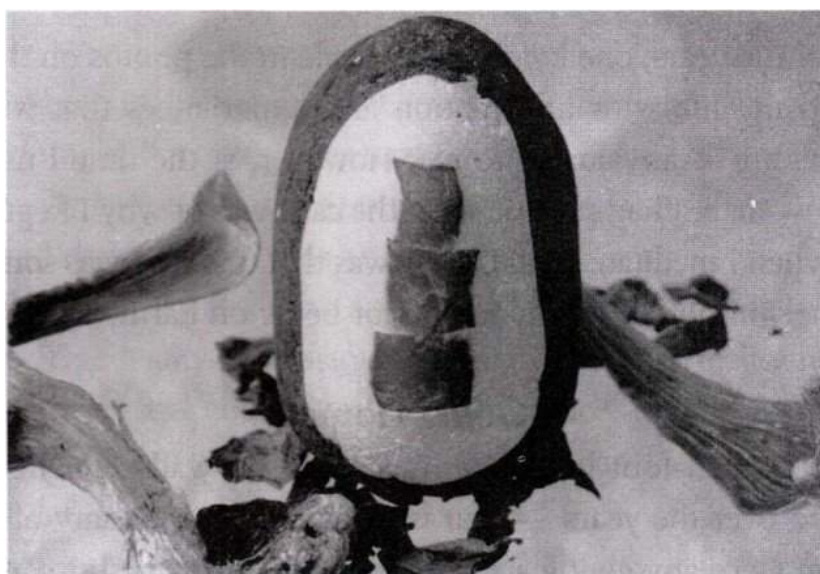
Từ năm này qua năm khác, từng người trong các bức hình trên tường lần lượt xuất hiện trong cuộc đời tôi. Họ đến với những thông tin và trải nghiệm mà với tôi là vô giá cho tới tận bây giờ. Nhưng khi đó, khi gặp cô gái trẻ không quen biết, tôi không có một chút hình dung nào về việc cái hang có ý nghĩa gì và tại sao tôi lại vào đó khi thiền định. Tôi chỉ biết rằng, cái hang có ý nghĩa vô cùng quan trọng đối với mục đích lưu lại của tôi ở trên Trái đất này.

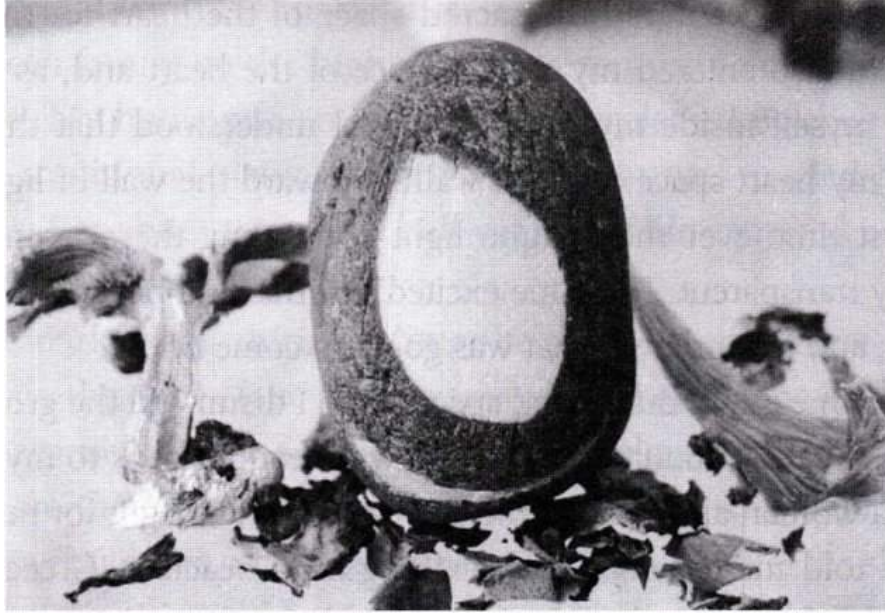
Trở về nhà

Năm tháng trôi qua, nhưng bức tường ánh sáng trắng ngăn tôi nhìn qua cái cổng cao 5m đi ra từ hang, vẫn nguyên như cũ cho đến tận năm 2002. Tôi dạy khóa học Sống trong trái tim ở Đức. Trong ngày, những người tham gia lần đầu tiên đi vào được khoảng không gian thiêng liêng, tôi cũng đi vào trong tim, giống như bình thường và xuất hiện trong hang của mình. Bây giờ thì tôi đã hiểu rằng đây chính là khoảng không gian nằm trong trái tim. Khi lại gần bức tường ánh sáng, lần đầu tiên tôi bỗng thấy nó trong suốt. Tôi rất hào hứng chờ xem điều gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Rồi chúng tôi đi ra khỏi khoảng không gian thiêng liêng để nghỉ giải lao 30 phút. Tôi đang đi về phòng của mình thì một người phụ nữ lại gần và nói rằng cô ấy có một món quà cho tôi.

Cô ấy kể rằng, một lần cô ấy đang đi bộ trên bờ biển tại Hy Lạp, không nghĩ ngợi gì cả, chỉ thưởng thức vẻ đẹp tự nhiên, thì nhìn thấy trên cát một hòn đá kỳ quặc. Cô ấy nhặt nó lên và hòn đá bảo: “Hãy mang tôi đến với Drunvalo”. Và cô ấy đã làm đúng như thế. Hòn đá được gói trong một mảnh vải, nên tôi không nhìn thấy nó ngay. Tôi cảm ơn người phụ nữ và mang món quà về phòng. Mở gói quà ra, tôi kinh ngạc. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy một vật gì như thế. Dường như, viên đá đến từ ngoài hành tinh.

Hòn đá

Việc đầu tiên tôi làm là ngồi xuống thiền định, với viên đá ở con mắt thứ ba. Ngay lập tức tôi đã đứng trước bức tường ánh sáng ở trong cái hang của mình. Trong phút chốc, bức tường ánh sáng hoàn toàn biến mất và tôi có thể nhìn qua cánh cổng, nơi kích thích trí tò mò của tôi trong nhiều năm qua.

Vũ trụ hiện ra với tất cả sự diễm lệ. Thăng từ trung tâm cánh cổng là chòm sao Orion, với ba ngôi sao sáng rõ. Bỗng nhiên, một chùm xoáy ánh sáng vàng kim lấp lánh tỏa ra từ ngôi sao trung tâm của chòm sao Orion và tiến về phía tôi với tốc độ rất nhanh cho đến khi bao bọc lấy toàn bộ cơ thể tôi.

Vào giây phút đó, tôi nhớ lại tất cả những điều mà Cha đã nói với tôi về cách tinh thần của tôi sẽ di chuyển để đi tới Trái đất sau khi rời từ chiều mười ba. Chỉ đến lúc đó tôi mới nhớ ra cách quay trở về nhà. Tôi vừa hạnh phúc, bởi vì ký ức đã mở lại cho tôi điều mà trước đó tôi đã chú ý quên, vừa lo âu rằng phải chăng tôi sắp rời khỏi Trái đất để trở về nhà. Một trong hai thiên thần lập tức trấn an tôi rằng thời gian trở về chưa đến, mà một cách thức giao tiếp mới vô cùng quan trọng cho tương lai của tôi vừa được mở ra nhờ “xoáy ánh sáng vàng kim”. Việc nhớ lại sự di chuyển của Tinh thần còn vô cùng quan trọng dưới một khía cạnh khác, mà trong thời gian ngắn tới, tôi sẽ được sáng tỏ.

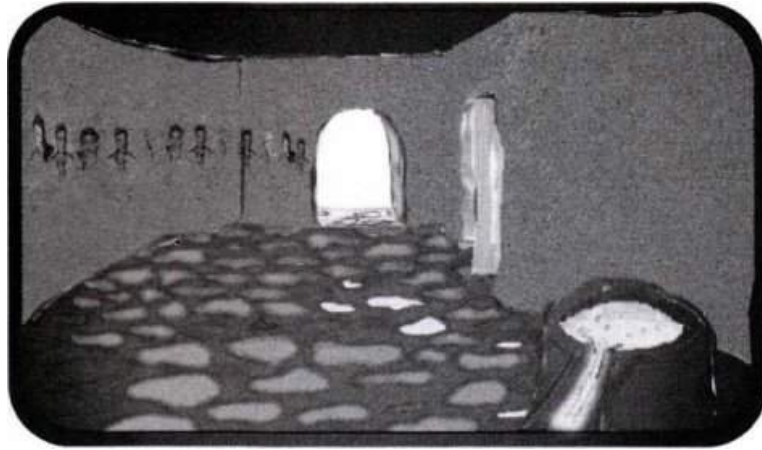
Tôi đi ra khỏi thiền định, tay vẫn giữ viên đá kỳ quặc ở vùng trán, tôi bật khóc. Cảm xúc của việc tái kết nối với Cha tôi giống như một sự giải tỏa.

Khi tôi quay trở lại phòng học sau giờ giải lao, người phụ nữ lại đến gặp tôi và nói: “Tôi quên không nói toàn bộ lời nhắn của viên đá ngay lúc đưa nó cho anh. “Hãy đưa tôi cho Drunvalo. Tôi là cách anh ấy sẽ nhớ lại việc trở về nhà như thế nào”. Tôi ôm cô ấy thay lời cảm ơn từ trái tim. Bản chất của cuộc sống thực là kỳ diệu!

Nhìn lại quá khứ, tôi đã chưa nhận thức được sự liên kết giữa cái hang mà tôi đến trong thời gian thiền Mer-Ka-Ba và khoảng không gian thiêng liêng của trái tim, cho đến khi tôi gặp những người Kogi ở Colombia. Chính những người Kogi đã làm sáng tỏ mối liên hệ đó và tôi biết ơn vô hạn họ vì điều này.

Thời gian là gì?

Và bây giờ phép màu thực sự bắt đầu. Trong một khóa học Sống trong trái tim khác vào năm 2002, tôi đang thiền và đi vào không gian thiêng liêng. Giống như mọi lần, tôi đi tới vòng tròn yêu thích của mình để ngồi trên cát và bắt đầu thiền ở trong thiền. (Drunvalo thiền để đi vào không gian thiêng liêng và ở đây lại ngồi xuống thiền, vì vậy, ông viết là thiền ở trong thiền – ND). Tôi bỗng thấy nước ngập vòng tròn cát, như bồn tắm. Nước tràn cả ra ngoài đường viền của vòng tròn cát, chảy qua nền hang sang phía đối diện và rồi mất hút trong không gian sau cánh cửa.

Vòng tròn cát trở thành cái bồn lớn chảy tràn nước trong lành

Cảnh tượng này thật hài hước. Bối rối trước diễn biến bất ngờ này, tôi chỉ biết đứng mà không biết phải làm gì và cũng chẳng hiểu tại sao điều đó lại xảy ra. Bỗng nhiên nước bắt đầu vượt lên thành của vòng tròn cát cả mét và chảy như sông đến bức tường nơi lối ra được mở rộng ngày càng to để đón nó.

Nước dâng lên ngày càng cao, đến mức đáng sợ. Tôi không biết phải làm gì, chỉ đứng im một lúc cạnh đài phun nước. “Ôi Trời, cái gì đang xảy ra thế?”, tôi nghĩ. Cuối cùng, tôi xả thiên và cảm thấy một chút bối rối.

Ngày hôm sau trong buổi học, tôi lại đi vào trong tim và có một trải nghiệm sẽ thay đổi mãi mãi quá trình thiên định của tôi. Nước vẫn chảy, hiền hòa hơn mặc dù vẫn ngập tràn. Đường viền đá của vòng tròn cát giờ đã cao lên đến khoảng một mét, khiến “công trình” này lại càng giống một cái bồn tắm hơn.

Tôi muốn đi vào phía bên trong không gian thiêng liêng, nhưng cứ đứng ở đó và nghĩ ngợi rằng có nên hay không nên đi vào. Cuối cùng tôi quyết định làm giống như mọi khi và đi vào “bồn tắm” đầy nước. Nước mát dễ chịu, khoảng bằng nhiệt độ phòng, rất sạch và hoàn toàn trong suốt. Giữa dòng nước chảy, tôi nhanh chóng nhập thiên, mắt mở to nhìn bức tường đá ở phía đối diện. Bức tường lại từ từ trở nên trong suốt như cảnh tôi đã nhìn thấy nhiều lần và tôi lại có mong muốn ghé gớm đi xuyên qua nó.

Đang trôi qua hẻm núi quen thuộc để nhìn ra hành tinh cần cỗi, quang cảnh làm tôi chững lại vì kinh ngạc. Hành tinh này không còn là một sa mạc nữa! Cây cối mọc khắp nơi và một khu rừng nhiệt đới trải khắp các phía ra, ngút ngát đến tận chân trời. Làm cách nào mà điều đó xảy ra?

Tôi chưa kịp đặt câu hỏi thì trước mắt tôi hiện ra hình ảnh dòng nước chảy ra từ không gian thiêng liêng và tôi nhận ra rằng chính dòng nước đã cho hành tinh này sự sống. Nhưng thực vật ở đây trông trưởng thành như là chúng đã mọc lâu lắm rồi. Có thể thời gian trong thế giới này không giống như tôi vẫn hình dung? Trong tôi xuất hiện bao nhiêu câu hỏi.

Sau một khoảng thời gian dài băn khoăn và sửng sốt, tôi quay trở lại không gian thiêng liêng và đi vào cơ thể của mình. Một lần nữa trở lại trong thế giới này, tôi suy nghĩ nhiều ngày về trải nghiệm vừa qua. Thật sự, tất cả những điều đó có nghĩa là gì? Tiếng nói bên trong và những thiên thần của tôi chỉ im lặng, cho tôi tự tìm kết luận của riêng mình.

Không gian thiêng liêng của những người khác – Một số ví dụ

Tôi đã lắng nghe hơn một nghìn câu chuyện của những người khác nhau về trải nghiệm bên trong trái tim. Dù có vài điểm tương đồng với thực tại có trật tự và ổn định mà chúng ta đang sống, tâm ảnh của trái tim vẫn giống giấc mơ hơn.

Sự trải nghiệm của mọi người là rất đa dạng. Vì vậy, đừng chờ đợi điều gì cả. Hãy là một đứa trẻ, đi vào không gian bên trong của mình với trái tim rộng mở. Trải nghiệm của bạn gần như chắc chắn là duy nhất. Sau đây là vài ví dụ minh họa cho thấy sự phong phú của không gian thiêng liêng.

* * *

“Khi tôi cầu nguyện ánh sáng ngập tràn không gian thiêng liêng của mình, thì điều đó lập tức thành hiện thực. Tôi rất vui, bởi vì, thông thường mọi lời đề nghị của tôi đều không có kết quả. Đó là ánh sáng dịu ấm, không sáng chói như là ở nhà tôi. Tôi nhìn quanh và thấy mình đang đứng trong một ngôi đền lớn phong cách Ai Cập, có điều những tảng đá như làm bằng điện và tự tỏa sáng. Trên các bức tường là những chữ tượng hình Ai cập. Khi tôi tiến lại gần, để nhìn rõ hơn, chúng nhảy múa như có sự sống. Bằng cách nào đó, một chuỗi khoảng mười hai hình ảnh biểu lộ một ý nghĩa rất

trộn vện với tôi. Tôi không thể diễn tả điều đó bằng lời, nhưng trái tim tôi hiểu và tôi bật khóc”.

* * *

“Tôi rẽ sang và thấy một cánh cửa rất cao. Tôi đi qua cửa vào một căn phòng khác, ở đây có một người phụ nữ đẹp, uy nghi với tóc đen, mắt đen, và váy dài vàng kim. Cô ấy giống người Ai Cập. Người phụ nữ cầm tay tôi và không nói một lời dẫn tôi đến một căn phòng nhỏ và giản dị. Cô ấy để tôi lại và biến mất. Tôi hiểu ngay rằng mình đã đi vào không gian thiêng liêng. Tôi chắc chắn”.

* * *

“Bất ngờ căn phòng thay đổi hình dạng, và cứ lớn lên mãi cho đến khi dài hơn một dặm, và vẫn tiếp tục lớn cho đến khi các bức tường biến mất. Rồi thì, tôi nhận ra mình đang ở sâu trong vũ trụ. Lúc đó, ông (Drunvalo) bảo chúng tôi quay lại.

* * *

Một chàng trai, trước đó đã cho rằng sẽ chẳng có điều gì xuất hiện với anh vì đơn giản: “Nó không bao giờ xảy ra”, đã chia sẻ trải nghiệm của mình như sau:

“Khi tôi kêu gọi ánh sáng xuất hiện, không có gì xảy ra. Thế là, tôi bắt đầu thử cảm nhận xung quanh, giống như ông (Drunvalo) đã khuyên. Bằng cách nào đó tôi biết mình đang ở đâu, tất cả rất quen thuộc. Tôi quay sang trái, dường như có một bức tranh trường phái ấn tượng. Tôi có thể cảm nhận đường nét mờ nhạt của một cái gì đấy ở gần bên.

“Dần dần tôi bắt đầu nhận ra những hình dáng và hình khối khác nhau. Các hình khối ngày càng sáng, cho đến lúc tôi ở bên trong một thế giới chỉ có ánh sáng. Đây không phải là một thế giới đặc mà là dạng không gian toàn đồ họa (hologram). Ánh sáng bắt đầu chuyển động, tạo thành các dạng hình học. Tôi thấy mình cũng chuyển động, chảy theo dòng ánh sáng về nguồn của nó. Một vẻ đẹp sâu sắc, cảm giác đang chuyển động nhanh, thật sáng khoái. Cái gì đó kéo tôi về phía nó và tôi nhìn thấy. Những dòng ánh sáng từ khắp vũ trụ hướng về một chỗ duy nhất, nơi mà tôi đang lao tới. Vào

khoảnh khắc đó, quy mô và sự vĩ đại của điều này đã đạt mức độ thiên hà. Tôi cảm thấy mình chỉ là một hạt bụi, ở giữa tất cả những điều đó.

“Khi chảy như thủy ngân vào trung tâm của trường ánh sáng này, tôi đang ở NHÀ – chữ viết hoa! Tôi đã từng ở đây. Ở trung tâm là một quả cầu tròn bằng nước đang sống. Tôi trượt vào bên trong quả cầu bằng nước ánh sáng. Đúng lúc đó, ông gọi chúng tôi quay về. Tôi biết tôi sẽ trở lại nơi đó. Tôi rất không muốn ngừng trải nghiệm này. Tôi không muốn quay về. Tôi đã thực sống.”

* * *

Những câu chuyện như vậy có thể kể mãi không hết. Chúng luôn luôn khác biệt và luôn luôn riêng tư với mỗi thiền sinh của trái tim. Sau khi nghe hàng trăm câu chuyện dạng này, mọi việc trở nên sáng tỏ với tôi rằng tồn tại một thực tại bên trong trái tim con người, thực tại này cũng quan trọng, thậm chí còn căn bản hơn thế giới có cấu trúc của tâm trí mà chúng ta tưởng rằng mình chỉ đang sống ở đó.

Điều cản trở bạn trải nghiệm không gian thiêng liêng

Có một vài nguyên nhân khiến cho một số người không thể đi vào trong tim hoặc khiến cho họ muốn bỏ đi ngay khi tìm thấy khoảng không gian đặc biệt này. Sau gần hai năm giảng dạy và lắng nghe những người không đi vào được trái tim, tôi mới bắt đầu hiểu nguyên nhân của việc này.

Như tôi đã đề cập ở phần trên, những người có một tổn thương tình cảm nghiêm trọng qua các cuộc đời, đặc biệt là những trải nghiệm tiêu cực trong tình yêu và trong các mối quan hệ sẽ sống lại nỗi đau này khi vừa đi vào tim. Nỗi đau đó quá lớn đến nỗi họ buộc phải bỏ đi. Đây là nguyên nhân phổ biến nhất.

Ngoài ra còn một vấn đề nữa – sợ cái không biết. Rất nhiều người, khi vừa nhìn thấy những hình ảnh trong tim, ngay tức khắc hiểu rằng nó rất thật. Vì lẽ đó, họ bị nỗi sợ bao phủ bóp nghẹt và đẩy họ ra khỏi trái tim mình. Tôi thấy rằng trong trường hợp đó, chỉ cần những người này ở lại trong trái tim mình thêm một lúc, nỗi sợ phần lớn tự biến mất và mọi việc trở nên tốt đẹp. Bí mật nằm ở chỗ làm sao để một người có thể ở lại trong trái tim đủ lâu để nỗi sợ được hóa giải.

Nguyên nhân thứ ba mà tôi cũng đã viết trong những trang trước của cuốn sách này là sự kỳ vọng về một cách “nhìn” cụ thể nào đó. Nhiều người quên rằng họ có thể “nhìn” bằng những cách khác, nhờ vào khứu giác, xúc giác, thính giác, hoặc vị giác.

Như đã nói, ban đầu chỉ một nửa số người tham dự các khóa học của tôi thành công. Nhưng tới tháng một năm 2002, sau khi tôi đã phát hiện ra những nguyên nhân kể trên, thì trong một trăm tám mươi người tham gia khóa học ở Đức có tới một trăm bảy mươi tư người trải nghiệm được không gian thiêng liêng của trái tim. Tất nhiên, tất cả chúng ta vẫn đang học hỏi và đang nhớ lại.

Chương V: Sự hợp nhất của Trời và Đất

- **Hơi thở hợp nhất**
- **Đi lên khán đài**
- **Nó rất giản đơn**

Điều những người thổ dân đã dạy tôi là trước bất kỳ nghi lễ quan trọng nào, nhất thiết phải hợp nhất với tình yêu của người Mẹ Trái đất, sau đó với người Cha Trời và nhờ vào đó, cuối cùng với Đại Tinh thần của Đấng Sáng tạo. Cũng cần phải làm y hệt như vậy trước khi đi vào khoảng không gian thiêng liêng của trái tim, nếu không nó sẽ chạy trốn khỏi bạn.

Tôi đã học kỹ thuật này ở dạng rất đơn giản và thô sơ từ Jimmy Reyna, người hướng dẫn của tôi ở Taos Pueblo vào năm 1981. Rồi, một

trong các người thầy vĩ đại của truyền thống Kriya Yoga đã giảng lại nó bằng ngôn ngữ rất thanh thoát.

Tôi chuẩn bị diễn thuyết trên khán đài trong sự kiện “Trái tim mặt trời” tổ chức trên đảo Jekyll Island, bang Georgia, khoảng năm 1994. Nhiều người thầy tâm linh thay nhau đưa thính giả vào trạng thái kết nối mỗi lúc một sâu hơn với Đấng Sáng tạo. Tôi sẽ là diễn giả tiếp theo. Trong một căn phòng nhỏ ở hậu trường, tôi ngồi trước một bệ thờ có đặt một ngọn nến và ảnh các chân sư Krishna, Jesus, Babaji, Lahiri Maharshi, Sri Yukteswar và Yogananda của Hiệp hội Tự nhận thức bản thân. Tôi biết trước là sẽ có người gọi mình ra khán đài, tôi cũng biết trước nội dung bài nói nên không cần chuẩn bị gì thêm, ngoài việc tập trung. Đối với tôi, cách tập trung tốt nhất là thiền định.

Tôi bày tỏ lòng cảm kích trước sự vĩ đại của các chân sư và nhắm mắt nhập thiền. Thế giới xung quanh tôi mờ dần và biến mất. Khi năng lượng dâng lên, tôi thấy một linh ảnh. Thời khắc này đã thay đổi dòng sự kiện ngày hôm đó với thính giả và thay đổi hầu hết dòng chảy trong thế giới tâm linh của tôi.

Gương mặt cao quý của Sri Yukteswar xuất hiện. Dù có quan hệ thân thiết với Yogananda, học trò của Sri Yukteswar, tôi chưa bao giờ nghĩ đến Sri Yukteswar. Nhưng đây chính là thầy.

Sri Yukteswar

Hơi thở Hợp nhất

Sri Yukteswar đi thẳng vào vấn đề, như tôi sẽ làm bây giờ với các bạn. Thầy nói với tôi rằng không ai ở Ấn Độ có thể tưởng tượng nổi việc tiếp cận thánh thần bên ngoài một trạng thái nhất định nào đó của tâm trí và trái tim. Thầy đưa cho tôi chỉ dẫn cụ thể về cách kết nối chính xác và có nhận thức với thần thánh và tận cùng là với Đấng Sáng tạo, như sau

“Con có thể ở bất kỳ đâu. Nhưng với ta, ta dùng một bộ thờ với một cây nến để định tâm. Ta cảm giác và nhận biết sự hiện diện của các chân sư, và chúng ta bắt đầu thở, cùng với nhau như một”.

Hợp nhất với Mẹ thần thánh

“Con hãy chuyển sự chú ý đến một nơi trên Trái đất, mà với con đó là nơi đẹp nhất trên thế giới. Nơi này có thể là bất kỳ đâu – cảnh núi với cây cối, hồ và sông, hoặc cảnh sa mạc cát khô không sự sống – miễn là con thấy nơi đó đẹp. Quan sát đến chi tiết nhỏ nhất có thể”.

“Nếu nơi chốn của con là núi, hãy nhìn đỉnh núi và mây trắng bông bành. Hãy nhìn và cảm nhận khu rừng cùng cây cối đều đưa theo gió. Hãy nhìn các con vật – sơn dương và hươu, sóc và thỏ. Hãy nhìn xuống làn nước trong veo của dòng sông. Bắt đầu cảm thấy tình yêu đối với nơi này và với tất cả thiên nhiên. Hãy lớn rộng trong không gian tự nhiên của tình yêu cho đến khi trái tim đập với hơi ấm tình yêu.

Khi thời giờ điểm, hãy gửi tình yêu của con đến trung tâm của Trái đất, dùng sự chú tâm của con sao cho Mẹ Trái đất có thể trực tiếp cảm nhận được tình yêu con dành cho Người. Con có thể đặt tình yêu của con trong một quả cầu nhỏ, và gửi nó tới Mẹ nếu con muốn, nhưng quan trọng nhất vẫn là sự chú tâm của con. Sau đó, hãy đợi, như một đứa trẻ. Đợi cho đến lúc Mẹ Trái đất gửi lại tình yêu của Người cho con và con cảm nhận được tình yêu đó. Con là con của Người và ta biết rằng Mẹ yêu con”.

“Khi tình yêu của Mẹ đi vào cơ thể con, mở trọn vẹn, cho phép tình yêu này đi mọi nơi trong toàn cơ thể. Hãy để tình yêu thấm vào từng tế bào. Hãy để tình yêu di chuyển khắp cơ thể ánh sáng. Hãy để tình yêu đi đến bất cứ nơi nào nó muốn. Cảm nhận tình yêu tuyệt đẹp của Mẹ bao bọc con và ở lại trong trạng thái hợp nhất với Mẹ Trái đất cho tới khi con cảm thấy tràn đầy”.

Hợp nhất với Cha thần thánh

“Khi thời khắc tới, mà chỉ con mới biết, không ngắt sự hợp nhất tình yêu với Mẹ của con, hãy hướng tới Cha của con, người cha Thần thánh. Hướng đến phần còn lại của vũ trụ, bên ngoài Trái đất. Đặt sự chú tâm của con vào một bầu trời đêm. Nhìn Dải Ngân hà trôi ngang vũ trụ. Quan sát các hành tinh và Mặt trăng quay quanh con và Trái đất. Cảm nhận Mặt trời ẩn dưới Trái đất. Nhận ra chiều sâu kinh ngạc của vũ trụ.

“Cảm nhận tình yêu con dành cho Cha, người cha Thần thánh là tinh thần của mọi sáng tạo, trừ Người Mẹ. Và khi tình yêu này lớn đến mức nó không thể ở bên trong con lâu hơn nữa, hãy chuyển tình yêu đó tới bầu trời với sự chú tâm của con. Con vẫn có thể gửi tình yêu vào vũ trụ qua một quả cầu nhỏ, nếu muốn”.

Sri Yukteswar nói hãy đặt tình yêu của bạn vào một quả cầu nhỏ và với sự chú tâm, gửi nó tới bầu trời. Thầy nói hãy gửi nó tới mạng lưới nhận thức hợp nhất quanh Trái đất. Nếu bạn không biết mạng lưới đó là gì, thì cũng đừng lo, cứ làm như hầu hết các dân tộc thổ dân bản địa vẫn làm: Gửi tình yêu của bạn tới Mặt trời. Như tất cả các mạng lưới, Mặt trời của Thái dương hệ được kết nối tới các mặt trời khác, các vì sao, và cuối cùng là với sự sống ở mọi nơi. Một số dân tộc, như người Kogi ở miền tây nam nước Mỹ, gửi tình yêu của họ tới Đại Mặt trời Trung tâm của vũ trụ, một khái niệm không phải ai cũng biết, nhưng điều này cũng có hiệu lực tương tự. Hãy chọn một cách, cách nào không quan trọng. Mục đích cuối cùng là tình yêu của bạn đến được với sự sống muôn nơi.

Sri Yukteswar nói tiếp:

“Một khi tình yêu của con đã được gửi tới bầu trời, Người cha Thần thánh, con lại đợi; con đợi Người cha gửi tình yêu của Người lại cho con. Đương nhiên, Người sẽ luôn làm vậy. Con vĩnh viễn là con của Người và Cha sẽ luôn luôn, luôn luôn yêu con. Như với tình yêu của Mẹ, khi con cảm nhận được tình yêu của Cha thấm vào trong con, hãy cho phép tình yêu đó đi đến bất cứ nơi nào nó muốn. Đó là tình yêu của Cha và nó thuần khiết”.

Tam giác linh thiêng được kích hoạt

“Ở thời khắc này, một điều rất hiếm đang xảy ra: Tam giác Linh Thiêng được kích hoạt trên Trái đất. Người Cha Thần thánh và người Mẹ

Thần thánh kết nối với con trong tình yêu thuần khiết, và con, đưa Con Thần thánh, hoàn thành Tam giác Linh thiêng”.

Theo Sri Yukteswar, chỉ trong trạng thái tâm thức đặc thù này, Đấng Sáng tạo có thể được nhận biết trực tiếp. Do vậy, bước cuối cùng của phương pháp thiền này là trở nên tỉnh thức về sự hiện hữu của Đấng Sáng tạo - khắp quanh bạn và bên trong bạn.

Với phần cuối của bài thiền này, Sri Yukteswar ban đầu đưa cho tôi một phương pháp phức tạp để ở vào trạng thái nhận thức được Đấng Sáng tạo. Nhưng sau khi trao đổi với nhiều bô lão của các bộ lạc khác nhau trên thế giới, tôi cảm thấy chúng ta có thể đơn giản hóa cách thức để đạt được tâm thức này. Cách này vô cùng đơn giản. Một khi đã ở trong Tam giác Linh thiêng, bạn có thể đạt được trải nghiệm này, đơn giản bằng cách mở trái tim của bạn cho sự hiện hữu của Đấng Sáng tạo. Vì một số lý do mà chỉ Đấng Sáng tạo mới biết, trong trạng thái Tam giác Linh thiêng, sự hiện hữu của Đấng Sáng tạo được nhận thức dễ dàng.

Sri Yukteswar gọi tên của phương pháp thiền này là: Hơi thở hợp nhất. Đấng Sáng tạo luôn hiện hữu ở khắp mọi nơi, nhưng con người không luôn luôn cảm nhận được Đấng Sáng tạo. Thiền Hơi thở hợp nhất trực tiếp đưa bạn một cách có nhận thức vào trong sự hiện hữu của Đấng Sáng tạo.

Với một số người, trạng thái nhận thức hợp nhất là tất cả những gì cần thiết để hoàn thành mọi chu trình của sự sống. Hay nói một cách khác, tâm thức này chính là cánh cửa dẫn đến mọi nghi thức linh thiêng của sự sống, như sự sinh ra của chúng ta trong thế giới này, hôn nhân thiêng liêng và thậm chí cả cái chết. Theo những người da đỏ, ngay cả nghi thức gieo trồng và thu hoạch mùa màng cũng đòi hỏi sự kết nối đặc thù với Đại Tinh thần, để cây trồng được phát triển mạnh khỏe.

Cách thức tự nhiên là đồng sáng tạo với Thượng đế hay Đại Tinh thần, tham dự vào mọi chu trình của tự nhiên là điều rất tự nhiên để đem lại sự cân bằng cho sự sống. Theo Kinh thánh nói rằng, chúng ta là những người bảo vệ của Khu vườn, hay tự nhiên, như được mô tả trong câu chuyện về Adam và Eva, cũng như trong thời đại hiện nay, nhưng chúng ta đã quên mất mục đích của mình. Thiếu sự kết nối bên trong giữa chúng ta và Đấng Sáng tạo, chúng ta đang chia rẽ và mất phương hướng. Vì vậy, bài thiền Hơi

thở Hợp nhất của Sri Yukteswar là cánh cổng dẫn đến sự nhớ lại Đấng Sáng tạo và dẫn đến không gian thiêng liêng của trái tim.

Đi lên khán đài

Đến lúc này, Sri Yukteswar trở nên cứng rắn. Thầy nhìn thẳng vào mắt tôi và nói: “*Drunvalo, ta muốn hôm nay con lên khán đài và dạy cho thính giả bài thiền mà ta vừa dạy*”. Ánh mắt thầy thể hiện lời thầy, tôi nghĩ rằng tốt hơn cả là nghe lời ông. Sau đó, thầy cúi chào và biến mất.

Tôi nhớ tiếng gõ vào cửa nhắc nhở rằng lượt thuyết trình của tôi đã đến. Tôi nhớ mình đứng lên, lẩn lộn. Tôi không biết cần làm gì. Tôi đã chuẩn bị bài phát biểu của mình, nhưng điều vừa xảy ra đã xóa bỏ tất cả.

Tôi nói với người tổ chức chương trình rằng sẽ lên khán đài trong vòng một phút. Tôi đóng cửa và gọi các thiên thần. Họ khuyên tôi nên làm theo lời của Sri Yukteswar và rằng cuối cùng tôi sẽ hiểu. Tôi làm như vậy và cuối cùng tôi đã hiểu.

Đứng trước thính giả, tôi kể câu chuyện vừa mới xảy ra và sau đó đề nghị họ đi vào trạng thái thiền mà Sri Yukteswar đề xuất mạnh mẽ rằng tất cả chúng tôi cần trải nghiệm. Tôi dẫn những người tham dự theo các bước của bài thiền và cũng tự thực hiện theo. Sau đó là sự im lặng và trạng thái an vui.

Sau một lúc lâu, tôi bị kéo ra khỏi trạng thái thiền khi một người đàn ông giật tay áo và bảo tôi mười phút nữa là đến bữa trưa. Tất cả mọi người có mặt trong hội trường, trừ ban tổ chức, đều ở trong trạng thái thiền sâu. Tôi đề nghị mọi người từ từ quay trở về. Lần đầu tiên trong đời, tôi thấy nhiều người trong số thính giả vẫn còn ở rất sâu trong trạng thái thiền định, đến mức họ không thể hoặc không muốn xả thiền.

Sau vài lần yêu cầu, vẫn còn khoảng ba mươi người chưa quay lại. Chúng tôi đến bên từng người để giúp họ xả thiền. Cuối cùng, còn một thanh niên trẻ, mà chúng tôi tưởng phải đưa đến bệnh viện. Thêm hai mươi phút nữa, khi mọi người đang ăn trưa, anh ta cuối cùng cũng mở mắt.

Tôi chỉ biết tự hỏi: “Điều gì đã xảy ra?” Một trải nghiệm vượt trên cả sự thiền định ở lại với tôi. Tôi vẫn còn cảm thấy tình yêu của Mẹ, của Cha

và sự hiện hữu của Đấng sáng tạo, ở khắp nơi, trong tất cả. Nó thật ngọt ngào. Nó thật đẹp tươi.

Năm tháng trôi đi, tôi hiểu rằng cần phải cẩn trọng với bài thiền Hơi thở Hợp nhất. Khi ở trạng thái này, mọi người không muốn rời đi, nó rất dễ chịu. Nếu muốn hành thiền theo cách này, hãy dành cho bạn rất nhiều thời gian. Tắt điện thoại và làm tất cả để không bị quấy rầy trong một khoảng thời gian không giới hạn. Hãy để cho trải nghiệm này, giống như bông hoa mùa hè, nở ra bên trong bạn.

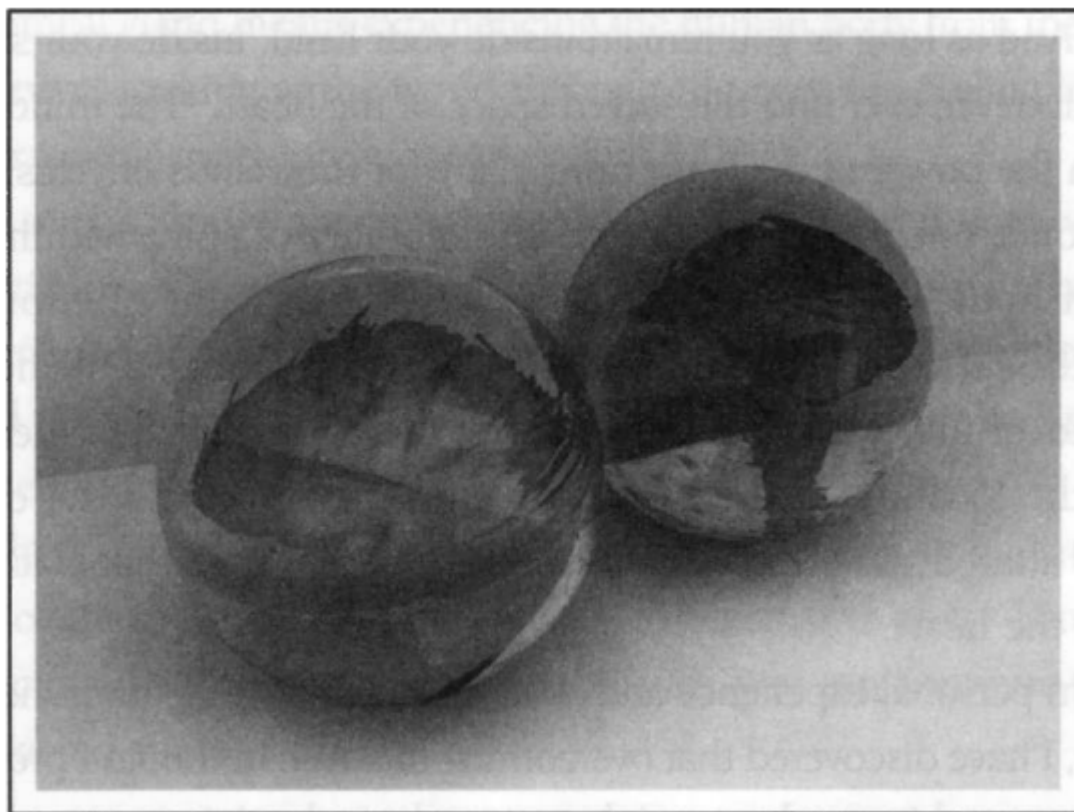
Nó rất giản đơn

Bây giờ bạn đã biết Hơi thở Hợp nhất, hãy luôn đi vào trạng thái nhận thức này trước khi đi vào không gian thiêng liêng của trái tim. Nếu không, cho dù bạn có cố gắng đến đâu để tìm kiếm không gian đó, thì nó vẫn sẽ chạy trốn khỏi bạn, không một dấu vết.

Một khi bạn đã đạt được cấp độ tâm thức của Hơi thở Hợp nhất, bạn sẽ thấy việc đạt được nó ngày càng dễ hơn và cuối cùng bạn ở trong trạng thái đó thường xuyên. Đó là mục đích lý tưởng, theo tất cả các thầy của tôi, những người biết phương pháp thiền này.

Tôi tin rằng Hơi thở Hợp nhất tạo ra sự rung động bên trong, cho phép bạn tìm thấy chén thánh, không gian thiêng liêng của trái tim, nơi mà Đấng Sáng tạo đã tạo ra tất cả. Nó rất giản đơn. Điều mà bạn hằng tìm kiếm vẫn ở trong chính trái tim bạn.

Chương VI: Rời khỏi tâm trí, đi vào trái tim

- **Bài tập thứ nhất: Chuyển động ở bên trong thân thể**
- **Bài tập thứ hai: Đi vào trái tim**
- **Bài tập thứ ba: Trong đầu – “Om”, trong tim – “Aaa”**
- **Hai cách đi vào trong không gian thiêng liêng**

Mặc dù, Hơi thở Hợp nhất cần thiết để đi vào không gian thiêng liêng, nhưng trên con đường này vẫn còn xuất hiện hai cản trở.

Thứ nhất, đối với những người có hệ thống tư duy phương Tây, chỉ thiên Hơi thở Hợp nhất không đủ để tìm thấy không gian thiêng liêng. Tại sao?

Bởi vì, cách tư duy này luôn tạo ra ảo tưởng để đưa bạn đi chệch hướng khỏi chân lý, nó sẽ nói: “Đừng nghe trái tim. Chỉ có tôi mới biết ngọn nguồn của tất cả. Hãy đi theo tôi, hãy hành động logic, khi đó tất cả sẽ tuyệt vời. Khoa học của tôi là con đường duy nhất để biết sự thật”. Với sự giúp đỡ của quá trình suy nghĩ và logic, tư duy sẽ không cho bạn đi ra khỏi đầu.

Đến khi nào, bạn vẫn còn ở đó, trong hộp sọ của mình, bạn không bao giờ có thể tìm thấy khoảng không gian thiêng liêng. Vậy đấy, đã cả nghìn năm, trí não đã giấu bạn sức mạnh của trái tim.

Thứ hai, con người cần biết rằng, linh hồn trong thân thể của anh ấy có thể di chuyển. Nếu không hiểu được điều đó, mọi nỗ lực để đi vào khoảng không gian thiêng liêng là vô vọng. Bạn cần phải khám phá trải nghiệm việc linh hồn có thể di chuyển từ chỗ này đến chỗ kia của cơ thể. Đúng theo nghĩa đen, **linh hồn** rời khỏi cái đầu – tâm trí, đi vào một trạng thái đã hoàn toàn biến đổi của ý thức và trí thông minh để đi vào trái tim.

Dựa trên trải nghiệm cá nhân và lời kể của cả nghìn người, tôi đi đến kết luận, không quá phức tạp để dùng quá trình suy nghĩ khi mà bạn hiểu rằng cần phải làm điều đó. Nếu bạn chỉ ngồi, lắng nghe hoặc phản ứng với ý nghĩ, bạn rơi vào bẫy của cái đầu: công việc của ý nghĩ không bao dừng và trở thành cản trở cho bạn.

Có một số cách thiền có thể giúp bạn vượt qua được rào cản của tư duy. Ví dụ, Vipassana, khi con người ngồi và thiền trong nhiều tiếng đến khi đạt được sự yên lặng của dòng tư duy. Nhưng còn có phương pháp đơn giản hơn, dựa trên nguyên tắc, linh hồn có thể rời khỏi tâm trí và đầu. Đây là phương pháp duy nhất mà tôi biết để đi vào không gian thiêng liêng.

Tôi hiếm khi gặp được người biết rằng linh hồn của con người có thể di chuyển trong thân thể. Khi mà tôi nói điều này, nhiều người nhìn tôi như nhìn một người điên. Trong khi đó, những thổ dân biết rất rõ điều này. Chính điều đó đã xảy ra khi họ thực hiện các nghi thức tâm linh của mình.

Linh hồn của con người không bó buộc vào thân thể. Khi cái chết xảy ra, chúng ta (linh hồn của chúng ta) rời khỏi cái vỏ vật lý và trở về một thế giới khác, khác biệt với thế giới này. Thân thể - giống như cái áo khoác, chúng ta mặc vào để trở thành con người, cởi ra khi thời gian đã điểm để trở thành ai đó hay cái gì đó khác.

Trong quá trình nghiên cứu vấn đề này, tôi phát hiện ra rằng, ngày nay, linh hồn con người, thông thường nằm ở trong tuyến tủy, ngay chính trung tâm của đầu. Có nghĩa là, nhận thức của thân thể hình thành từ kết quả nhìn qua mắt ra thế giới bên ngoài và chúng ta cho rằng thế giới đó có gì đó tách biệt với bản thân ta.

Do đó, chúng ta có ấn tượng rằng, cái “Tôi” nằm trực tiếp ở sau mắt, cho dù chúng ta cảm nhận được cả những phần khác của cơ thể. Mọi người có thể di chuyển sự chú ý đến các phần khác của cơ thể, ví dụ đến tay hoặc bàn chân, trong khi đó linh hồn vẫn nằm nguyên ở vị trí tuyến tủy như cũ.

Còn tồn tại nhiều cách khác để cảm nhận cơ thể của con người. Một trong số đó, tôi sẽ dạy bạn ngay bây giờ. Cần thiết phải hiểu và nắm vững cách này bằng trải nghiệm riêng, trước khi bạn tiếp tục con đường đi tìm khoảng không gian thiêng liêng của mình.

Bài tập thứ 1: Di chuyển trong thân thể

Cách đơn giản để làm bài tập này, bạn hãy coi đây là một trò chơi và đơn giản hơn – hãy coi mình là một đứa trẻ nhỏ. Đừng quá quan trọng mọi thứ, sự nghiêm túc là của trí tuệ, nó cản trở để đạt được mục đích của bài tập này. Đơn giản là bạn hãy thư giãn! Chính đứa trẻ nhỏ sống ở trong bạn sẽ giúp bạn dễ dàng đi vào trong tim, chứ không phải sự thận trọng và trưởng thành của trí tuệ.

- Đặt sự chú ý vào tay phải của bạn. Cảm nhận nó từ bên trong và cố gắng ở mức cao nhất có thể “ở” bên trong của nó. Liệu linh hồn của bạn có giống như cũ, vẫn đang ở trong đầu và cảm tay tay bạn? Nó chính là như vậy đấy. (Tôi đề nghị bạn làm điều này để bạn hiểu rằng: đây không phải là điều tôi muốn hàm ý đến, bạn tập trung vào tay nhưng linh hồn bạn vẫn ở đầu).
- Hãy nghĩ về linh hồn của mình, về bản thân, giống như một cái gì đó tách biệt với cơ thể. Hãy hình dung nó giống như một quả cầu nhỏ tỏa sáng kích cỡ chừng một hòn bi.

Trong bước tiếp theo, chúng ta sẽ di chuyển ra khỏi đầu, vẫn trong hình dạng của quả cầu sáng nhỏ, vào luân xa cổ họng. Để bắt đầu, hãy bàn một chút về cách vận hành để chuẩn bị cho tâm trí.

Hãy hình dung ra một tòa nhà cao tầng có thang máy trôi ra ở bên ngoài. Thang máy này làm hoàn toàn bằng kính, vì vậy, bạn đứng ở trong và có thể nhìn thấy tất cả mọi thứ xảy ra ở bên ngoài. Thang máy đi xuống, bạn nhìn thấy cả tòa nhà. Trên đường, bạn có cảm giác rằng, mái nhà đang dần xa khỏi bạn. Điều đó có nghĩa, khoảng cách tương đối của bạn với tòa nhà liên tục thay đổi. Vì vậy, bạn có thể nhìn thấy tòa nhà từ nhiều điểm khác nhau, đúng không?

- Bây giờ bạn nhắm mắt lại (điều này quan trọng) – lúc này bạn chỉ có thể nhìn nhờ vào sự tưởng tượng của mình. Hãy hình dung, bạn là quả cầu nhỏ, đi ra khỏi tuyến tòng và hạ xuống, giống như cái thang máy, từ đầu xuống luân xa ở cổ họng.

Rời khỏi đầu và chuyển động xuống luân xa cổ, bạn thấy trong sự hình dung của mình, đầu trở nên xa ra khỏi bạn, nó vẫn ở phía trên, giống như phần trên của ngôi nhà. Đừng nghĩ về điều đang xảy ra, bằng không nó sẽ cản trở quá trình. Đơn giản, bạn đang chơi trò chơi.

- Khi chạm đến luân xa cổ, bạn cảm thấy hoặc nhìn thấy nhờ con mắt ở bên trong, rằng đầu ở chỗ nào đó từ phía trên bạn, và bạn có cảm giác như là bạn nhìn từ cổ họng của mình. Hãy cảm nhận sự mềm mại ở xung quanh bạn. Bạn đang ở chiều cao gần ngang bằng với vai của mình. Bạn đã thành công!

Nếu bạn không thể làm bài tập này ngay từ lần đầu tiên, hãy dừng lại, thư giãn và đừng quên rằng bạn làm bài tập như là đang chơi một trò chơi. Hãy tiếp tục tập cho đến khi, nhờ vào tâm ảnh, bạn nhìn hoặc cảm thấy linh hồn bạn di chuyển từ đầu xuống luân xa cổ.

- Dừng ý nghĩ chuyển về đầu. Bạn, bằng tâm ảnh hoặc cảm thấy, thân thể rời xa khỏi bạn, ở lại phía dưới, trong lúc đó thì bạn như là linh hồn lại một lần nữa ở trong hộp sọ, gần với trung tâm.

Đi vào đầu, hãy chắc chắn rằng, bạn đang nhìn đúng hướng, về phía trước mặt. (Điều này có vẻ kỳ quặc, không bình thường, nhưng có một số người khi quay trở lại đầu, họ lại quay về phía gáy và điều này đã làm họ rất bối rối. Chắc là việc này không xảy ra với bạn, nhưng nếu rơi vào trường

hợp đó, bạn chỉ cần quay lại để mắt xuất hiện phía trước bạn và tất cả sẽ rất nhanh chóng trở về vị trí của mình).

- Bây giờ, một lần nữa bạn hãy di chuyển từ đầu xuống cổ. Khi ở đó, hãy cảm nhận sự mềm mại của các mô ở quanh cổ.
- Một lần nữa hãy quay lại đầu, bằng tâm ảnh hoặc cảm nhận chú ý tới sự thay đổi đang diễn ra ở xung quanh. Ở trong đầu, bạn hãy cảm nhận sự cứng và chắc chắn của hộp sọ ở xung quanh. Cảm nhận sự khác biệt.
- Và một lần nữa lại đi xuống cổ họng. Bao quanh bạn là sự mềm mại, dịu dàng của mô. Hãy cảm nhận sự khác biệt.
- Bây giờ chúng ta đi xa hơn. Hãy di chuyển từ cổ họng sang vai phải. Bạn, giống như cũ, đang quay về phía trước của cơ thể, bằng tâm ảnh hoặc cảm nhận, bạn thấy đầu bạn ở xa trên cao phía bên trái. Hãy cảm nhận xương vai.
- Bạn hãy tiếp tục di chuyển dọc theo tay, theo xương cánh tay, tới bàn tay và dừng lại ở lòng bàn tay. Bạn hãy nhìn vào ngón tay. Nó có thể trở nên rất lớn, vì lúc này, bạn cảm thấy mình hoàn toàn nhỏ bé. Hãy cảm nhận các ngón tay ở xung quanh.
- Bây giờ bạn quay lại vai, sau đó lên cổ. Trước khi lên đầu, bao giờ bạn cũng dừng lại ở cổ như là một điểm tham chiếu. Hãy chắc chắn rằng, bạn đang quay về đúng hướng nhìn của mắt và quay trở lại đầu. Hãy cảm nhận sự cứng rắn của xương sọ ở xung quanh bạn.

Bạn đã hoàn thành bài tập đầu tiên . Bạn có thể tự tiếp tục nếu bạn muốn, thực tập di chuyển tới các phần khác nhau của cơ thể. Cho phép trái tim của bạn ở một mình lúc này, nhưng bù lại bạn có khả năng đi bất kỳ nơi nào bạn chọn. Đó là cơ thể của bạn. Luôn trở lại cổ họng và dừng đủ lâu để định hướng trước khi quay trở vào đầu.

Bài tập thứ 2: Đi vào trái tim

Bây giờ chúng ta đã sẵn sàng để đi vào trái tim, nhưng chưa di chuyển ngay vào không gian thiêng liêng. Đầu tiên cần phải cảm nhận sự khác nhau giữa cái đầu và trái tim.

Hãy bắt đầu bằng hành động đã quen thuộc với bạn: nhắm mắt và di chuyển từ đầu xuống phía dưới - vùng cổ họng.

Hãy chờ, đến khi bạn cảm thấy đến lúc, thì di chuyển tới trái tim vật lý – không phải là tới luân xa tim. Hãy cảm nhận trái tim và nhìn nó bằng tâm ảnh, cảm nhận bạn đang tiến lại gần tim. Khi ở bên cạnh trái tim, bạn không dừng lại mà đi thẳng qua lớp màng vào bên trong.

Hãy nghe và cảm nhận nhịp đập của trái tim bạn. Cảm nhận sự mềm mại của lớp mô bao quanh bạn, nó hoàn toàn không giống với cái cứng của xương hộp sọ. Trái tim mang bản chất của người phụ nữ, còn cái đầu – người đàn ông. Đây là điều hiển nhiên.

Mặc dù, bạn muốn ở đây bao lâu cũng được, nhưng tốt nhất không nên quá năm phút. Đừng cố gắng tìm khoảng không gian thiêng liêng ngay lần đầu, đơn giản là bạn đi sâu vào cảm nhận xuất hiện khi ở trong tim.

Khi cảm thấy đến lúc cần phải quay ra, bạn xuyên qua lớp màng và dịch chuyển về hướng cổ. Dừng lại đó vài khoảng khắc để cảm nhận cổ họng và tiếp tục hướng lên cao về phía đầu. Hãy chắc chắn rằng, bạn quay về phía trước nơi có khuôn mặt bạn.

Hãy so sánh sự cảm nhận của bạn khi đã trở về đầu với cảm nhận khi ở trong trái tim. Cảm nhận sự cứng của xương sọ và so sánh nó với sự mềm mại của mô ở tim.

Bạn đã hoàn thành bài tập thứ hai.

Bài tập thứ 3: Trong đầu – “Om”, trong trái tim – “Aaa”

Bây giờ chúng ta thực hiện bài tập thứ ba và nhắc lại nó ba lần từ đầu đến cuối. Ở trong đầu, bạn ngân âm “Om”, khi ở tim bạn ngân âm “Aaa”. Tôi muốn bạn sử dụng giọng nói của mình để tái tạo những âm thanh đó ở vị

trí thích hợp với nó. Đây là bài tập rất tinh tế, nhưng nó rất tốt để hiểu tất cả những gì bạn đã làm đến lúc này bằng từng tế bào của cơ thể.

- Hãy nhắm mắt và cảm nhận sự cứng của xương sọ xung quanh bạn. Ngâm một lần âm “Om” và cảm nhận nó đã vang lên trong đầu như thế nào. Hãy cảm nhận điều đó.
- Di chuyển xuống cổ họng và dừng lại ở đó vài giây. Sau đó đi xuống tim, dùng tâm ảnh hoặc cảm nhận quan sát, tim đang lại gần bạn như thế nào. Đi vào trong tim, cảm nhận không gian ở bên trong nó.
- Bây giờ hãy ngâm một lần âm “Aaa” và cảm nhận, âm thanh đó rung trong mô mềm của trái tim như thế nào. Hãy cảm nhận điều đó.
- Đi ra khỏi trái tim và đi lên phía trên - cổ họng. Dừng lại đó vài giây và tiếp tục đi lên đầu. Cảm nhận sự cứng của xương sọ và ngâm âm “Om”.
- Hãy lặp lại tất cả những bước nêu trên hai lần nữa. Sau đó, hãy ngồi một lúc và cảm nhận sự khác biệt rất lớn của hai vị trí trên – tim và đầu, giống như là đàn bà và đàn ông.

Bạn đã hoàn thành bài tập thứ ba.

Hai cách đi vào không gian thiêng liêng

Khi dạy tôi, những người Kogi nhấn mạnh rằng cách tốt nhất để đi vào khoảng không gian thiêng liêng là sống chín ngày đêm trong phòng tối hoàn toàn hoặc trong không gian với mắt bịt kín, không ngủ, không ăn, không uống. Khi đó Mẹ Trái đất sẽ xuất hiện và chỉ cho bạn con đường đi vào tim.

Cách thức sống của họ cho phép họ thực hành cách thiền định như vậy, đối với chúng ta hình thức này gần như không thể chịu nổi. Người Kogi có sự hình dung về cuộc sống trong xã hội kỹ trị rất mơ hồ, họ đề nghị tôi dạy mọi người đi vào không gian thiêng liêng bằng chính cách thiền như thế, nhưng tôi biết, rất khó để thực hiện được điều đó.

Tôi nói với những người Kogi rằng trong thế giới của chúng ta khó tìm thấy người có thể chịu được chín ngày thử thách như vậy. Có thể có ai đó có khả năng đạt tới không gian thiêng liêng bằng con đường này, nhưng

nếu chúng ta muốn làm điều này một cách đại chúng thì cần phải tìm cách khác.

Vì vậy, tôi đặt vấn đề này với sự hướng dẫn bên trong của mình. Và từ từ hai cách mới đã được tiết lộ. Tôi tin rằng, còn có những cách khác nữa, nhưng hai cách này rất có tác dụng. Và hoàn toàn không quan trọng, bạn chọn cách nào, quan trọng là nếu trái tim bạn trong sáng bạn có thể ở trong đó.

Để đi vào không gian thiêng liêng không cần phải học gì cả. Thay vào đó, cần phải nhớ, chúng ta đã từng luôn luôn ở trong đó, ngay từ đầu tiên. Đến một lúc nào đó, chúng ta đã quyết định hướng sự chú ý của mình vào con đường nhận thức nhị nguyên, nhưng tôi tin rằng, sau khi thực hiện bài tập này, chúng ta lại trở về trạng thái hợp nhất.

Cơ sở của phương pháp thứ nhất, đã giúp tôi đi vào không gian thiêng liêng, là kết quả nghiên cứu của Viện Toán Tim. Đó là khám phá ra trường hình xuyên xung quanh trái tim và đặc biệt là hình xuyên nhỏ nằm bên trong hình lớn.

Trong giả định ban đầu, chính bên trong không gian thiêng liêng là nguồn của một trường điện từ cực mạnh. Nếu di chuyển dọc theo dòng năng lượng của trường này sẽ dẫn chúng ta đến chính không gian thiêng liêng. Và tôi phát hiện, nó chính xác là như vậy.

Đây là phương pháp mang bản chất của tính nam, tức là nó có thể truyền đạt lại cho người khác. Nếu người nào đó thực hiện đúng các chỉ dẫn, thì kết quả bao giờ cũng như nhau. Nhưng, đáng tiếc, không phải bao giờ phương pháp của đàn ông cũng thích hợp với đàn bà.

Còn cách thứ hai mang tính nữ, nó rất đơn giản đến mức tôi không nhận ra ngay từ đầu.

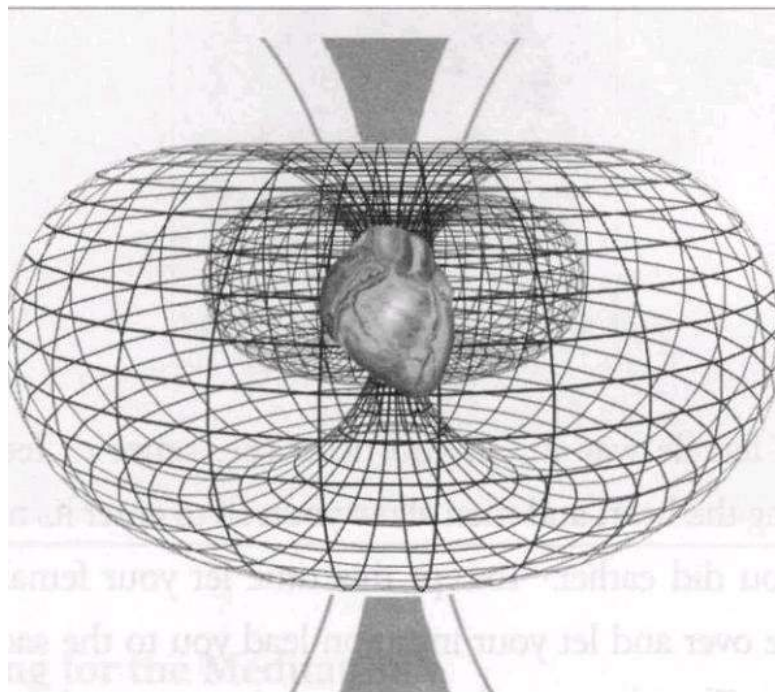
Trong chương tiếp theo, chúng ta sẽ tập chung mô tả các bước cần thiết để đạt tới không gian thiêng liêng trong trái tim. Bây giờ bài tập dành cho bạn là dùng trí tuệ để hiểu được những điều cần phải làm.

Một chút nữa, chúng ta sẽ chuyển sang thực hành. Trước mặt chúng ta sẽ là trái tim vật lý. Chúng ta sẽ cảm nhận và nhìn trường hình xuyên bao

quanh nó bằng tâm ảnh. Chúng ta tập trung vào hình xuyên nhỏ ở bên trong trường hình xuyên lớn.

Cách của Tính Nam đi vào Trái tim

Đây là cách của tính nam: Khi bạn di chuyển hướng tới trái tim, bạn sẽ thấy một trường hình xuyên nhỏ hơn, vượt lên phía trên trường này cho đến khi bạn thấy được các đường viền từ trên cao. Trường năng lượng này là một cái xoáy như tôi đã giải thích trước đó, nó chảy vòng quanh như khi nước thoát xuống ống thoát nước. Nó di chuyển chậm hơn ở rìa ngoài và ngày càng nhanh hơn khi tiến vào rìa bên trong, sau đó rút xuống ở trung tâm - và lại giống như nước thoát qua rãnh. Với một số người, xoáy di chuyển theo chiều kim đồng hồ hoặc ngược chiều kim đồng hồ với một số người khác. Hướng quay của nó có thể liên quan tới khuynh hướng tình dục, tuy vậy điều này cũng không quan trọng lắm.

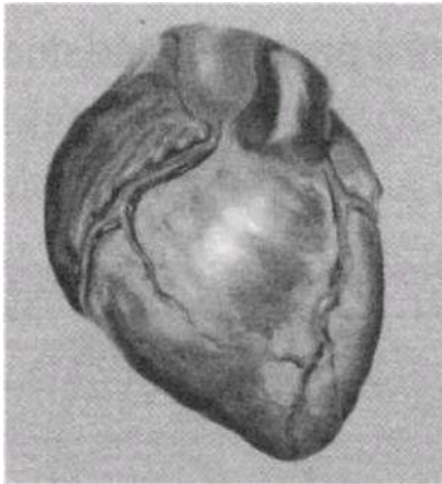
Trong sự thiền định này, khi bạn nhìn thấy phần đỉnh của trường hình xuyên, nhìn hoặc cảm nhận cách mà nó đang chuyển động. Sau đấy, như một chiếc lá nổi trên sông, hãy thả linh hồn bạn trên năng lượng tròn ốc đó.

Bắt đầu trải nghiệm chính bạn đang đi vòng vòng – thật từ từ ở lần đầu tiên, khi tới gần trung tâm hơn bạn bắt đầu di chuyển nhanh hơn cho tới

khi bạn ở trung tâm và bắt đầu rơi xuống. Không có gì phải sợ. Cứ để chính bạn trôi đi, rơi xuống. Trong khoảnh khắc bạn sẽ thấy mọi thứ quá đỗi tĩnh lặng. Giống như đang trong mắt của con lóc vậ, và giờ bạn đang ở trong không gian thiêng liêng của trái tim. Bạn đang thực sự ở đó.

Cách của Tính Nữ đi vào Trái tim

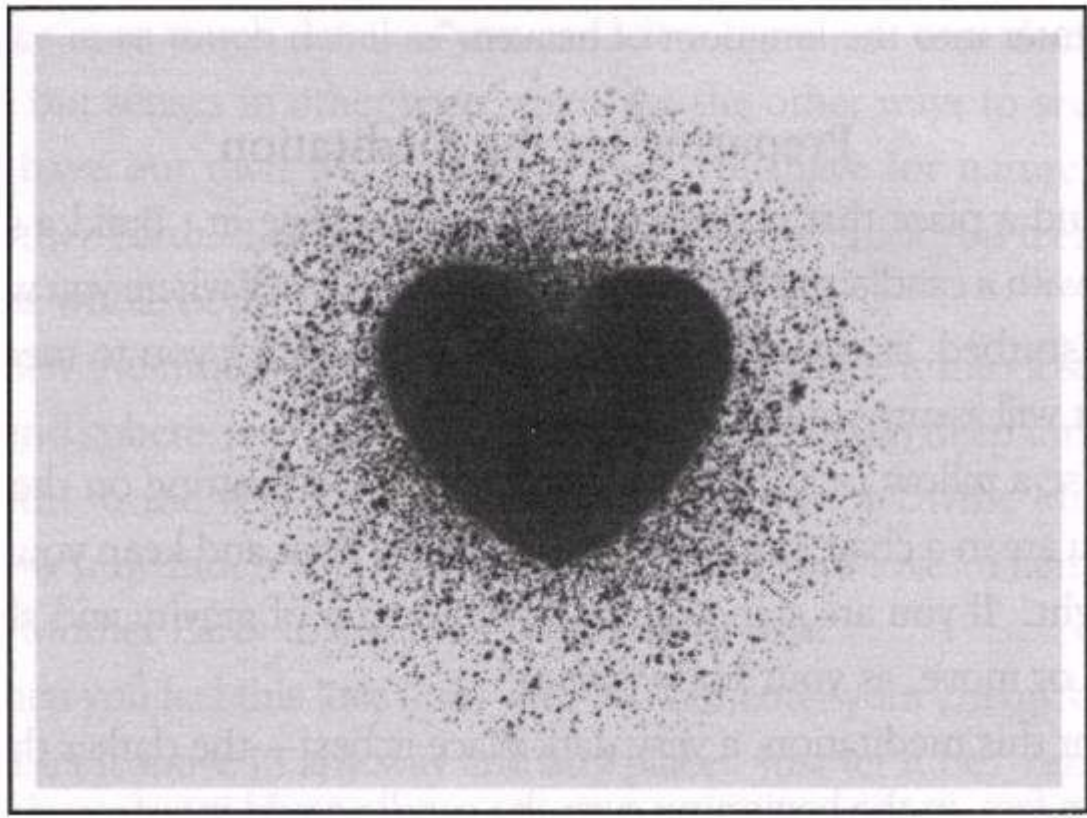
Đây là cách của Tính Nữ: Như đã đề cập, cách này vô cùng đơn giản vì thế bạn không thể thấy nó lần đầu tiên. Những chỉ dẫn cũng đơn giản, và trải nghiệm sẽ khác nhau ở mỗi bạn sử dụng phương pháp này. Không quan trọng ở chỗ cơ thể của bạn là nam hay nữ, mà khi tuân theo trái tim thì đó là cách của bạn, sau đó cách này là dành cho bạn.

Trong cách của tính nữ này, tất cả những gì bạn cần làm là nhìn, cảm giác, cảm nhận chính bạn khi tới gần trái tim và cho phép chính bạn đi vào màng tim, giống như bạn đã làm lúc trước. Dành thời gian này cho bản chất tự nhiên tâm linh của tính nữ đảm nhiệm và để cho trực giác dẫn bạn tới không gian thiêng liêng của trái tim. Sau đó đi và di chuyển, hiểu biết bạn đang thật sự di chuyển thẳng tới không gian linh thiêng.

Hãy thử một cách và nếu nó không hiệu quả, hãy thử cách khác. Ghi nhớ bạn là một người con của Thượng đế. Bạn biết không gian này, nó dành cho bạn và Thượng đế luôn ở đó chào đón bạn. Luôn luôn là vậy.

Chương VII: Không gian thiêng liêng trong Thiên Trái tim

- Chuẩn bị thiên
- Hơi thở hợp nhất
- Lựa chọn con đường đi vào tim
- Làm quen với không gian thiêng liêng
- Trở lại không gian thiêng liêng

Bây giờ đã đến lúc hành động thật sự, đi vào không gian thiêng liêng trong trái tim và sống với các trải nghiệm của riêng mình ở đó. Khi lựa chọn làm điều này, bạn đã đứng về phía hàng nghìn người đã biết về cực thánh (sự thiêng liêng của mọi sự thiêng liêng) – trái tim, nguồn gốc của sự sáng

tạo. (Những mô tả tiếp theo của cách thiền này nằm trong đĩa CD gắn liền với cuốn sách này. Vì vậy bạn không cần phải đọc trong thời gian thiền).

Hãy loại bỏ mọi sự chờ đợi. Hãy cảm nhận mình như là một đứa trẻ, chơi với những khả năng đang mở ra trước bạn. Nếu trải nghiệm của bạn là thực, thì bạn sẽ nhanh chóng hiểu. Hãy nhớ, chúa Jesus đã nói: “Nếu không như đứa trẻ, bạn sẽ không đi được tới thiên đàng”.

Chuẩn bị thiền

Hãy tìm chỗ để thiền, chỗ nào đó thích hợp với bạn nhất. Hãy làm một bàn thờ đơn giản có thấp nền và hoa tươi. Ở đây không ai có thể quấy rầy bạn. Bạn không những có thể yên tĩnh trong suốt thời gian thiền mà còn có thời gian để quay lại trạng thái bình thường nữa.

Nếu bạn thiền và ngồi trên sàn nhà, hãy ngồi lên gối để giữ cho xương sống thẳng. Nếu bạn thích ngồi trên ghế hơn, hãy đặt bàn chân xuống sàn và giữ cho lưng thẳng. Ở vị trí thẳng đứng, hãy tìm tâm điểm của trọng lượng cơ thể và cho phép cơ thể có thể đứng đưa hoặc chuyển động một chút nếu nó muốn.

Đối với cách thiền này, tốt hơn cả là bạn ngồi ở chỗ rất tối – càng tối, càng tốt. Ban đầu ngay cả những ngọn nến cũng có thể là trở ngại. Và chỉ khi, bạn đã hành thiền như vậy vài lần, thì bóng tối tuyệt đối không còn ý nghĩa nữa, bạn có thể đi vào không gian này khi nhắm mắt. Nhưng đầu tiên, bóng tối sẽ hỗ trợ bạn. Tốt hơn nữa, bạn hãy dùng khăn bịt mắt, để ánh sáng tuyệt nhiên không xuyên qua được, lúc đó trong phòng cần tối ở mức độ nào không còn cần thiết.

Nắm mắt và thở đều. Thời gian hít vào bằng thời gian thở ra. Thở một cách mềm mại và tự do. Hãy quan sát hơi thở và buông bỏ mọi ý nghĩ, quên đi những lo âu, bận rộn của mình. Hãy quan sát hơi thở cho đến khi bạn thấy mình thả lỏng và an tĩnh hoàn toàn. Không cần vội vã. Chỗ mà bạn đến, không có thời gian.

Khi bạn cảm thấy đã sẵn sàng, hãy chuyển sự chú ý từ hơi thở sang sự cảm nhận của tâm và bắt đầu thiền Hơi thở Hợp nhất, việc đầu tiên cần làm trước bất kỳ nghi lễ thiêng liêng nào.

Hơi thở hợp nhất

Mô tả chi tiết cách thiền Hơi thở Hợp nhất, bạn có thể quay trở lại đọc ở chương V.

- Hãy nhớ lại khung cảnh thiên nhiên mà bạn thấy là đẹp nhất ở trên Trái đất và hình dung về nó càng chi tiết càng tốt. Nếu bạn là những người không thấy tâm ảnh mà cảm thấy bằng cách nào đó, thì có thể sử dụng cách “nhìn” đó của mình. Mỗi người có một con đường khác nhau. Hãy cảm nhận bạn yêu thiên nhiên và yêu Mẹ Trái đất như thế nào. Hãy để cho tình yêu đó lớn lên trong trái tim bạn cho đến khi nó phát ra trên mỗi tế bào của bạn.
- Khi bạn cảm thấy đã đến lúc, hãy chuyển tình yêu đó vào một quả cầu nhỏ và bằng sự chú tâm của mình đưa nó xuống sâu dưới lòng đất, tới tận trung tâm của Trái đất. Hãy để cho Mẹ Trái đất thần thánh cảm nhận được tình yêu lớn lao của bạn với Mẹ. Sau đó hãy chờ đợi cho đến khi Mẹ Thần thánh đáp trả lại tình yêu của bạn.
- Khi cảm nhận được tình yêu của Mẹ Trái đất đi vào thân thể năng lượng của bạn, hãy để cho tình yêu của mẹ đi tới bất cứ hướng nào mà nó muốn. Đơn giản là để cho nó được hiện diện. Hãy cảm nhận dòng tình yêu giữa bạn và Trái đất. Bạn có thể ở trong trạng thái đó lâu tới lúc nào mà bạn muốn.
- Khi bạn cảm thấy rằng đã đến lúc, đừng làm gián đoạn dòng chảy giữa bạn và Mẹ Trái đất thần thánh, chuyển sự chú tâm của mình tới người Cha thần thánh. Bạn cảm nhận hoặc bằng tâm ảnh thấy bầu trời đêm được rắc đầy sao, dải ngân hà, chiều sâu của vũ trụ, các hành tinh, mặt trăng đang tỏa sáng trên bầu trời. Hãy cảm nhận sự hiện diện của mặt trời đang tỏa sáng tới hướng khác của Trái đất.
- Hãy cảm nhận tình yêu của bạn với phần còn lại của vũ trụ và với người Cha Thần thánh của mình. Khi bạn hiểu rằng đã đến lúc, hãy đặt tình yêu của mình vào một quả cầu nhỏ, bằng sự chú tâm của mình chuyển nó lên cao tới mặt trời, tới thẳng người Cha thần thánh. Hãy chuyển nó tới mạng lưới dẫn truyền năng lượng của Trái đất để hướng tới mặt trời và mặt trời trung tâm. Hãy để cho người Cha Thần thánh cảm nhận được tình yêu của bạn và... chờ đợi.

- Chờ đợi, tình yêu của người Cha Thần thánh đi tới Trái đất và chạm vào cơ thể bạn. Hãy để cho, tình yêu được chuyển động tự do vào sâu trong thân thể bạn tới bất cứ nơi nào nó muốn. Đừng cố gắng kiểm soát nó, chỉ đơn giản là cảm nhận.
- Vào khoảng khắc đó, trên Trái đất, xuất hiện tam giác thần thánh. Người Mẹ Thần thánh, người Cha Thần thánh và bạn – đưa con thần thánh hợp nhất với nhau trong một tình yêu thuần khiết. Đây là giây phút thần thánh. Vì vậy, hãy hiện diện cùng với Cha Mẹ Thần thánh của mình và cảm nhận tình yêu.
- Trong trạng thái tình yêu thuần khiết hãy mở rộng và cảm nhận sự hiện diện của Đấng Sáng tạo ở khắp mọi nơi xung quanh và ở trong bạn. Hãy tiếp tục nhận thức và cảm nhận sự hợp nhất của lực vũ trụ, hít thở cùng với toàn bộ sự sống.

Lựa chọn con đường đi vào tim

Hãy quyết định bạn muốn đi vào không gian linh thiêng bằng con đường nào, có thể chọn vòng xoáy nam tính của trường hình xuyên hoặc con đường trực giác của tính nữ.

Bây giờ bằng sự giúp đỡ của sự chú tâm và sức mạnh ý chí hãy đi ra khỏi đầu và chuyển xuống cổ họng. Cảm nhận sự mềm mại của mô ở xung quanh trong cổ và tiếp tục hướng tới trái tim vật lý.

Nếu bạn lựa chọn con đường đi theo trường hình xuyên, hãy di chuyển và nhìn trái tim từ trên xuống cho đến khi cảm thấy hoặc nhìn thấy nhờ tâm ảnh trường hình xuyên của tim, vòng xoáy. Bây giờ, giống như chiếc lá, bị cuốn theo dòng nước của con sông, cho phép linh hồn của mình hợp nhất với chiều quay của vòng xoáy có thể xuôi hoặc ngược theo chiều kim đồng hồ. Bạn di chuyển cùng với vòng xoáy ốc, hết vòng nọ tới vòng kia, cuối cùng tới trung tâm của xoáy và bắt đầu rơi. Bạn rơi xuống dưới cho tới khi cảm nhận được sự bình yên và tĩnh lặng. Bây giờ bạn đang ở trong không gian thiêng liêng.

Trong trường hợp bạn chọn con đường tính nữ, con đường trực giác, hãy nhìn và cảm nhận khoảng cách đang rút ngắn dần giữa bạn và trái tim, đi

thăng qua màng tim vào phía bên trong tim. Phần tiếp theo hãy để cho trực giác dẫn dắt – cho phép nó dẫn bạn đi thăng vào không gian thiêng liêng.

- Bạn đã đi vào không gian thiêng liêng. Mới đầu hãy nhìn xung quanh. Nếu xung quanh tối, điều này hoàn toàn có thể, bạn hãy nói với thế giới bên trong của mình: “Hãy chiếu sáng” – và nhìn hoặc cảm thấy bóng tối dần biến thành thế giới ánh sáng.
- Khi bạn nhìn thấy bằng tâm ảnh hoặc cảm thấy khoảng không gian thiêng liêng, hãy chú ý đến sự rung động phát ra từ đó. Hãy lắng nghe âm thanh đó. Khi cảm thấy có thể, bạn bắt đầu nhại lại tiếng động, nhại giống nhất có thể với âm thanh mà bạn cảm nhận được bằng cái tai bên trong của mình. Hãy tiếp tục nhại lại âm thanh đó bằng giọng của mình và bắt đầu khám phá không gian thiêng liêng mà bạn đang ở đó.

Làm quen với không gian thiêng liêng

Vậy là cuộc hành trình của bạn đã bắt đầu. Ai đó lập tức nhớ lại rằng, mình đã ở đó hàng triệu lần, người khác thì cảm thấy mình mới đến đây lần đầu. Nhưng, cho dù bạn có cảm thấy bất cứ điều gì, thì bạn cũng cần phải biết rằng: không gian thiêng liêng tồn tại trước khi thế giới được tạo ra. Nó đã có đó ngay cả trước khi dải thiên hà được hình thành.

Trong nó có thông tin về tất cả các nơi mà bạn đã từng ở trong suốt thời gian tồn tại vũ trụ này. Vì vậy, có thể bạn bắt đầu nhớ lại vũ trụ nghĩa là gì và cuộc sống nghĩa là gì.

Bên trong không gian này chứa đựng sự hiểu biết về mong muốn sâu nhất của trái tim bạn, về điều mà bạn muốn nhất ở trong thế giới này. Nó chờ, bạn nhớ lại nó, đây chính là lý do để bạn hiện diện ở trên Trái đất này, mục đích chính, vì nó mà bạn đã tới đây – không quan trọng là bạn vừa mới ở đây hay từ thời cổ đại.

Có thể, bạn bắt đầu nghiên cứu thông tin này, có thể bạn muốn một lần nữa làm theo trực giác. Cuối cùng bạn sẽ biết tất cả, bởi vì chính bạn khi nào đó đã định thời gian và xác định tiến trình của sự việc

Cuộc hành trình đầu tiên đi vào khoảng không gian thiêng liêng nên giới hạn thời gian để bạn ở đó không quá ba mươi phút. Bạn có thể sử dụng

đồng hồ báo thức hoặc nhờ ai đưa bạn ra khỏi trạng thái thiền sau một thời gian nhất định.

Không gian thiêng liêng có một lực hút lớn, vì vậy, bạn cần phải có một số kinh nghiệm để biết cách điều chỉnh thời gian hiện diện ở đó. Hãy bắt đầu ở đó trong một khoảng thời gian ngắn, sau khi tích lũy được kinh nghiệm, bạn mới tăng dần khoảng thời gian đó lên.

Quay trở lại không gian thiêng liêng

Khi vào không gian thiêng liêng lần thứ hai, bạn có thể tìm thấy một chỗ ở bên trong nó mà theo kinh Upanishad gọi là “khoảng không gian nhỏ xíu trong trái tim”.

Tôi đã nhắc đến trong cuốn sách này là trong không gian thiêng liêng có một chỗ nhỏ và đặc biệt quan trọng. Tôi đề nghị bạn hãy chạm tới nó nhờ vào trực giác khi bạn đi vào không gian thiêng liêng lần thứ hai. Chính chỗ này sẽ thay đổi tất cả.

Tới lần thứ hai, bạn sẽ đi vào không gian thiêng liêng dễ hơn nhiều. Cùng với thời gian, trong quá trình thực hành, bạn sẽ biết cách đi vào đây chỉ sau vài giây.

Đơn giản là hãy nhắm mắt và cảm thấy sinh mệnh của bạn tràn đầy tình yêu với Mẹ Trái đất và Cha Bầu trời và tình yêu đó sẽ hợp nhất bạn.

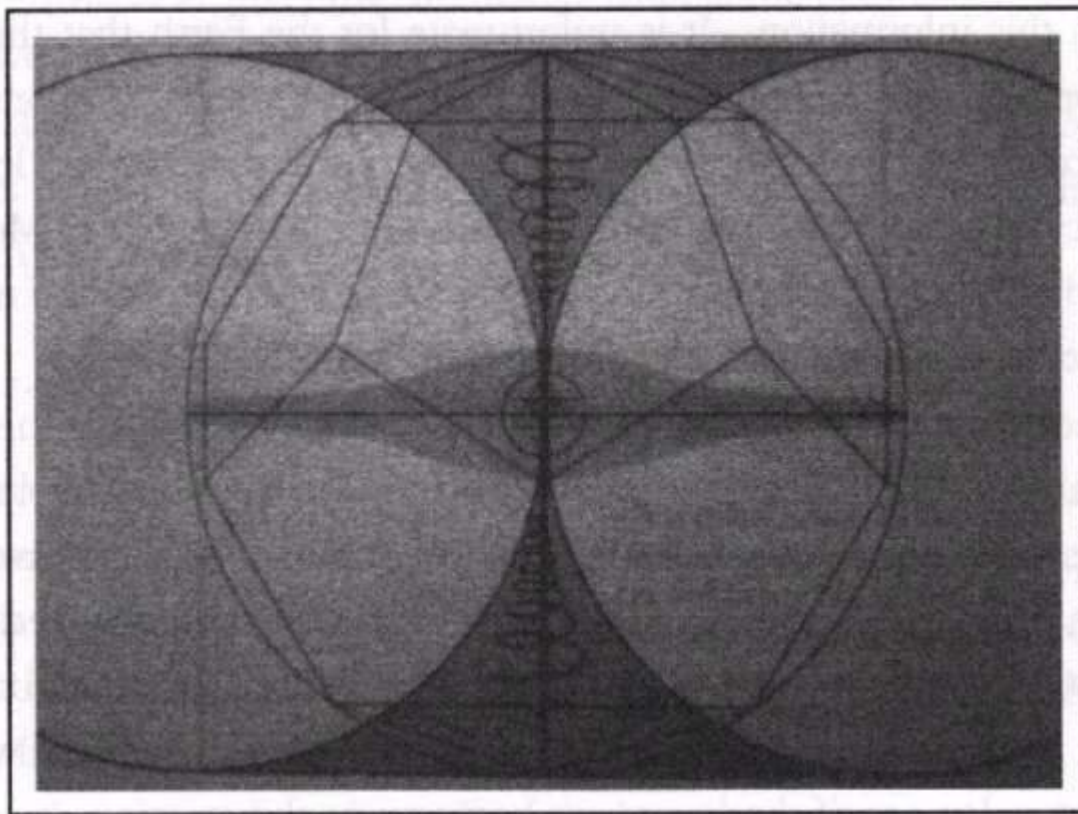
Hãy cảm nhận, bạn rời bỏ đầu đi xuống cổ họng. Từ cổ họng di chuyển đến trái tim và bắt đầu nhai lại âm thanh mà bạn đã nghe thấy trong không gian thiêng liêng. Việc tái hiện lại tiếng rung này có thể đưa bạn một lần nữa nhanh chóng hiện diện trong không gian thiêng liêng. Sự trở lại rất dễ dàng khi mà bạn đã biết đường.

Hình thành ý định, cho phép trực giác dẫn bạn tới không gian nhỏ xíu bên trong không gian thiêng liêng của trái tim. Chỗ này là khác với mỗi người nhưng có tính chất giống nhau.

Khi bạn hiểu rằng đã tìm ra không gian sáng tạo, hãy đi vào trong nó và làm quen với các cảm xúc xuất hiện tại đây. Hãy chú ý tới tiếng rung có âm sắc cao hơn và sự cảm nhận trong không gian nhỏ hoàn toàn khác với bất kỳ chỗ nào trong trái tim. Chính ở chỗ này sự sáng tạo bắt đầu.

Có thể, bạn lập tức hiểu, bạn đang ở đâu, mà cũng có thể phải sau một thời gian. Ở bên trong không gian đó, là nơi Đáng Sáng tạo của cả sự sống hiện diện, ở đây tất cả đều có thể.

Chương VIII: Mer-Ka-Ba và không gian thiêng liêng

- **Sự kết nối giữa không gian thiêng liêng và Mer-Ka-Ba**
- **Sự giải thích của các thiên thần**

Rất nhiều người tham dự các khóa học của tôi đã chờ đợi sự hướng dẫn ở cấp độ tiếp theo liên quan đến Mer-Ka-Ba – thân thể ánh sáng của con người. Để nhận được thông tin này, tôi đã mất gần mười chín năm vì tất cả đều xảy ra đúng thời điểm cần xảy ra và phù hợp với trật tự thiêng liêng.

Đúng là còn có một cấp độ nữa, hay một phần nữa, nhưng bạn sẽ chỉ được biết trong tương lai, khi mà Đấng Sáng tạo muốn điều đó. Tại thời điểm này, tôi vẫn chưa biết toàn bộ thông tin của phần thứ ba, phần cuối của sự hiểu biết về Mer-Ka-Ba. Khi mà cả ba cấp độ hợp nhất và đi vào cuộc sống, có thể sự thăng thiên thật sự sẽ bắt đầu.

Rất nhiều người làm quen với kiến thức về Mer-Ka-Ba trong hai cuốn sách *Bí mật cổ đại của Bông hoa cuộc sống*, hoặc ở một trong những khóa học của tôi, hoặc xem video khóa học Bông hoa Cuộc sống, đã quyết định tự truyền lại những thông tin nhận được cho người khác. Điều này dẫn đến sự bất hạnh cho Trái đất.

Những người này cho rằng Mer-Ka-Ba tự nó đã là đủ, những sự thay đổi trong nó có thể đưa con người tới một cấp độ nhận thức “cần thiết”. Nhưng sự thực không phải như vậy. Không một lượng kiến thức về Mer-Ka-Ba nào, chỉ dựa trên các thông tin về những hình thái năng lượng cho kết quả như vậy – không phụ thuộc vào việc ai đó hoặc cái gì đó trong vũ trụ là nguồn gốc của những kiến thức đó. (Drunvalo hàm ý, việc bạn chỉ biết các kiến thức về Mer-Ka-Ba và thực hành nó là không đủ để đưa bạn tới một trạng thái nhận thức khác. Cho dù là kiến thức đó đến từ ai đó hoặc cái gì đặc biệt đến như thế nào, thì khẳng định này luôn đúng - ND).

Ý thức của Melchizedek, cổ xưa hơn chính vũ trụ, đã chứng kiến sự khởi đầu công trình sáng tạo trong vũ trụ không gian - thời gian-các chiều (Hàm ý vũ trụ chúng ta đang sống -ND) – chỉ là một trong vô số các vũ trụ. Trên cơ sở trải nghiệm này, trong truyền thống Melchizedek, đã đi đến nhận thức, nhờ sự hiện diện ba phần của Mer-Ka-Ba mà linh hồn đã cá thể hóa và luôn luôn quay về nhận thức sự hiện diện của Đấng Sáng tạo trong không gian thiêng liêng – khi đó sự sáng tạo hoàn toàn mới bắt đầu quay trở lại. Chính ở chỗ này, cuối cùng sẽ dẫn đến sự thực hành Mer-Ka-Ba.

Nhưng trước khi điều đó xảy ra, linh hồn cần nhớ ba phần đó, kết hợp chúng trong một thể thống nhất và sống trên chính trải nghiệm của mình.

Trong chương tiếp theo, bạn sẽ biết về phần thứ hai – sự kết hợp giữa không gian thiêng liêng và trường Mer-Ka-Ba của con người.

Nếu chưa thông thạo cách thiền Mer-Ka-Ba, thì bạn có thể khôi phục lại trí nhớ của mình ở trong không gian thiêng liêng. Cuối cùng bạn sẽ hiểu được rằng, cơ thể ánh sáng của con người là một bộ phận không thể thiếu trong trải nghiệm của bạn, thậm chí ngay cả khi bạn đã đi vào không gian thiêng liêng. Chính cơ thể ánh sáng đã nối trái tim và trí tuệ theo cách mà trái tim có khả năng sáng tạo ở bên trong trí tuệ.

Tồn tại vô số cấu trúc hình học của Mer-Ka-Ba, trong vũ trụ số lượng đó tới hơn 100 nghìn. Ngay từ thời điểm đầu tiên của sự sáng tạo, toàn bộ sự sống đã cố gắng tìm hiểu những cấu trúc Mer-Ka-Ba đó để mở ra mối liên hệ giữa chúng với sự tồn tại và nhận thức.

Nhân loại mới chỉ làm việc với cấu trúc thứ nhất và thứ hai trong những cấu trúc có thể có của Mer-Ka-Ba, hai cấu trúc này liên quan tới Ngôi sao David. Mặc dù, còn rất nhiều cấu trúc Mer-Ka-Ba khác nhưng nó chưa phù hợp với nhận thức của con người trong thời điểm hiện tại – Thực tế thì những cấu trúc khác không mang lại ích lợi nếu không nói là có hại.

Cùng với thời gian tất cả sẽ mở ra trước bạn, không còn gì là bí mật cả. Mọi thứ đều đúng thời điểm của nó. Chính bạn cũng không cho phép một đứa bé ba tuổi lái một cái xe tải, đúng không?

Sự hợp nhất giữa không gian thiêng liêng và Mer-Ka-Ba

Tôi muốn chia sẻ với các bạn trải nghiệm hợp nhất không gian thiêng liêng và Mer-Ka-Ba của tôi. Câu chuyện này có thể giải thích nhiều thứ. Nhưng bạn cần phải biết rằng, khi thời gian của bạn đã điểm để xảy ra sự hợp nhất đó, trải nghiệm của bạn có thể hoàn toàn không giống với tôi.

Trải nghiệm của tôi có vẻ gần như là ngẫu nhiên, nhưng chắc chắn là nó không hề ngẫu nhiên. Tôi ngồi thiền Mer-Ka-Ba và di chuyển đến không gian thiêng liêng. Đi vào hang của mình và một lần nữa lại gần không gian nhỏ bên trong không gian thiêng liêng. Tôi ngồi trong vòng tròn róc rách, đầy nước tràn cả ra ngoài và quay mặt về phía bức tường, giống như rất nhiều lần.

Tôi không nghĩ gì cả và cũng không cảm thấy gì đặc biệt, đơn giản là tôi tập trung và hơi thở và quan sát. Mắt nhắm và tôi nhìn vào bức tường đá phía trước.

Bức tường trở nên trong suốt, tôi đã một số lần nhìn thấy điều này, nhưng lần này không gian bên trong bức tường đá bắt đầu tràn đầy ánh sáng trắng. Nó trở nên rõ ràng hơn, cho đến khi hang chưa hoàn toàn biến mất, tôi hoàn toàn đắm mình trong ánh sáng trắng đục và không thể nhìn xuyên qua nó, giống như là bị mù.

Điều này rất đặc biệt, chưa bao giờ tôi có trải nghiệm giống như vậy. Tôi không thấy sợ, tuy nhiên, lưng tôi thẳng lên và tôi thấy căng thẳng toàn bộ. Tôi nhớ, năng lượng dâng lên trong cơ thể tôi. Cảm giác giống như lần đầu tiên năng lượng Kundalini dâng lên dọc theo xương sống. Dường như, việc kiểm soát quá trình này là không thể. Nhưng cho dù đó là điều gì, thì tôi hiểu trong tôi có một quá trình nào đó đang diễn ra rất mạnh.

Dần từng tý một, ánh sáng trắng bắt đầu yếu đi, tôi nhìn thấy mình đang bơi từ bức tường đá xuyên qua bề mặt đá của hành tinh vào khoảng không gian vũ trụ bao quanh bên ngoài.

Một phút trôi qua, trước khi tôi kịp hiểu điều gì xảy ra, tôi chợt nhận thấy mình đang nâng lên rất nhanh trong trường Mer-Ka-Ba của mình.

Bằng trực giác, tôi hiểu, không gian thiêng liêng và Mer-Ka-Ba đã hợp nhất với nhau bằng một cách nào đó, chúng sáp nhập làm một. Nhưng tôi không có thời gian để suy ngẫm về việc đó.

Tôi quay lại nhìn vùng đất trên hành tinh đã trở nên rất quen thuộc đối với tôi và bây giờ thì tất cả đang dần thu nhỏ lại ở phía dưới tôi. Phía trước mở ra vũ trụ vô tận với hằng hà vô số những ngôi sao, còn ở phía dưới là bề mặt khổng lồ của toàn bộ hành tinh.

Tôi vừa bị shock, vừa rất lo lắng. Bằng cách nào mà tất cả những điều này lại xảy ra? Tôi không biết. Điều này có nghĩa là gì? Cũng không có câu trả lời cho câu hỏi này. Tôi chỉ còn cách quan sát những điều đang xảy ra với tôi.

Mer-Ka-Ba đã nâng tôi lên cao khoảng 1,5km so với bề mặt của hành tinh và bây giờ tôi chuyển động rất nhanh dọc theo nó. Dưới tôi là thiên nhiên hoang dã kéo dài, rừng rậm nhiệt đới, rừng, rất nhiều loại cây khác nhau và biển rộng, nhưng không ở đâu thấy có dấu hiệu của động vật sống. Chỉ cần tôi nghĩ là cần hạ xuống gần bề mặt của hành tinh, lập tức Mer-Ka-Ba hạ xuống đúng như tôi muốn.

Điều gì đã xảy ra? Tại sao vậy? Trong đầu tôi xuất hiện rất nhiều câu hỏi. Tôi nhận thức được toàn bộ tầm quan trọng của khoảng khắc này, nhưng không thể quyết định bất cứ một hành động nào, chỉ quan sát các hình ảnh nọ nối tiếp hình ảnh kia.

Tôi cảm nhận được sự hiện diện của Đấng Sáng tạo ở khắp mọi nơi – bên ngoài và bên trong tôi, trong chính những nguyên do mà nhờ nó tôi đã có trải nghiệm này. Kiến thức tự hiện ra trong tôi và câu trả lời cho tất cả mọi câu hỏi tràn đầy trí tuệ của tôi: mỗi một câu hỏi mới lập tức xuất hiện một câu trả lời.

Tôi tiếp tục bay liệng trên hành tinh cùng với cảm giác như tôi một lần nữa được sinh ra trong một vũ trụ hoàn toàn mới, nơi mà tôi chưa từng nhìn thấy trước đây. Một niềm vui vô cùng.

Khoảng nửa tiếng trôi qua, tôi tỉnh dậy như thể từ một giấc ngủ sâu, nhưng những hình ảnh của nó còn ở lại trong nhận thức của tôi rất lâu. Trong nhiều ngày sau, tôi đã không thể nghĩ đến bất kỳ điều gì khác.

Sự giải thích của các thiên thần

Rất ngắn sau chuyến du hành bất thường của tôi, các thiên thần xuất hiện. Có vẻ như, họ rất hài lòng về điều gì đó, họ tỏa ra ánh sáng sáng hơn bình thường. Họ nói rằng, cuối cùng thì tôi cũng đi qua cấp độ hai. Thành thực mà nói, lúc đó tôi không hiểu họ nói gì lắm. Đôi khi tôi rất ngớ ngẩn.

Các thiên thần giải thích điều đã xảy ra: trục của trường Mer-Ka-Ba và trường hình xuyên do không gian thiêng liêng phát ra thẳng hàng và hợp

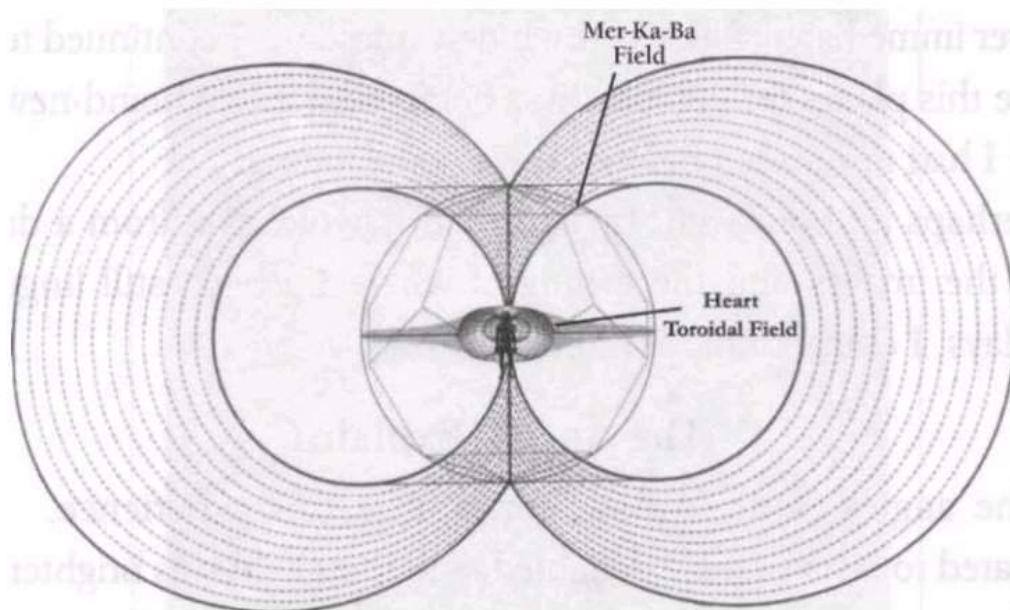
nhất thành một. Có thể nói cách khác, trường hình xuyên của Mer-Ka-Ba và không gian thiêng liêng trở nên đồng bộ. Bây giờ, khoảng cách giữa hai trục là 7cm, nhưng 7cm này cũng có thể là 70km và họ không đơn giản cho phép việc này xảy ra một cách ngẫu nhiên. Đây là khoảng cách đã chia cắt đầu và trái tim cho đến khi thời gian chưa điểm.

Ngoài ra, các thiên thần còn nói rằng, đối với mỗi người, trải nghiệm này sẽ diễn ra theo cách riêng, nhưng sẽ rất hữu ích để biết rằng nó có thể xảy ra và hãy kiên nhẫn.

Đối với một số người, sự đồng bộ trục này diễn ra rất nhanh, đối với những người khác cần phải chờ đợi hàng năm. Cần phải nhớ rằng, tất cả diễn ra đúng thời điểm của nó, vì vậy, bất cứ khi nào nó xảy ra, thì sẽ xảy ra ở thời điểm thích hợp nhất, cần trọng theo đúng kế hoạch linh thiêng của Đấng Sáng tạo.

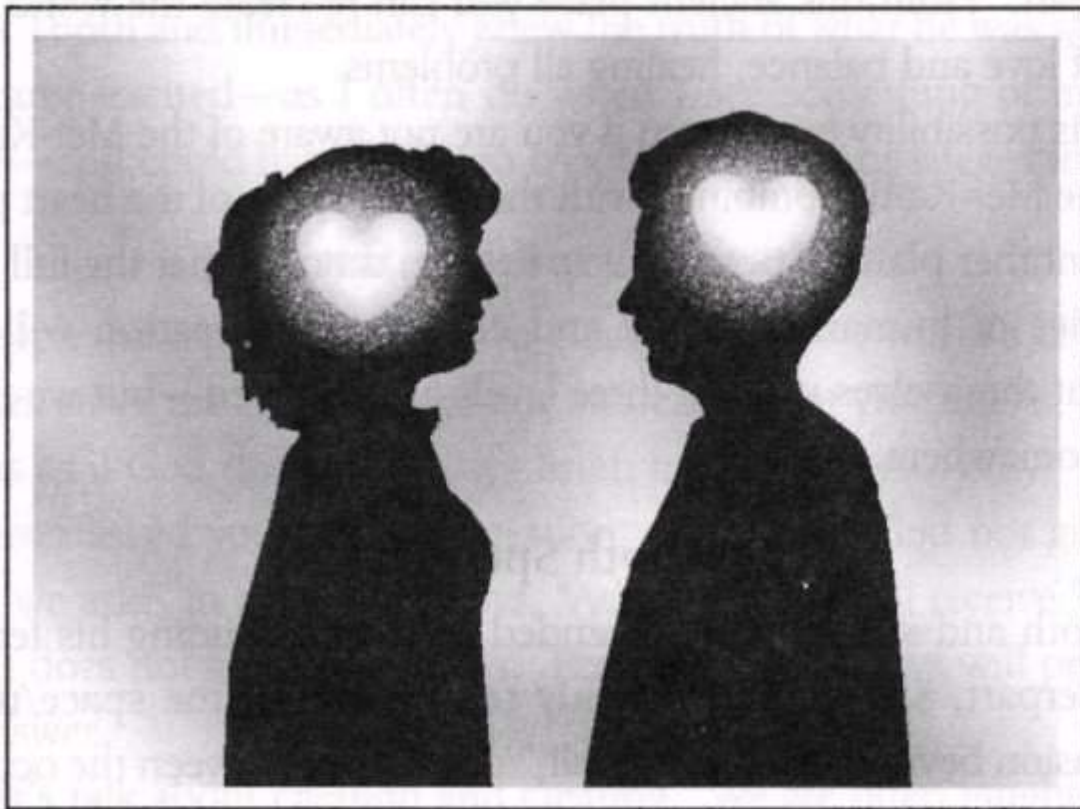
Và cuối cùng, họ nói thêm rằng, khi một người cảm thấy đã sẵn sàng, có mục đích để sử dụng, có sức mạnh của sự hình dung, có những hình ảnh sống động sinh ra từ trái tim để nhìn và cảm nhận, khi đó hai trục sẽ hợp nhất. Chỉ cần không mong đợi điều gì cả.

Đấng Sáng tạo tự chọn thời điểm, chúng ta không thể buộc nó xảy ra. Tất cả mọi điều sẽ xảy ra vào đúng lúc của nó!

Trường Mer-Ka-Ba (Mer-Ka-Ba Field) và không gian thiêng liêng của trường hình xuyên từ trái tim (Heart Toroidal Field) giao hoà.

Phần tiếp theo: Chương IV- Sự Đồng sáng tạo Ý thức từ sự kết nối của Trái tim tới Tâm trí

- **Thoth nói**
- **Sáng tạo từ trái tim**
- **Sáng tạo từ tâm trí**
- **Logic trong sự so sánh với tình cảm và cảm xúc**
- **Tạo ra ước mơ về thế giới mới**

Cơ sở của sự đồng sáng tạo ý thức xảy ra khi linh hồn của bạn nằm ở trong “không gian NHỎ trong không gian thiêng liêng” vào lúc có sự hợp nhất giữa Mer-Ka-Ba và không gian thiêng liêng trong trái tim. Chính trong trạng thái ý thức này con người trực tiếp sáng tạo ra thực tại xuất hiện ở thế giới bên ngoài. Tuy nhiên, bạn cần biết, trong trạng thái này, khả năng sáng tạo vẫn còn bị hạn chế, bởi vì cấp độ thứ ba chưa đạt tới và chưa được

làm chủ. Nhưng dù sao thì đây cũng là điểm khởi đầu tốt đẹp để bắt đầu học hỏi. (Khái niệm Ý thức đồng sáng tạo ở đây hàm ý, khi bạn trong trạng thái nêu trên, bạn hợp nhất với Đấng Sáng tạo và bạn đồng sáng tạo với thiên chúa ra thực tại như bạn muốn ở bên ngoài - ND).

Tôi muốn bạn chú ý tới khả năng của sự đồng sáng tạo ý thức ở bên trong không gian nhỏ trong không gian thiêng liêng của trái tim. Từ cội nguồn cổ xưa này bạn có thể sáng tạo ra thế giới tràn đầy tình yêu và sự hài hòa, và cũng bằng cách đó đưa thế giới thoát khỏi những vấn đề tồn tại hiện tại.

Điều này có thể trở thành hiện thực thậm chí ngay cả khi bạn không có khái niệm gì về Mer-Ka-Ba, nhưng khi trường Mer-Ka-Ba hợp nhất với không gian thiêng liêng của bạn vẫn sẽ mở ra khả năng tiếp theo đó.

Hãy biết rằng, toàn bộ tiềm năng của con người và toàn bộ phạm vi của khả năng đồng sáng tạo ý thức không mở ra trước khi bạn làm chủ cả ba cấp độ. Nhưng dù sao thì bạn cũng phải bắt đầu từ cái gì đó.

Thoth nói

Thoth (trong lịch sử được biết đến là thần của kiến thức, chữ viết và sự thông thái - ND) và một số những bậc thầy đã thăng thiên khác, trong đó có người bạn đồng hành của ông trong giới tính nữ là Shesat, gần đây trở về từ chiều không gian - thời gian khác, nằm bên ngoài “bức tường vĩ đại” - hay là quãng trống rỗng ngăn cách giữa các chiều trong vũ trụ, nơi mà nhân loại đang hướng tới trong sự tiến hóa của mình. (Ngăn cách giữa các chiều trong vũ trụ là những “bức tường” ở bên trong đó là sự trống rỗng, một số trong số đó mà mọi người đã biết đến là các hố đen - ND).

Thời cổ đại tên đầu tiên của Thoth là Chiquetet thực sự là chức hàm mang ý nghĩa “Người đi tìm chân lý”. Khi Thoth trở về từ phía bên kia của bức tường vĩ đại, từ chiều tiếp theo của vũ trụ, tính cách của ông hoàn toàn thay đổi. Sự mong muốn liên tục tìm kiếm chân lý từ thực tại đã thay bằng trí tuệ vượt lên trên sự tìm kiếm của ông, ông tràn đầy sự bình an từ bên trong.

Xuất hiện trước mặt tôi, ông nhìn thẳng vào mắt tôi và nói:

- Drunvalo, ngay từ khi bắt đầu, chúng ta những người sinh ra trên Trái đất, cố gắng phát hiện mối liên hệ giữa trải nghiệm của con người và quá trình sáng tạo. Chúng tôi (những bậc thầy đã thăng thiên) tất cả đều cố gắng hiểu, suy nghĩ và hành động của con người liên quan đến các phép lạ như thế nào. Trong một khoảng thời gian nào đó, tưởng chừng như chúng tôi tìm thấy câu trả lời, nhưng bây giờ thì chúng tôi biết, điều đó vẫn chưa phải là tất cả.

Bây giờ trở nên rõ ràng: khi quá trình sáng tạo diễn ra trong đầu, thì công cụ được sử dụng là hai mặt (nhị nguyên) - trí tuệ. Vì vậy, thậm chí Nếu ý định của con người chỉ là tốt đẹp thì kết quả tạo ra vẫn có cả tốt và cả xấu. Điều này là không thể tránh khỏi, đây là thuộc tính của trí tuệ.

Tôi khuyên bạn thử sáng tạo chỉ trong không gian thiêng liêng của trái tim, bởi vì, trái tim chỉ biết có sự hợp nhất và trái tim sẽ đưa vào ý định theo cách mà nó sẽ tạo ra những thứ không có mặt tối. (Trái tim biết cách CHỈ tạo ra cái mà nó muốn, hoàn toàn không ẩn chứa mặt đối lập mà nó không muốn - ND).

Đối với tôi đây là một phát hiện đặc biệt. Tôi ngồi im, nhìn Thoth, trong khoảng khắc tôi nhận thức được tất cả những gì ông nói là chân lý. Tôi đã hồi hộp tới mức - điều đó vẫn thường xảy ra khi ở tôi đang diễn ra sự hiểu biết một điều gì đó đặc biệt quan trọng – rất khó khăn để chờ đợi cơ hội được tự trải nghiệm điều mà ông vừa nói.

Sáng tạo từ trái tim

Từ xa xưa, vào thời điểm, con người nhận thức được sự tồn tại của Đấng Sáng tạo, họ đã cầu nguyện để Ngài thay đổi hoàn cảnh của thế giới bên ngoài. Nhưng dường như, Đấng Sáng tạo không chú ý lắm đến lời cầu nguyện đó. Tại sao vậy?

Bạn đã bao giờ tự hỏi bản thân: “Tại sao Đấng Sáng tạo không cho chúng ta thứ mà chúng ta yêu cầu?”. Trong Kinh Thánh nói rằng: “Hãy đề nghị và sẽ được ban”. Nhưng điều đó không xảy ra. Có thể, khi đọc những dòng tiếp theo, bạn sẽ nhận được câu trả lời.

Hãy quay lại với vấn đề đồng sáng tạo thế giới và quá trình sáng tạo. Trong trường học và ở nhà, chúng ta thường được nghe rằng chúng ta phụ

thuộc vào thế giới bên ngoài và phải chịu sự tác động của các định luật vật lý. Nếu tin vào điều đó, thì bạn đã tự hạn chế mình cũng bằng cách đó, hiện thực của bạn là sự thể hiện của những khẳng định đó.

Nhưng khi nào đó từ thời xa xưa, con người suy nghĩ khác. Họ tin vào sự tồn tại của linh hồn và tin linh hồn con người bằng ý định bên trong có thể thay đổi hoàn cảnh bên ngoài.

Gregg Braden trong cuốn sách *The Isaiah Effect* (Hiệu ứng Isaiah) kể rằng, vào năm 1947, các nhà khảo cổ học tìm thấy cuốn sách Isaiah trong “Cuốn sách Biển Chết”. Trong tư liệu từ thời xa xưa này nói rằng con người nắm giữ khả năng bên trong ảnh hưởng tới tương lai các sự kiện, thay đổi các lời tiên tri và bản thân môi trường xung quanh.

Nền văn minh kỹ trị cho rằng lời khẳng định đó là kết quả của sự tưởng tượng. Liệu có phải như thế? Nếu chúng ta không có khả năng ảnh hưởng tới hiện tại và tương lai, thì khi đó tất cả những điều Chúa Jesus nói là sai sự thật. Nhưng thực sự trước mắt của rất nhiều người, Ngài đã tác động lên cấu trúc phân tử của vật chất và biến nước thành rượu vang. Ngài thậm chí còn đưa con người trở về từ ngưỡng cửa của cái chết và làm họ sống lại.

Khoa học hiện đại coi những điều đó như là huyền thoại, là câu chuyện cổ tích bởi vì “không có bằng chứng và sự giải thích cho những sự màu nhiệm đó”.

Còn đây là lời của chúa Jesus: “Ta nói cùng các người, những người tin ở ta, tin ở những việc ta làm, thì cũng có thể làm những việc vĩ đại hơn những việc họ có thể làm”.

Còn những đứa trẻ mới xuất hiện ở những chỗ khác nhau của thế giới, chúng cũng có khả năng làm những điều gì đó giống với những điều mà Chúa Jesus khi nào đó đã chỉ cho mọi người. Khoa học buộc phải thừa nhận điều này trong những bài viết của những nhà xuất bản có uy tín và đại chúng như *Omni Magazine* và *Nature Magazine*.

Các nhà khoa học không biết rằng, bằng cách nào những đứa trẻ có thể có các khả năng tâm linh đáng kinh ngạc như vậy, nhưng họ ghi nhận nó. Đây là một thực tế. Không gian thiêng liêng có liên hệ với những điều này

như thế nào? Trước khi tôi cố gắng giải thích với các bạn điều này, chúng ta hãy xem bộ não kỳ diệu thực hiện việc sáng tạo như thế nào, và so sánh quá trình đó với quá trình sáng tạo của trái tim.

Sáng tạo từ trí tuệ

Thông thường, bạn cầu nguyện Đấng Sáng tạo một điều gì đó mà bạn cho là cần thiết, thì chẳng có gì xảy ra cả. Trong The Isaiah Effect đã giải thích tại sao lại như vậy. Cuốn sách cổ cho chúng ta biết, bất cứ sự màu nhiệm nào cũng bắt đầu từ sự chú ý, hay tập trung của trí não. Bạn cần phải tập trung toàn bộ vào điều mà bạn muốn hướng tới.

Ví dụ, điều bạn muốn nhất trên thế giới này là chữa khỏi trọng bệnh và vì vậy tập trung toàn bộ ý nghĩ vào việc khỏi bệnh ở phần cơ thể hoặc cơ quan bị ốm. Hiển nhiên, điều đó là chưa đủ, nhưng đây là bước cần thiết đầu tiên để lành bệnh.

Tiếp theo sự tập trung của tâm trí là ý định. Chúng ta tiếp tục làm sáng tỏ bằng ví dụ trên: bạn tập trung sự chú ý vào cơ quan bị ốm, và bây giờ bạn hình thành ý định là bệnh tật sẽ qua khỏi.

Nhưng như thế vẫn chưa hết. Trong quá trình, cần phải có sự tham dự của ba cơ thể: tinh thần, tình cảm và vật lý. Nếu không, thì sẽ không có gì xảy ra cả.

Cơ thể tinh thần hay còn gọi là tâm trí, cần phải nhìn và giữ hình ảnh rằng bệnh tật đi ra khỏi phần cơ thể hoặc cơ quan bị ốm, như là không còn dấu vết nào cả. Tâm trí cần phải tin tưởng không có sự nghi ngờ nào rằng quá trình lành bệnh đang diễn ra hoặc sẽ diễn ra trong một khoảng thời gian nhất định – điều này phụ thuộc vào việc, bạn lựa chọn phương án diễn biến nào cho sự chuyển biến căn bệnh. Liệu bạn có khả năng tin vào việc bệnh tật sẽ khỏi ngay lập tức hoặc hệ thống niềm tin của bạn đòi hỏi việc chữa bệnh phải mất nhiều thời gian hơn? Đây là một khía cạnh của tâm trí, sự tin tưởng là cần thiết, nhưng nó chưa đủ.

Phần tiếp theo là cơ thể cảm xúc, nó cũng phải đồng hành động. Người bệnh phải có cảm xúc như một khi anh ta khỏe mạnh hoàn toàn, khi mà bệnh tật không làm anh ta lo lắng. Cảm xúc này cần phải cảm thấy thật sự, không phải đơn giản là anh ta nghĩ như thế, mà anh ta phải cảm thấy nó.

Đối với phần lớn mọi người điều này không đơn giản, nhưng nếu không có sự tham gia của cảm xúc, thì không có gì xảy ra cả.

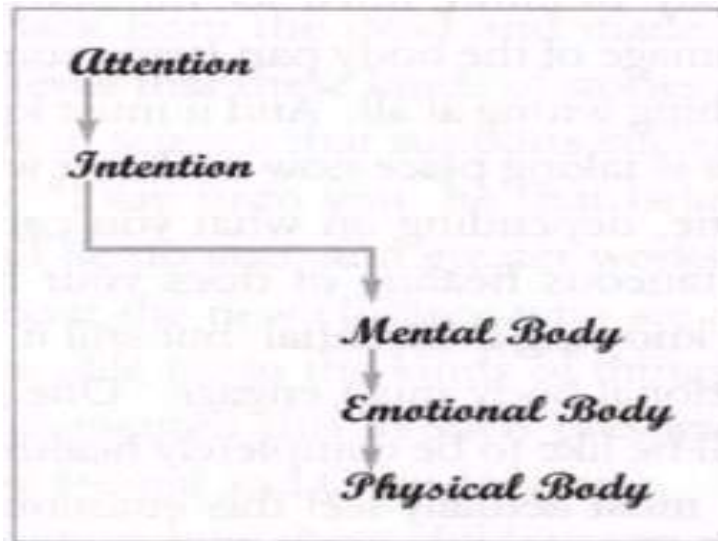
Nhưng điều này vẫn chưa đủ. Bạn có thể cầu nguyện thượng đế ban cho sự khỏe mạnh, tập trung toàn bộ ý nghĩ vào căn bệnh, bạn có ý định vững chắc để khỏi bệnh; tâm trí khi đó biết rằng bệnh tật đã hoặc sẽ bị đẩy lui; phần cảm xúc của bạn cũng cảm nhận được niềm vui như là bệnh tật đã không còn. Nhưng nếu không có sự tham gia của phần thứ ba, thì cũng không có gì thay đổi.

Bao nhiêu người đã cầu nguyện, làm tất những điều đó, tin tưởng rằng lời cầu nguyện của họ sẽ thành hiện thực, họ đã cầu nguyện đã khóc hàng giờ, nhưng vẫn chả có gì thay đổi. Vì rằng, trong phương trình vẫn còn thiếu một biến không biết. Phần cuối cùng này, không hiểu vì sao mọi người đều lãng quên hoặc không cho là nó có ý nghĩa.

Phần thứ ba của quá trình trên chính là cơ thể vật lý.

Tiếp tục trên ví dụ của chúng ta: bạn cần cảm nhận trên cơ thể vật lý là cơ quan bị ốm đã khỏe mạnh và một lần nữa lại hoạt động bình thường. Nhưng điều này không giống với sự hình dung của tâm trí. Nó có nghĩa là, bạn cảm thấy các phản ứng của cơ thể, các cảm nhận vật lý thực sự.

Bạn cảm thấy bạn chẳng ốm đau gì cả, rằng phần cơ thể mà bạn tập trung sự chú ý tràn đầy năng lượng và sức sống. Bạn cảm thấy, bạn có một cơ thể khỏe mạnh, đẹp đẽ. Khi bạn hoàn thành điều kiện cuối cùng này, thì cơ thể bạn sẽ đáp ứng lại và sự màu nhiệm sẽ xuất hiện.

Attention (Sự chú ý) > Intention (Ý định) > Mental Body (Thể Trí)
> Emotional Body (Thể Cảm dục) > Physical Body (Thể Vật lý)

Nhưng vẫn còn điều gì đó mà trong The Effect Isaiah chưa nói đến. Thoth khẳng định, Nếu nguồn của lời đề nghị của chúng ta là tâm trí, thì kết quả mà chúng ta nhận được sẽ mang tính hai mặt – cả tốt và xấu. Điều đó có nghĩa, nếu chúng ta cầu nguyện hòa bình thì chúng ta nhận được cả hòa bình và cả chiến tranh.

Chính điều này đang xảy ra trên Trái đất chúng ta trong thời điểm này. Hàng triệu, hàng tỷ người trên thế giới cầu nguyện hòa bình, nhưng cho tới tận bây giờ trên hành tinh này có những đất nước sống trong hòa bình, phần còn lại đang xảy ra chiến tranh. Vì vậy, chúng ta hãy tiếp tục nhìn sâu hơn.

Logic trong so sánh với cảm xúc và tình cảm

Trong quá trình sáng tạo của tâm trí có sự tham gia của các ý nghĩ, nó xuất hiện cái nọ nối tiếp cái kia theo một trình tự nghiêm ngặt của logic. Vì vậy, cho dù tâm trí có sáng tạo điều gì, thì bạn có thể quan sát một cách logic sự chuyển tiếp thực tiễn từ trạng thái này sang trạng thái khác. Thậm chí là nếu câu chuyện liên quan đến việc sáng tạo phép lạ thì vẫn có sự nối tiếp logic.

Nhưng, tôi đã nói, kết quả bao giờ cũng có hai mặt – cùng với sự tích cực bao giờ cũng xuất hiện sự tiêu cực.

Trái tim hoạt động hoàn toàn khác. Đây là quá trình sáng tạo đi kèm với sự trợ giúp của các giấc mơ và hình ảnh thể hiện qua tình cảm và cảm xúc. Trong quá trình này không có sự tham gia của logic, vì vậy nó không cần tuân thủ theo sự chuyển tiếp từ trạng thái này sang trạng thái khác.

Ví dụ, nếu bạn cầu nguyện trời mưa và lời cầu nguyện đi thẳng từ trái tim, thì nó có thể xảy ra ngay lập tức, mặc dù mấy phút trước trên trời còn không có một chút mây nào cả. Điều này giống như giấc mơ, bạn đang thấy mình đang ở Ý, khoảng khắc sau bạn đã sang một chỗ hoàn toàn khác ở Canada. Làm thế nào bạn có thể đến Canada nhanh như vậy?

Bạn có thể tiếp nhận mọi điều dễ dàng nếu nó xảy ra trong mơ, nhưng lại cho rằng trong không gian ba chiều thì không thể. Có lẽ là không?

Tạo ra ước mơ về thế giới mới

Và đây là một trong những phần cuối cùng của thông tin bạn cần nắm vững để đồng sáng tạo có ý thức. Tôi nói bằng sự hiểu biết dựa trên trải nghiệm cá nhân của mình: không phụ thuộc vào việc khoảng không gian thiêng liêng của bạn như thế nào, nó luôn có liên hệ trực tiếp với thực tiễn của chiều thứ ba, nơi có các ngôi sao và hành tinh. Đôi khi sự liên hệ đó không xuất hiện ngay lập tức, nhưng nếu bạn kết nối với trái tim của mình, đi vào không gian thiêng liêng, chắc chắn bạn sẽ phát hiện ra.

Đây là điều vô cùng quan trọng, bởi vì, chính sự liên hệ với các ngôi sao và hành tinh cho phép các hình ảnh của giấc mơ trong trái tim xuất hiện ra thế giới bên ngoài. Vì vậy, trước khi bắt đầu sáng tạo từ không gian thiêng liêng trong trái tim, hãy tìm mối liên hệ với thế giới bên ngoài thông qua những ngôi sao và hành tinh – bằng cách đó sự thật sẽ mở ra trước bạn.

Như vậy, tôi đề nghị bạn đi vào khoảng không gian thiêng liêng trong trái tim, kết nối nó với trường Mer-Ka-Ba và bắt đầu thể hiện ước mơ về một thế giới mới hài hòa.

Hãy sử dụng toàn bộ sự hiểu biết của bạn để đồng sáng tạo có ý thức với Thượng đế (Đấng Sáng tạo) một cơ thể mới, một cuộc sống mới và cuối cùng là một thế giới mới. Bạn là con trai/con gái của Thượng Đế, bạn chứa đựng trong mình sức mạnh đó. Ở đâu hiện diện mối liên hệ thâm lặng của bạn với Thượng đế ở đó mọi việc đều có thể.

* * *

Tất cả những hướng dẫn nêu trên của tôi là con đường đi tới nhận thức cơ thể của bạn là ánh sáng, thế giới mà bạn đang sống là ánh sáng, chúng có mối liên hệ trực tiếp với nhận thức của bạn.

Sống trong trái tim, bên trong trường năng lượng Mer-Ka-Ba, sáng tạo từ không gian thiêng liêng, bạn đã đi một bước tiếp theo trên con đường đến chân lý và đạt được điều mà bạn thực sự là. Bạn bắt đầu thể hiện định mệnh cao hơn của chính mình. Khi đó bạn sẽ hiểu rằng mình đang trong quá trình thăng thiên về trời...

Và cuối cùng tôi muốn dẫn câu nói của một người bạn chung lâu năm của chúng ta:

“Có thể, bạn cho rằng, tôi là kẻ mơ mộng, nhưng tôi không một mình. Tôi hy vọng, vào một ngày đẹp trời, bạn cũng gia nhập với chúng tôi và thế giới sẽ sống trong sự hợp nhất”.

John Lennon

Khi chúng ta sáng tạo nên thế giới

Nếu chỉ là MỘT thì rất cô đơn...

Vì vậy, tôi đã chia để chúng ta trở thành hai.

Và thế đấy, bạn đã xuất hiện.

Bạn thật đáng yêu,

Nhìn thế giới với con mắt ngây thơ;

Tôi yêu bạn từ xa, nhưng cũng rất gần,

Tôi yêu bạn bằng cách bạn chưa đạt tới.

Bạn không biết, tôi luôn nhìn về phía bạn

Bằng đôi mắt của mỗi người,

Gặp bạn trên con đường bạn đi,

Và bạn không nghe thấy giọng nói của tôi trong sự ồn ào của gió.

Bạn nghĩ rằng, Trái đất bản và chỉ là đất đá

Mà không hiểu rằng đó chính là cơ thể bạn.

Khi bạn ngủ, chúng ta gặp nhau trong trái tim bạn

Và chúng ta cùng tạo ra tình yêu, linh hồn tôi và linh hồn bạn là MỘT.

Chúng ta tạo ra thế giới với niềm đam mê như thế đấy

Nhưng, khi tỉnh dậy, bạn lại quên hết

Và nghĩ rằng đó chỉ là giấc mơ thôi.

Lại một ngày nữa lại trôi qua trong sự cô đơn.

Nhưng trong trái tim, tôi chờ đợi bạn. Vĩnh viễn. Hỡi tình yêu của tôi.

Vì rằng tình yêu của chúng ta và sự hợp nhất chân lý chắc chắn sẽ đến cùng nhau

Tình yêu của chúng ta là ma trận của mọi sự sống

Hãy nhớ, bạn thân yêu,

Tôi luôn chờ bạn trong trái tim của bạn

Ở trong không gian nhỏ.

Drunvalo